

HILARY WILDE

***Marea de
turcoaz***

Traducerea și adaptarea în limba română de

VIRGIL FĂGĂDARU

ALCRIS

Capitolul 1

Kate se grăbi spre punte și se rezemă de parapet, privind uimită și încântată apele Oceanului Indian, dincolo de care apăreau vilele albe și înalte din Lourenco Marques. Aici urma să fie casa ei în următoarele șase luni. Se gândise că Lourenco Marques suna romantic, iar numele țării, Mozambic, i se părea foarte exotic. Ce mult contează denumirile, se gândi ea și totuși ce prostie să se lase influențată de ele! Abia aștepta ca vasul să acosteze, să coboare la țărm, iar noua ei viață să înceapă.

Traversă puntea spre cealaltă parte a vasului. De acolo, uscatul i se păru foarte departe; suprafața apei fu tulburată de două bărci cu pânze. Ce frumos era totul! Cerul albastru era complet lipsit de nori și deși era foarte devreme, se făcuse deja foarte cald. Oare va rezista la căldură? se întrebă Kate, apoi pufni în râs, realizând că era penibilă. După acea iarnă grea petrecută în Anglia, când nu ajunsese să se încălzească niciodată, nu-i prindea bine căldura, fie ea și în exces?

Se întoarse nerăbdătoare de unde plecase, pentru a vedea cum sub ochii ei formele oraşului prindeau contur. Undeva, într-una din aceste case, locuia o fetiţă numită Rose. Un copil născut din tată englez şi mamă portugheză. Un copil al cărui tată, îngrijorat de felul în care era educată fetiţa, se gândise să-i angajeze o guvernantă englezoaică.

– Cred că abia aştepţi să cobori pe uscat! se auzi o voce prietenoasă.

Întorcându-se, Kate o văzu pe doamna McCormack, cu care împărţise cabina venind din Anglia. Aceasta îi zâmbea cu o figură deschisă, prietenoasă.

– N-am închis un ochi toată noaptea, îi spuse Kate râzând, abia aştept să ajungem!

– Am văzut că nici micul dejun nu l-ai mâncat, o muştră femeia.

Kate îi zâmbi cu afecţiune. Nu-i venea să creadă că ajunsese s-o îndrăgească pe această doamnă McCormack, căreia îi datora atâtă. În primele zile, când descoperise că nu este prea uşor să călătoreşti pe apă, viaţa lui Kate devenise un coşmar, iar doamna McCormack fusese foarte bună cu ea, îngrijind-o şi dădăcind-o ca o mamă. Mai apoi, când Kate îşi mai reveni şi putu să se bucure de viaţa pe puntea vasului, doamna McCormack, deşi o însoţea peste tot, ştia să se retragă la timp când o vedea cu vreun grup de tineri de vârsta ei.

Doamna McCormack îi demonstrase deschis că-i era dragă şi-i făcea plăcere să fie cu ea. Buna doamnă avea o inimă foarte mare şi ar fi trebuit să aibă mulţi copii şi nepoţi; în realitate,

avea doar un fiu, pe James. Era gata oricând să vorbească despre el, toată ziua. Din ce spunea, se putea înțelege că fiul ei, James, era un tânăr independent și nicidecum un răsfățat al mamei. Kate se întreba adesea dacă acest fapt se datora educației înțelepte a doamnei Mc Cormack, sau doar caracterului puternic al acestuia.

Kate o văzu pe doamna McCormack întorcându-se spre o femeie aflată lângă ea pe care însă ea n-o observase până atunci și inima începu să-i bată mai tare. Era doamna Kelly. Toată lumea de la bordul vasului încerca s-o evite, pentru că avea obiceiul de a pune întrebări stânjenitoare, într-o asemenea manieră încât nu puteai să-i răspunzi fără să fii nepoliticos.

Nimeni n-o agrea pentru că era curioasă și critica pe toată lumea; numai doamna McCormack avea câte o vorbă bună pentru ea.

Acum, doamna McCormack îi zâmbea cu un aer ciudat, de parcă și-ar fi cerut scuze:

– Kate, draga mea, doamna Kelly ar vrea să afle despre slujba ta.

Kate își reprimă un oftat și răspunse fără ezitare, ba chiar reuși să și zâmbească.

– Sigur că da, ce-ați vrea să știți, doamnă Kelly?

Doamna Kelly o privi și-i vorbi fără ezitare, de parcă ar fi gândit întrebările.

– Cum ai obținut acest post? Este neobișnuit să avem dădace europene aici, toate sunt negrese.

– Eu nu sunt dădacă, o corectă Kate. Am fost educată pentru a lucra ca guvernantă.

Doamna Kelly o privi sfidător pe tânăra din fața ei.

– Pe domnul Lister îl înțeleg, zise ea, te-a angajat la Londra?

Kate se miră de asiduitatea întrebărilor, dar citind ruga din ochii doamnei McCormack ea răspunse politicos:

– Așa este. Am lucrat la o firmă de shipping din Londra și într-o zi domnul Stowe, șeful meu, m-a prezentat unuia din clienții săi, domnul Lister. Șeful meu mi-a spus că domnul Lister caută o guvernantă englezoaică, pentru a-i educa fiica. Știind că am lucrat cu copiii domnul Stowe, s-a gândit că aş putea să-i sugerez domnului Lister pe cineva care să-i educe fiica.

Kate făcu o pauză, amintindu-și entuziasmul care se instalase imediat în biroul ei, cum colegile făcuseră repede ceai la primus.

– Domnul Lister mi-a oferit postul și l-am acceptat, continuă Kate.

– Ești prea tânără pentru a pleca singură într-o țară străină, zise doamna Kelly. Câți ani ai?

Întrebarea pusă pe neașteptate o irită pe Kate.

– Am nouăsprezece ani, merg pe douăzeci.

Kate își încleștă mâna pe balustradă. La câte întrebări mai trebuia să răspundă? Cum putea să pună la punct o femeie mai în vârstă, fără să fie nepoliticoasă?

– Cum arată domnul Lister?

– L-am întâlnit doar de două ori, zise Kate pe un ton controlat. Îmi este greu să vi-l descriu.

Nu acesta era adevărul. Cele două întâlniri o impresionaseră atât de tare, încât își spusese că nu-l va uita până la sfârșitul vieții. Era un bărbat înalt, atrăgător, cu umerii foarte largi și foarte elegant îmbrăcat. Avea niște ochi foarte frumoși, cenușiu albaștri, care o scrutaseră cu interes chiar de la început, apoi figura lui se destinsese brusc, zâmbindu-i, moment în care părea cu mult mai tânăr.

Avea o voce gravă, autoritară. Își purta capul drept, cu aroganță, cu părul tuns scurt. Era un bărbat respectat, care te făcea să te simți în siguranță.

– Mamei i-a plăcut foarte mult și ea știe să aprecieze oamenii.

– Este chiar atât de bun, Kate? o întrebă doamna McCormack. Pentru ea existau doar două tipuri de bărbați; cei în care se putea avea încredere și restul. Desigur, James intra în prima categorie. Iar acum, din glasul ei se înțelegea că se întreba dacă același lucru se putea spune și despre domnul Lister.

Kate îi zâmbi. Draga, simpatica doamnă McCormack! Ce discuții plăcute avuseseră despre bărbați! Doamna McCormack avea păreri asemănătoare mamei ei, numai că prima avea și multe sfaturi de dat în privința bărbaților portughezi. Tot ea îi spusese că tinerele portugheze de

familie bună erau în siguranță, dar că bărbații nu aveau respect pentru o fată care ieșea singură pe stradă, mai ales în Mozambic.

– Uitați că domnul Lister este englez, le opri Kate. Iar pentru doamna McCormack lucrurile erau foarte simple; exista o singură țară, un singur steag care trebuia respectat. În ochii ei, un englez nu putea face nimic reprobabil.

Dar doamna McCormack luă remarca în serios.

– Am uitat! Este englez și ar trebui să fie fără cusur.

Doamna Kelly pufni disprețuitor.

– Bărbații sunt la fel pretutindeni. N-o să mă faceți să înțeleg de ce s-a hotărât deodată să angajeze o englezoaică tânără și frumoasă. Dacă soacra lui a crescut fetița atât de bine până acum, de ce n-ar face-o în continuare?

Ascunzându-și zâmbetul provocat de complimentul neintenționat al doamnei Kelly, Kate încercă să-i explice.

– Domnul Lister spunea că Rose a devenit prea portugheză. Nu că l-ar deranja asta, dar i-a promis soției sale că Rose va primi educație englezească, pentru că se va întoarce în Anglia, iar acum a venit timpul s-o facă. Transferul lui mai întârzie șase luni, așa că între timp s-a hotărât să înceapă educația fetei.

– Și bunica fetei ce spune? întrebă doamna Kelly.

Kate o privi lung. Pe moment, nu știu ce să-i răspundă; nici nu se gândise la ce va spune acea doamnă.

Doamna Kelly își continuă ideea, triumfătoare:

– Sunt sigură că n-o să-i convină. Femeile portugheze sunt posesive și geloase. Nici nu-mi dau seama cum te vei integra într-o familie portugheză. Doamna Kelly o privi pe Kate, apoi ridică din umeri. Oricum, să sperăm că lucrurile se vor aranja. Cred că ți-ai asigurat întoarcerea în cazul în care lucrurile nu vor merge bine?

Femeia așteptă răspunsul lui Kate, apoi plecă fără o vorbă.

Kate și doamna McCormack o urmăriră cu privirea; purta pantofi fără toc și călca apăsător. După ce se depărtă, cele două femei se priviră lung.

Kate nu știa dacă să pufnească în râs, sau să accepte lucrurile cu gravitate. Poate că ar fi fost mai indicat să-și exprime mânia.

– Biata de ea, începu doamna McCormack, acum cred că este fericită. A sădit sămânța îndoielii în sufletul tău și-a dispărut. O privi pe Kate: a reușit asta, nu?

Kate clătină din cap destul de nefericită.

– Trebuie să recunosc, n-am luat în calcul resentimentele bunicii.

Simți că avea o vină, chiar de la început. Ar fi trebuit să se gândească la ce simțea acea bunică portugheză, dar ea fusese preocupată să câștige simpatia micuței Rose. Întotdeauna cu copiii trebuie să pornești bine de la început.

– Doamnă McCormack, credeți că bunica mi-ar putea face probleme? Întrebă Kate, cu îndoială în suflet.

– Draga mea, fii serioasă, o admonestă ea. Ești o tânără cu capul pe umeri, de ce vrei să-ți creezi singură probleme

Înainte să le ai cu adevărat? Știi că doamnei Kelly îi place să le strice oamenilor bucuria, de fapt orice bucurie, să anunțe dezastre și nenorociri. N-o lăsa să te influențeze, draga mea. Erai atât de bucuroasă de noua ta slujbă! De fapt, cred că nu te-ai gândit la multe lucruri, draga mea. Doamna Mc Cormack oftă. Poate te vei confrunta cu resentimente, sau chiar gelozie, ostilitate. Multe vor depinde de această bunică, de felul ei de a fi. Am mulți prieteni portughezi și n-aș vrea să generalizez spunând că sunt de felul lor posesivi, dar... femeia făcu o grimasă. Trebuie să așteptăm, și să vedem ce va fi, draga mea. Ți-ar putea face viața imposibilă, este adevărat, dar în același timp... Doamna McCormack făcu un efort vizibil de a părea destinsă. Dacă acest domn Lister este un bărbat adevărat, va pune lucrurile în ordine chiar de la început. Ai numărul meu de telefon? o întrebă ea.

Țărmul era foarte aproape acum și puteau vedea lumea care aștepta sosirea vaporului. Era o adevărată hărmălaie la docuri, cu multe macarale, cărucioare de marfă, care duceau baloții dintr-un loc în altul, lumea care aștepta vasul vociferând.

– Da, am telefonul dumitale, zise Kate zâmbind.

Doamna McCormack o privi îngrijorată.

– Ești atât de tânără și frumoasă, zise ea aproape cu amărăciune. Era a doua oară că i se făcea acest compliment, se gândi Kate, dar acesta era spus cu afecțiune. Ce înălțime ai, Kate? Pari mică de statură.

Kate începu să râdă; era obișnuită să fie comparată cu lucruri foarte mici și fragile.

– Aș vrea... începu doamna McCormack. De fapt, ce mai contează ce aș vrea eu... Ești atât de frumoasă, Kate. Nu roși draga mea, nu este un compliment, ci adevărul. Îmi place părul tău, are o strălucire anume. Poți crede că și al meu a avut cândva culoarea mierii?

Kate încercă să-și ascundă surprinderea, pentru că doamna McCormack avea acum un păr de o culoare ciudată, la care muncise mult pentru a-i da acea tentă ușor albăstruie. Ce elegantă era doamna McCormack, se gândi Kate. Avea o ținută impecabilă și deși era o femeie corpolentă, rochiile ei aveau o astfel de croială încât îi mascau trupul voluminos. Era o mare iubitoare de diamante, lucru pe care nici nu încerca să-l ascundă.

Doamna McCormack începu să se agite.

– Ajungem curând, zise ea. Nu uita că mi-ai promis să-mi telefonezi, Kate. O să-mi fac griji pentru tine.

Kate o luă de braț.

– Am promis și nu voi uita, zise ea. Și oricum, aș vrea să iau cât de repede legătura cu dumneavoastră, pentru că voi avea atâtea să vă spun, zise Kate cu afecțiune.

– Abia aștept veștile tale, Kate. Draga mea, cred că este mai bine să ne luăm bagajele din cabină pentru că imediat ce ajungem la mal, autoritățile portuare vor urca la bord. Sper că nu va dura mult, mă așteaptă James. Îți imaginezi ce emoționată sunt!

Kate încuviință, simțindu-se copleșită de emoție, la fel ca doamna McCormack. Apoi, se consolă singură spunându-și că

poate șederea ei va fi plăcută și nu se va întâmpla nimic de genul celor menționate de cele două femei, aflate după părerea ei la o vârstă la care își făceau gânduri prea ușor, apoi se alimentau singure cu gânduri inutile și începeau să se agite pentru nimic.

Desigur, domnul Lister va avea grijă ca totul să decurgă normal, de dragul fiicei sale.

Kate se duse cu doamna McCormack să ia bagajele din cabină. În timp ce se uitau să nu rămână vreun bagaj pe acolo, doamna McCormack îi spuse:

– Draga mea, iartă-mă că ți-am adus-o pe doamna Kelly. Murea de curiozitate să afle câte ceva despre tine, așa că am considerat că este bine să afle ce o interesează chiar din gura ta. Știu că-i place să vorbească, dar mai ales să bârfească, așa că era mai bine să afle totul de la tine, fără denaturări.

– Dar de ce ar vrea să vorbească despre mine? întrebă Kate uimită.

Doamna McCormack nu-i răspunse imediat; tocmai scotocea printr-o valiză din piele de crocodil. Apoi îi spuse:

– Ne aflăm într-o comunitate englezească mică, draga mea. În astfel de situații, lumea vorbește mai ales de plictiseală. Iar când apare o fată frumoasă ca tine, care vrea să ocupe un post destul de neobișnuit pentru locurile acestea, cel de guvernantă...

– De ce-i spuneți întotdeauna biata de ea, doamnei Kelly?
Nu-mi plac oamenii care bârfesc!

Doamna McCormack se opri din scotocit și o privi lung, apoi îi zâmbi tolerant.

– O compătimesc, draga mea, pentru că viața îi este atât de searbădă, încât nu i-a mai rămas decât să bârfească. Se uită apoi din nou în bagaj și exclamă triumfătoare: ah! am crezut că l-am pierdut. O privi pe Kate arătându-i pașaportul. O să crezi că nu mai judec corect.

– Din contră, vă consider o persoană foarte plăcută, o liniști Kate. Niciodată nu m-ați lăsat să vă mulțumesc îndeajuns pentru felul în care ați avut grijă de mine, când mă simțeam atât de rău...

Doamna McCormack roși, pentru că nu suporta să se sublinieze ce făcea pentru cineva. Se simțea jenată.

– Mi-a făcut plăcere să te îngrijesc, draga mea, zise ea. Ah! exclamă simțind o zdruncinătură. Se pare că am ajuns la țarm. Să mergem!

Urcară pe puntea superioară, așteptându-și rândul să coboare. Mulți dintre călători abia acum își luau rămas bun și schimbau numere de telefon sau adrese. Kate realizează că în afară de doamna McCormack nu mai voia să vadă pe nimeni cu care fusese pe acest vas. Iubirile care apăreau fulgerător la puntea unui vas nu erau genul ei. Fuseseră și tineri la bord, desigur, dar i se păruseră prea tineri în comparație cu Randel Lister!

În cele din urmă, li se puse și lor ștampila pe pașapoarte și urcară pe punte. Doamna McCormack, cu mâna streasă, privea spre un grup de tineri aflați pe mal, apoi exclamă încântată când unul din ei se desprinsese de grup, făcându-i semne cu mâna. Era un tânăr înalt, blond.

— Este James, fiul meu, spuse doamna McCormack cu vădită mândrie. Pe domnul Lister îl vezi?

Kate să strădui să deslușească chipul armonios al acelui bărbat înalt, brunet, a cărui apariție o aștepta cu mult interes.

— Nu, zise ea cam tristă.

— Poate n-a reușit să plece, o fi în ședință. Dar nu dispera, va veni. Eu mă duc să mă întâlnesc cu fiul meu. Doamna McCormack porni spre scara care ducea pe punte.

Kate se sprijini de balustradă, răspunzând la întrebările celor care așteptau ca și ea să coboare, dar cu privirea ațintită asupra celor care veneau să întâmpine pasagerii. Abia aștepta să înceapă o nouă viață.

În timp ce-l aștepta pe domnul Lister, îi apărură noi temeri. Poate o va privi cu ochi reci; poate va fi indiferent. Dacă nu va fi pe placul lui Rose? Kate era de obicei plăcută de copii. Cât despre profețiile doamnei Kelly, de ce să se lase marcată de ele?

Știa că se poate adapta ușor la situații noi, ciudate chiar, și apoi, de ce n-ar fi fost interesant să constate timp de șase luni cum se trăia într-o familie portugheză?

– Kate! Vocea doamnei McCormack o făcu să se întoarcă. Aceasta venea în grabă dinspre punte, zâmbind tânărului aflat cu ea. Acesta este fiul meu, James. James, ea este Kate Williams.

Kate îl privi pe tânărul cu frumoși ochi albaștri, cu un zâmbet foarte plăcut. Mama lui nu exagerase în privința farmecului acestuia. El luă mâna lui Kate și-i zâmbi, iar ochii începură să-i strălucească.

– De fapt, mama ți-a pomenit numele, zise el.

Kate îi zâmbi, iar doamna McCormack se bucură de bucuria lor.

– Am știut că vă va face plăcere să vă cunoașteți, zise ea fericită.

James continua să-i zâmbească lui Kate.

– Poate că domnul Lister va întârzia, te pot conduce eu?

Kate ezită, pentru că nu voia să admită că nu cunoștea adresa domnului Lister, nici de acasă, nici de la birou. Acest lucru i se păru o mare greșeală acum și se înfioră realizând că se afla undeva în neant. Dacă domnul Lister nu mai voia s-o angajeze? Sau dacă era bolnav și nu va veni s-o ia?

Dar privind în ochii prietenoși ai lui James, temerile i se risipiră. Avea familia McCormack alături. Era de-ajuns să le telefoneze. Asta îi dădea un sentiment de siguranță.

– Cred că este mai bine să aștept, totuși, zise ea.

James încuviință.

– Poate. Știi, am auzit niște zvonuri despre tine, dar nu le-am crezut.

– Ce zvonuri? Întrebă Kate, conștientă că soarele îi ardea cam tare spatele, iar cele două persoane amabile stăteau cu ea așteptând să apară domnul Lister.

James zâmbea.

– Toată lumea a aflat că Randel Lister va aduce o guvernantă englezoaică pentru fiica sa, dar nimeni nu l-a crezut.

– De ce nu? Kate se înfioră. De ce n-ai crezut? Îl cunoști bine pe domnul Lister?

James ridică din umeri.

– Facem parte din același club. Am jucat golf cu el cândva, aş putea spune că ne cunoaştem.

– Dar tu de ce n-ai crezut în acest zvon? Întrebă doamna McCormack exprimând astfel nedumerirea lui Kate.

James își pierdu aerul ușor amuzat, regretând vorbele care-i scăpaseră.

– Spune-mi, te rog, insistă Kate.

El încercă să salveze situația cumva, fără a exprima nimic concret, dar se vedea că este încurcat.

– Știi cum sunt zvonurile. Le auzim mereu, oriunde. De fapt, nimeni n-a crezut că familia Dominguez va fi de acord.

– Dominguez? repetară cele două femei în cor.

– Senora Dominguez este bunica fetei, dar Marianna...

– Marianna? repetă Kate. Cine este Marianna? Întrebă Kate mai uimită ca oricând.

Figura lui James ilustra lupta cu sine; nu știa dacă era bine să-i spună dinainte ce o aștepta sau s-o lase să constate singură.

– Poate că sunt doar vorbe goale... ei bine, pe scurt, Marianna este cumnata lui Lister. Este foarte frumoasă, plină de ea și posesivă. Este evident pentru toată lumea că vrea să se mărite cu Lister, dar nu știu ce zice el... bărbații ar spune că este nebun dac-o refuză, pentru că Marianna este frumoasă și pasională...

– Ce-mi spui mă îngrijorează, interveni doamna McCormack, privindu-și cam încruntată fiul. James, nu înțeleg, dacă știi atât de multe despre ea, cum se face că eu n-am cunoscut-o?

James îi mai zâmbi o dată cu afecțiune și după o ezitare îi spuse:

– Mamă dragă, nu este genul de femeie pe care să i-l prezinți mamei.

Răspunsul îi păru satisfăcător doamnei McCormack, dar ochii lui James străluceau ciudat când o privi pe Kate.

– Dar dacă este astfel, insistă doamna McCormack, sigur domnul Lister...

James se uită la ceas.

– Ți-am spus că Marianna este o femeie egoistă și Lister știe asta. Faptul că el o angajează pe Kate pentru a avea grijă de fiica lui a fost o lovitură pentru ea. Cred că este furioasă.

Kate trase aer în piept și încercă să ignore disperarea care o cuprindea. Începea să înțeleagă că n-o așteaptă nimic bun.

– O cunoști pe fetița lui Lister?

– Pe Rose? Desigur, este o fetiță drăguță, dar cam ținută sub papuc. Este un copil reușit, dar prea liniștită, palidă, prea

retrasă. Nu mă surprinde că Lister vrea s-o schimbe. Păcat că n-a făcut-o mai demult. Copila trebuie învățată să râdă, să se bucure de viață.

— Dar bunica trebuie s-o iubească. N-a îngrijit-o ea în acești ani? James o privi amuzat.

— Nu cred că familia Dominguez înțelege dragostea la fel ca noi. Rose este acceptată atâta timp cât nu-i deranjează prin nimic, dar dacă s-ar comporta ca un copil normal, ar fi imediat pedepsită. James se uită la ceas din nou. Mamă, regret, dar chiar trebuie să plecăm acum. Nu-ți face probleme, Kate. Nu lua în serios ce ți-am spus. Sunt convins că lucrurile se vor aranja. Lister este un om care știe ce vrea, desigur și-a impus poziția în fața familiei Dominguez. Ne vedem, Kate, cu vești bune!

— Desigur, zise doamna McCormack. Kate mi-a promis că mă sună imediat ce se instalează. Apoi va veni și în vizită. Abia aștept să ne spună primele impresii. Mi-ai promis, draga mea.

Kate îi zâmbi.

— Sigur că da. A fost minunat că am avut ajutorul dumneavoastră, adăugă ea cu multă căldură.

Kate se trezi sărutată de doamna McCormack, iar James îi zâmbi, după care cei doi plecară iar ea rămase privindu-i. Apoi se întoarseră amândoi deodată, și-i mai făcură încă un semn de rămas bun.

Kate se simți dintr-o dată foarte singură. Cel puțin dacă ar fi știut adresa domnului Lister! Nu-i plăcea să aștepte și să se teamă.

James spusese că totul va fi bine. Poate spusese asta doar ca s-o liniștească. Ce va face cu familia Dominguez? Oare vorbesc engleză? Se vor împotrivi reformelor ei?

Kate urmări cu privirea macaralele care treceau acum foarte aproape de ea, mirându-se cum putea bărbatul acela aflat în cabină să le mânuiască atât de abil.

De fapt, avusese noroc realiză ea, că domnul Stowe îl convinsese pe domnul Lister s-o aducă în locul acesta cu vaporul, pentru că ea își dorise o scurtă vacanță între cele două slujbe. Voiajul pe mare fusese minunat, mai ales că întâlnise familia McCormack.

Kate își aminti când lucra pentru familia Stanford, care apoi plecase, din nefericire, în America. Desigur, o invitaseră să-i însoțească. Ea nu apucase să refuze, pentru că tocmai atunci murise tatăl ei, într-un accident de mașină.

Kate rămăsese acasă cu mama, pentru a o încuraja. Amândouă se simțeau singure și părăsite. Mama ei era pe jumătate invalidă, dar fiind o femeie foarte optimistă, cine o vedea nu putea crede că nu se putea deplasa decât cu căruciorul.

Kate îi spusese asta lui Randel Lister, la primul interviu. El nu zisese nimic atunci dar, căpătase deodată o expresie foarte gânditoare. Numai când se întorsese acasă seara aflate că el venise să-i viziteze mama.

– Ce om deosebit! exclamase mama. Ce devotat i-a fost soției sale! Mă mir totuși că nu s-a recăsătorit.

Trebuie să accepți slujba, draga mea. Este pentru șase luni și nu vei mai avea o astfel de șansă. Eu mă voi descurca.

Kate ezitase la început, dar știa că și-ar fi afectat mai mult mama dacă ar fi refuzat. Mama nu voia să se simtă o povară pentru ea. Fusesse o femeie foarte activă, se putea ridica destul de greu ce-i drept, din scaunul ei cu roțile, și nu suporta ideea să fie ajutată. Aveau vecini foarte buni care o puteau suplini pe Kate.

Kate recunoscuse faptul că și-ar fi dorit să plece o vreme.

Acum, în așteptarea lui Lister, se întrebă dacă în lungile ei discuții cu mama puseseră și varianta în care nu i-ar reuși să rămână acolo. Discutaseră problemele din punctul de vedere al bunicii fetiței? James spusese că problemele ar putea fi cauzate mai mult de Marianna.

Marianna, pasională, orgolioasă, frumoasă...

Deodată, Kate realizează că nu se afla pe partea vaporului de pe care putea să fie văzută. Se grăbi spre partea cu fața spre docuri, dar nu văzu nici un bărbat înalt și brunet.

Deodată, un tânăr veni spre ea.

– Ned! exclamă Kate, bucuroasă că vede un chip cunoscut.

– Mai ești încă aici? întrebă băiatul roșind. De fapt, este o prostie să-ți pun întrebarea asta pentru că pot constata și singur că ești...Voiam să spun...

Kate încercă să pară destinsă.

– Sper că n-am fost uitată aici... se uită la ceas și observă șocată că trecuse cam multă vreme de când aștepta.

Ned pufni în răs deși nu era cazul, apoi realizând ridicolul situației reuși să se controleze:

– Iartă-mă Kate, dar situația este hazlie; ce dacă n-au venit după tine! Ai putea merge cu noi la Mombasa. Ai învățat ceva portugheză?

– Mă tem că nu, se confesă Kate. Ned, care știa câte ceva, încercase s-o învețe, ba chiar se oferise să-i împrumute un dicționar.

– Hai să repetăm câteva formule de bază, se offeri el. Bom dias.

– Bom dias, răspunse Kate ceea ce însemna bună dimineată.

El se încruntă.

– Nu-mi place cum ai pronunțat. Încearcă încă o dată.

Timpul trecu și Kate se strădui să pronunțe Muito obrigado senor, apoi amândoi izbucniră în răs. Deodată, de undeva din spatele lor, apărură un bărbat înalt. Era domnul Lister, care-i urmărea încruntat.

El i se adresă aproape cu duritate:

– Am crezut că vei avea atâta rațiune încât să te duci la țărm, dacă ai văzut că am întârziat. Am fost reținut cu probleme, iar faptul că n-ai trecut încă prin vamă, mă va face să întârzi și mai mult. Nu puteai face asta și singură?

Kate roși. Era mai ușor dacă ar fi plesnit-o, decât să-i adreseze aceste cuvinte.

Ned păru că se ascunde după ea, apoi dispăru discret.

– Mi-ați spus să vă aștept pe vas. Nici măcar adresa de acasă nu mi-ați dat-o!

Randel Lister o privi la fel de încruntat pe tânăra aceea zveltă și frumoasă care-l înfrunta; pe măsură ce realiza că ea avea dreptate, figura lui se îmblânzi.

– De fapt, realizez că ai dreptate. Ți-am spus să mă aștepți pe vas. Și nici nu ți-am dat adresa de acasă, cum am putut fi atât de prost? Trebuie să-mi cer scuze. Apoi, încercă să-i zâmbească. Se transformă total, ca și cum cineva ar fi trecut o baghetă magică peste chipul lui. Trebuie să-mi cer scuze, zise el, nu numai pentru că am uitat să-ți dau adresa, ci și pentru că mi-am pierdut cumpătul. Randel Lister îi zâmbi fermecător. Cred că te-am speriat, zise el.

Kate încercă să-i zâmbească și ea, mai destinsă.

– Puțin...

– Sunt sigur că ai făcut-o. Am avut o dimineată enervantă, dar asta nu este o scuză pentru că m-am răstit la tine. M-ai iertat?

Kate îi zâmbi acum cu toată convingerea.

– Sigur că da, domnule Lister. Mă întrebam chiar ce ar trebui să fac. M-am temut de fapt, că dacă mă duc la țărm nu ne vom mai întâlni...

– Ai dreptate, zise el încheind astfel discuția. Care a fost numărul cabinei tale? Să trimit un băiat să ia bagajele. Cred că vrei să-ți iei rămas bun de la cineva de pe aici, dar te rog, fă-o repede, să intrăm la vamă.

Kate se grăbi să-l găsească pe Ned, să-l asigure că totul era bine.

– Nu-mi place bărbatul ăsta, nici felul în care ți-a vorbit, zise el.

Kate încercă să-l liniștească.

– Nici mie nu mi-a plăcut și mi-a fost cam teamă. Dar și-a cerut scuze și nu toți bărbații fac asta, Ned, nu?

Kate se grăbi spre vamă, unde Randel Lister o aștepta impacientat. Tot acolo se afla un african cu bagajele ei.

Lister se îndreptă spre țărm cu pași foarte mari, făcând-o aproape să alerge pentru a-l prinde din urmă. Ofițerii vamali nu păruă prea prietenoși, ba chiar o priviră cu suspiciune. Kate se simțea în siguranță fiind cu Lister. Toți vorbeau foarte repede, gesticulau, își dădeau ochii peste cap, păreau că vor să-și smulgă părul din cap. Kate începu să se întrebe dacă nu comisesese vreun delict inconștient, desigur. Vocea lui Lister se modifică, deveni nervos, nerăbdător, apoi deodată, ca prin miracol, toți începură să râdă și ofițerii le făcură semn să părăsească incinta.

Kate nu era pregătită pentru soarele orbitor de afară. Era o căldură imposibilă, aproape violentă, care părea să izvorască din asfalt.

Chiar și costumul subțire pe care-l purta i se părea prea mult. Își dori să fi avut o pălărie de soare și ochelari. Îl urmă pe Lister spre o mașină mare, roșie, de genul celor văzute doar în filme. Șoferul, un african în uniformă, coborî să-i deschidă portiera.

Kate urcă în mașină. Lister îi spuse repede:

– N-am timp să te duc acasă, să te prezint cum ar trebui. Disperarea citită pe chipul ei îl făcu să-i spună: am întârziat deja la o întâlnire foarte importantă.

Kate simți c-o vor podidi lacrimile. Și ea urma să aibă o întâlnire importantă, s-o cunoască pe fiica lui. Sau el nu considera că este atât de important? Începu să se teamă de întâlnirea cu familia Dominguez, iar faptul că era singură îi sporea teama.

Trase aer adânc în piept și se uită în jur. Părăsiseră zona portului și treceau acum prin fața unor mari magazine. În față văzu o biserică foarte mare, apoi o cafenea unde oamenii stăteau sub umbrele mari, bând răcoritoare.

Mașina puse deodată o frână bruscă și se opri. Auzi o voce strigând-o și-l văzu pe Lister care fugea spre mașină. Era congestionat la față și abia respira. Cuvintele lui o luară prin surprindere:

– Ești sigură c-o să te descurci?

Kate îl iertă imediat pentru toate emoțiile pe care i le produsese de la acostarea vasului.

– Sigur că da! îl asigură ea.

– Aș fi vrut să te însoțesc, dar... El se uită la ceas: e chiar atât de târziu? Te descurci, Kate? o mai întrebă el încă o dată. Ești atât de tânără și pari foarte pierdută.

De ce naiba trebuia să accentueze vârsta ei? Avea nouăsprezece ani, nu mai era un copil!

– Nu uitați că sunt obișnuită să lucrez cu oamenii, răspunse ea înțepată.

– Știu, dar...

Bărbatul părea că pune în balanță importanța întâlnirii de afaceri și cea de a o însoți acasă. Kate nu fu deloc surprinsă că întâlnirea avu prioritate. Lister era genul de bărbat pentru care problemele personale veneau întotdeauna pe locul doi.

Mașinile din jur începuseră să claxoneze puternic, strident, ba șoferul unui autobuz alb care trecu pe lângă ei și fu nevoit să-i ocolească, le strigă ceva indecent. Șoferul lui Lister se uită semnificativ la el, lucru care-l făcu pe Randel să se decidă:

– Bine, ne vedem mai târziu.

Kate întoarse capul după el, urmărindu-l cu privirea. Observă uimită că și el urmări mașina cu privirea. Ceea ce abia se întâmplase, îi demonștră lui Kate că acestui bărbat îi păsa de ceea ce i se întâmpla. Că avea sentimente și trăiri omenești, normale.

Simțindu-se ceva mai bine după această constatare, începu să privească în jur cu interes. Treceau pe lângă un parc cu superbe flori viu colorate. Mașina luă o curbă, trecură prin fața unui hotel, timp în care începu să se întrebe în ce fel de casă locuia Lister. Probabil ceva foarte modern, cu multă lumină și culoare.

Deodată, mașina o luă pe o stradă lăturalnică, oprindu-se la capătul acesteia, în fața unei clădiri de piatră.

Kate observă că pe fațada acesteia sta scris: Pensao Fadora.

Șoferul îi deschise portiera și-i duse bagajul, iar ea rămase privind uluită clădirea care nu arăta nicidecum a casă de oameni bogați; căci în mintea ei, Lister era un bărbat bogat.

După ce-i duse bagajele în interior, șoferul dispăru fără o vorbă.

Ce putea spune? Rămase cu ochii ațintiți asupra casei care o dezamăgise. Trebuia să fie o greșeală. Lister nu putea trăi într-o pensiune de mână a treia, ca aceasta. Nu vedea un bărbat cu personalitatea lui locuind într-o astfel de casă sărăcăcioasă. Dar acesta era locul la care trebuia să ajungă, pentru că șoferul îi dusesese bagajele.

Împinse încet ușa și intră. În hol, văzu câteva fotolii de pai și o măsuță; totul foarte curat, dar cu miros de umezeală și-și spuse din nou că Lister nu putea să locuiască aici.

Apoi îi veni un alt gând. Poate aici trebuia să locuiască ea și să se ducă zilnic acasă la Lister, la slujbă. Dar nu, Lister îi spusese clar că voia ca fiica sa să petreacă toată ziua cu o guvernantă englezoaică.

Văzu telefonul și vru din instinct s-o sune pe doamna McCormack. Apoi oftă, renunțând, pentru că nu era încă momentul. Se simțea cam speriată și nu știa ce-o aștepta.

Trase aer adânc în piept și-și spuse că trebuia să ia totul așa cum i se oferea, chiar dacă dezamăgirea era mare.

Auzi un sunet care o făcu să ridice capul și văzu un tânăr privind-o din capul scărilor. Era subțirel, îmbrăcat în costum alb, avea tenul măsliniu, părul și ochii negri și o privea curios.

– Pot să vă ajut cumva, senhorita? o întrebă el politicos.

Kate îl privi lung, neștiind ce să răspundă. Nici nu știa de numele cui să întrebe. Lister nu-i dăduse nici o informație.

Iar James parcă pomenise de senhora Dominguez. Ar fi fost bine să-și fi scris numele. Dar nu se așteptase să fie pusă într-o situație atât de încurcată. Fusese sigură că Lister o va prezenta personal întregii familii.

Se întrebă dacă arăta așa cum se simțea, adică prost. Tânărul coborî prea repede treptele și ajunse în fața ei, mult prea aproape. Kate se dădu un pas înapoi.

– Numele meu este... mă numesc Antonio Vidal, senhorita, zise el; îi luă mâna și i-o sărută.

Fără a se gândi prea mult, Kate își smulse mâna, apoi se simți prost pentru că tânărul păru amuzat de gestul ei. Acționase probabil conform obiceiurilor portugheze, iar ea se comportase ca o școlăriță naivă. Probabil era un obicei portughez să se sărute mâna unei femei, iar ea se comportase aiurea. Fără să vrea, își aminti ce-i spusese doamna Mc Cormack despre obiceiurile amoroase ale tinerilor portughezi. Din fericire, perdeaua se desfăcu și apăru o tânără.

Kate se întoarse recunoscătoare spre ea, pentru că prin apariția ei o salvase de o situație jenantă. Era o tânără cam de seama ei, dar care părea atât de nefericită, încât o șocă. O fată cu ochii înfundați în orbite, cu obrajii supti. Se mișcă foarte încet, de parcă era necesar să-și coordoneze mișcările, sprijindu-se cu un baston și cu mâna de perete.

– Bom dias, zise fata, apoi vorbi în engleză: te pot ajuta cu ceva? Și vocea îi era neobișnuită, se gândi Kate. Părea disperată, un om care are nevoie de ajutor.

Tânărul îi făcu loc să treacă.

– Adeus Menina, zise el, apoi ieși.

Figura fetei se posomori și mai tare. Pe moment, Kate își imaginează că va izbucni în plâns, dar ea își mușcă buzele și continuă să înainteze cu mișcări stângace, necoordonate, neobișnuite, aproape spasmodice.

Kate se întrebă cum putea să-i explice cine este.

– Șoferul domnului Lister m-a adus, îndrăzni ea.

Tânăra ridică privirea spre ea, zâmbind. În clipa aceea păru chiar drăguță și avea o privire prietenoasă. Oare în privirea fetei citea și compasiune?

– A, ești tânăra care vine din Anglia? Pentru micuța Rose, nu?

Kate oftă. Nu știa dacă să-i pară bine sau rău, dar cel puțin află că era așteptată.

– Așadar, se știe de sosirea mea? zise Kate.

– Sigur că da. Tânăra bătu din palme și își făcu apariția un servitor african cu un sort alb, care veni în grabă. Ascultă ce-i spuse tânăra, luă repede bagajele lui Kate și o porni pe scară aproape în fugă, de parcă ar fi fost urmărit de bandiți.

Cele două tinere își zâmbiră din nou.

– Nu te lăsa impresionată de ceea ce vezi acum. Este un tip foarte leneș, dar când se știe observat și-și imaginează că va obține... nu știu cuvântul englezesc corect, dar cred că mă înțelegi, își dă silința. Să nu cumva să crezi că este necesar. Dar pentru ei, foarte puțin înseamnă mult. Iar acum, te rog să-l urmezi, miss.

– Sigur că da, zise Kate. Mulțumesc pentru informații. Privind-o pe tânăra aceea, Kate simțea nevoia să-i pună multe întrebări, dar nu știa dacă era bine s-o facă și mai ales nu știa cum ar interpreta domnul Lister acest lucru. Kate își îndreptă umerii și porni pe scară. Trebuia să facă și acest lucru. Îi zâmbi tinerei, care o urmărea cu o privire ciudată în ochii ei nefericiți.

Observă covorul care era nou și de bună calitate, pereții curați, mobila care strălucea. Cu toate acestea casa părea moartă, sordidă, neprimitoare, de parcă din spatele fiecărei uși ascultau urechi, făcute doar pentru asta. Nu te prosti, Kate, își spuse ea, realizând că lăsase gândurile s-o ia razna. Totuși nu-și putea explica acest lucru ciudat legat de domnul Lister; cum putea un astfel de bărbat să trăiască într-un asemenea mediu?

Ajunsă la un alt etaj văzu mai multe coridoare și ferestre cu draperii întunecate. Nu era nimeni. La capătul etajului al treilea văzu o ușă închisă.

Când se apropie de ea, aceasta se deschise brusc și apărură capul creț al africanului care o aștepta. Îi păru rău că n-avea bani portughezi, așa că desfăcu mâinile în semn de neajutorare, ridicând din umeri. El o privi disprețuitor, așa cum i se păru ei și trecu pe lângă ea, lăsând ușa deschisă.

Capitolul 2

Kate ezită în fața ușii deschise, de unde se auzea o voce stridentă, pe care n-o înțelegea. Bătu cu timiditate la ușă. Nici un răspuns. Ciocăni din nou ceva mai tare. Se simți dezarmată așteptând să fie invitată să intre și-și spuse că persoana dinăuntru, care nu auzise bătaia ei, își putea imagina că trage cu urechea.

— Un momento! strigă în cele din urmă o voce foarte iritată.

Kate așteaptă nervoasă. Ce deprimant era totul! Privi de-a lungul coridorului acela întunecat. La capătul lui se afla o fereastră blocată, iar draperiile de culoare închisă erau și ele trase. Vocea se opri dar se auzi ceva care semăna cu sunetul unui telefon, care fu mai apoi trântit cu furie.

Se deschise o ușă de pe coridor și o femeie înaltă își făcu apariția. Era îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, strâmtă, cu un șirag lung de mărgele care se scuturau la fiecare mișcare a

ei. Pielea măslinie îi era plină de transpirație. Era o femeie corpulentă, cu părul alb strâns într-un coc. Nu era machiată, iar Kate avu impresia că femeia avea buzele cam lipsite de culoare. Se apropie de Kate și o privi printre gene.

Kate ascultă cuvintele rostite în portugheză și zâmbi de parcă ar fi vrut să-și ceară scuze.

– Domnul Lister... începu ea.

Femeia mai vârstnică o privi un moment, apoi schiță un zâmbet.

– A, sunteți domnișoara venită din Anglia! Pofțiți, vă rog.

Kate răsuflă ușurată că întâlnise în sfârșit pe cineva care vorbea englezește destul de corect. O urmă pe portugheză și se așeză pe scaunul indicat de aceasta. Se uită apoi în jur și se miră din nou: trebuia să fie o greșeală, un bărbat ca Randel nu poate locui într-o asemenea casă!

– Sunteți miss Williams? Eu sunt Amelita Dominguez, bunica Rosei, zise femeia.

Kate înclină din cap.

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă, murmură Kate. Abia aștept s-o cunosc pe Rose. Lui Kate îi fu rușine pentru că vocea ei suna cam slab. Își dori să nu fi fost deloc nervoasă. Poate era din cauză că așteptase cu multă emoție acest eveniment, iar acum totul intrase în linie dreaptă. Senhora Dominguez continua s-o privească mușcându-și buzele ca un iepure.

– A, Rosa a plecat chiar acum cu dădaca. Se va întoarce en un momento. Senhor Lister n-a venit cu dumneavoastră.

Era o afirmație și nu o întrebare. Vocea femeii, cam hârjăită, fu deodată suprimată ca de emoție. Kate se întreabă dacă era mânie sau resentimente. Oare senhora Dominguez vorbise la telefon cu Lister?

— Avea o întâlnire de afaceri, dar va veni mai târziu, zise Kate apoi se opri brusc, realizând că începuse să lungească nefiresc consoanele, exact ca senora și se temu că aceasta va crede c-o imită.

Se lăsă tăcerea, iar Kate încercă să nu mai spună nimic. Îi era foarte foame, pentru că la micul dejun pe care-l luase cu cinci ore în urmă, mâncase foarte puțin. Se uită la ceasul de pe cămin, care indica miezul zilei. Se aflau într-o încăpere neprietenoasă, cu mobilă greoaie, veche, iar ei poate și din cauza oboselii, i se părea că încăperea este amenințătoare chiar.

Auziră amândouă în același timp glasul unui copil. Se întoarseră în același timp spre ușă. Kate se mai însufleți puțin.

— Rosa! strigă senora, adăugând câteva vorbe în portugheză.

Ușa se deschise și apăru o copilă. Inima lui Kate păru să stea o clipă în loc din cauza șocului. Abia acum înțelesese ce spusese Lister, că Rose îi amintește de o plantă ținută prea mult la întuneric.

Era o descriere exactă. Copila era înaltă, prea înaltă și slabă pentru vârsta ei. Purta o rochie albă, scrobită cu broderie engleză, demodată, prea lungă, cu jupon, și sta cu mâinile încrucișate a mirare privind-o pe Kate.

Avea ochii foarte mari și negri, iar chipul ei era mult prea palid. Părul lipsit de viață era pieptănat spre spate, unde era strâns într-un coc bătrânicos. Nici măcar o șuviță nu era liberă.

Fără să vrea, Kate se dădu un pas înapoi. Își imagină ce aspre și puternice trebuie să fi fost acele mâini brutale, care au pieptănat zilnic părul acestei copile.

Kate continua să privească, să încerce să schimbe mental rochia aceea bătrânicioasă, demodată, cu una veselă, cu șosete albe și sandale în locul acelor șosete negre și a pantofilor.

Acestea erau lucruri pe care le putea schimba, desigur, dar oare ce putea face cu aerul acela dezolat, de teamă permanentă care se citea în ochii copilei? Nici un copil de pe lume n-ar trebui să arate astfel. Cum oare nu observase tatăl ei răul produs mai devreme? Oare era prea târziu?

Kate simți dintr-o dată că are gura rea, uscată. Nu putea face prima mișcare. Oricare ar fi fost asta, nu trebuia să fie una falsă.

Kate întinse o mână.

— Bună, Rose, sunt Kate.

Atunci, se întâmplă ceva îngrozitor. Fetița începu să tremure și se întoarse fugind din încăpere.

— Ana, Ana, începu ea să strige.

Kate lăsă mâinile să-i cadă neputincioase pe lângă trup. Se uită la senora, în ochii căreia observă triumful, înainte ca aceasta să lase ochii în jos. Vocea femeii demonstra o falsă simpatie.

– Trebui să ai răbdare, miss. Este doar un copil neobișnuit cu străinii. Vorbele ei erau rostite cu mult venin. Nu cred că-ți va fi prea ușor, încheie senora triumfătoare.

– Nici nu m-am așteptat să fie, răspunse Kate înfruntând-o, furioasă la rândul ei. Recunoscuse amenințarea din vorbele senorei și tot ce era mai bun în sufletul ei se ridică la suprafață. Pe moment, se simți destul de puternică pentru a se lupta și cu o mie de dragoni; darămite cu un copil, care, de fapt, trebuia salvat, ajutat.

În clipa următoare, curajul îi pieri și luă lucrurile așa cum erau. Vru să afle ce anume o speriasse pe fetiță.

Se ridică. Nu trebuia să lase să se vadă că ezita. Indiferent ce se întâmpla, doamnei Dominguez nu trebuia să-i dea nici un prilej de a se plânge de ea sau de a o acuza de grosolănie.

– Senora, zise ea cu politețe, mi-aș putea vedea camera în care voi locui? Aș vrea să mă spăl și să-mi schimb hainele.

Kate realizează că formase niște fraze puțin ciudate și greoaie, că mânia îi întunecase mintea.

Privind-o pe femeia din fața sa, Kate observă triumful din ochii ei și știu că prima rundă fusese câștigată de Dominguez.

– A, sigur că da, miss...

Senora îi spuse unde se afla camera ei. Era prima ușă la dreapta, la capătul culoarului. Apoi, femeia luă o bucată de material și începu să coasă.

Kate roși, indignată. Era pur și simplu concediată cu indiferență. Foarte bine, așa va fi. Dar obrajii îi ardeau în timp ce căută camera cu pricina unde o așteptau valizele. Se opri dezamăgită în cadrul ușii.

Era o încăpere întunecoasă, sărăcăcioasă, în puternic contrast cu lumina orbitoare, soarele, marea și albul vilelor din oaș. Draperiile verde închis erau trase pentru ca nu cumva lumina să se strecoare prin ele. Patul foarte îngust era acoperit de o saltea foarte tare, probabil. Văzu o măsuță de toaletă cu oglinda pătată de muște, care distorsiona orice chip, oricât de frumos. Într-un colț, se afla o chiuvetă veche pătată de rugină la care curgea doar apă rece.

Încercând să-și depășească dezamăgirea, Kate dădu la o parte draperiile și parcă se simți mai bine. Văzu un balcon mic.

Făcu un pas în balcon și trase aer adânc în piept. Se uită peste casele mici cu palmieri care se mișcau după briză, văzu unde era oceanul și se simți mai bine.

Apa oceanului era minunat de albastră. Urmărind-o, observă cum un nor mic acoperi soarele, trase aer și mai adânc în piept și văzu un val mare care se întindea dincolo de puterea ei de acoperire.

Balconul era mic, dar avea acolo și un scaun pe care se așeză trăgând în piept aerul curat al oceanului, prinzând curaj, parcă spunându-și că și acolo va putea să se simtă ca în rai. Raiul ei. Știa că va avea multe de îndurat.

După o scurtă odihnă în care se bucură de pacea și liniștea peisajului, se întoarse în mica încăpere pe care o privi cu alți ochi. Poate nu va fi chiar atât de rău când o va împodobi cu fotografii. Câteva flori ici și colo, poate o cuvertură mai veselă, viu colorată, care să nu ofenseze familia Dominguez.

Va trebui să fie atentă la fiecare pas pe care-l va face. Se gândi deodată că merita, amintindu-și figura tristă, îmbătrânită a copilei. Era hotărâtă s-o schimbe.

Despachetă, în pofida letargiei induse de căldura aceea cumplită și își puse fusta gri în dulap realizând că nu-și adusese haine potrivite. Toate erau prea groase.

Avea dor o rochie ușoară de nailon și două bluze de bumbac, ca și un costum de satin.

Lister îi spusese să nu-și cumpere haine.

– Vei avea nevoie de o garderobă nouă, când vei veni în Mozambic, spusese el. La întoarcerea în Anglia nu-ți va mai fi de folos, așa că îți voi plăti eu hainele în Mozambic. Le-ai putea considera ca o uniformă. Temperatura trece de cincizeci de grade, așa că vei înțelege de ce folosim materiale tropicale.

Mama lui Kate spusese că-i făcuse o ofertă foarte generoasă. Kate realizează că din cauza temperaturii înalte va trebui să se schimbe de mai multe ori pe zi.

Îmbracă pentru început cea mai subțire rochie pe care o avea, ceva din șifon, de un galben pal. După două minute se simți ca și cum n-ar fi făcut duș și nici nu s-ar fi schimbat.

Abia aștepta s-o vadă din nou pe Rose. Și chiar i se ivi ocazia. Auzi pași. Abia respirând de emoție, lăsă jos peria de păr, luă un dicționar portughez, așezându-se pe marginea patului, evitând deliberat să privească spre ușă. Își amintise un sfat primit cândva de la cineva care se ocupase de educarea copiilor: lasă-i pe ei să-ți întindă o mână...

„Lavor as maos...bom dias...repetă Kate, opintindu-se să repete“obrigado“...

Inima păru că i se oprește când auzi un râs cristalin de copil și o voce tânără corectând-o:

– Nu așa se spune, ci lavor as maos...bom dias.

Fără a-și ridica privirea din dicționar, Kate insistă, dar se pare că tot nu era corect. De data asta, fetița n-o mai corectă.

Kate trase aer în piept și-și spuse că trebuia să înceapă cumva.

– Cred că nu voi putea niciodată să învăț portugheza, deși trebuie!

Ușa se închise încet. Auzi pași și deși lupta cu tentația de a întoarce capul, Kate descoperi c-o putea urmări pe Rose în oglindă. Fetița se apropiase de ea.

– De ce trebuie să înveți portugheza?

Kate încercă să fie calmă.

– Pentru ca să pot vorbi cu Rosa.

Apoi, se întrebă dacă făcuse ceea ce trebuia. În timp ce-și despacheta lucrurile se gândise cum s-o abordeze pe fetiță. Apoi realizase că indiferent ce-ar fi spus tatăl ei, nu trebuia s-o grăbească.

Trebuia să-i spună tot Rosa pentru că așa o strigau toți ai casei, nu trebuia să încerce deocamdată s-o separe de viața de familie cu forța.

Dar oare Lister va înțelege asta?

Acum, Kate simțea respirația fetiței foarte aproape de obrazul ei. Cu toate acestea, simțea că nu venise timpul să se apropie de ea, fiind poate prea devreme.

– Dar eu vorbesc englezește, zise fetița cu timiditate.

În clipa aceea, Kate îndrăzni să se întoarcă spre ea.

– Cu toate astea, când am încercat să-ți vorbesc, mi s-a părut că te temi să-mi răspunzi.

Rosa scutură din cap.

– Nu de asta mi-a fost teamă.

Kate nu mai știa cum să procedeze. Era nervoasă și nu voia să se vadă asta. Ar fi stricat totul.

– Și atunci, de ce te temei?

Rosa își umezi buzele și Kate citi indecizie în ochii ei negri, ca și efortul făcut de copil:

– Pentru că...

Dar nu apucă să-i spună nimic.

– Rosa! Rosa ! strigă o voce nerăbdătoare.

Copila se schimbă imediat. Figura ei reluă acel aspect bătrânicios, în ochi i se putea citi teama și fără o vorbă se întoarce și părăsi încăperea.

Kate fu șocată. La vârsta ei, fetița asta era atât de speriată!

Cu toate acestea, câștigase puțină, foarte puțină încredere din partea copilei. Nu putea să nu regrete că fetița fusese atât de aproape și totuși...

Auzi gongul care-i chema pe toți ai casei la masă și răsuflă ușurată, căci murea de foame!

Senora Amelita Dominguez o aștepta pe coridor, cu mâinile încrucișate, de parcă Kate ar fi lăsat-o s-o aștepte acolo ceasuri întregi. O conduse în salonul unde se afla o masă ovală pe care se afla argintărie și pahare de cristal.

Văzu că la masa respectivă urmau să mănânce doar două persoane și avu o tresărire; Rosa nu mânca în același loc! Senora sună un clopoțel de argint și o tânără africană dolofană într-o rochie cu culori vii aduse o tavă pe care o puse pe masă. Senora se ridică maiestuos, ducându-se spre acel loc.

— Un momento, zise ea și Kate așteaptă în tăcere ca senora să serscă legumele și carnea pe alte două farfurii pe care tânăra le duse în altă încăpere.

Apoi Kate fu servită și mănca repede tot ce i se puse în față pentru că era lihnită. Se întrebă în timp ce mânca de ce îi acordase senora onoarea de a mânca la aceeași masă, când ea se așteptase să mănânce singură cu Rosa. Se uită la senora care mânca repede, de parcă n-ar mai fi făcut acest lucru de multă vreme.

— Fetița nu mănâncă la masa aceasta, senora Dominguez? întrebă Kate politicos.

Senhor nu se opri din mâncat, ci vorbi cu gura plină.

— Ea mănâncă întotdeauna cu Ana, așa este mai bine.

Cine era Anna? se întrebă Kate. Ar fi vrut să mai pună întrebări, dar după figura solemnă a senorei realizează că masa era un moment pe care nu i-l putea deranja cu întrebări. Se aflau deja la desert, urmat de o cafea foarte tare.

Kate observă că mâncarea avusese un efect ciudat asupra femeii, care se relaxă dintr-o dată, luă ceașca de cafea în mâini și începu să vorbească, privind undeva deasupra capului lui Kate. Era ca și cum ar fi gândit cu voce tare.

– Este ceva ce nu înțeleg...nu voi înțelege niciodată. Când ești atât de frumoasă și dorită, atât de ...viața asta ciudată...atât de frumoasă...

Vorbele ei n-aveau sens pentru Kate. Cu toate că simțea că femeia i se adresa.

– Îl iubește din toată inima...cum poate fi cineva atât de nemilos?

Kate se mișcă stânjenită în scaun. Ce cald era, nu deschiseseră nici o fereastră! Această femeie vorbea despre prima soție a lui Lister, poate? Dar de ce folosea prezentul?

– Nu este bine să frângi inima cuiva... nici bine, nici...apoi se opri: nu cred, miss, c-o să-ți placă Mozambicul...

Kate aproape sări din scaun, realizând că de data asta ei i se adresa. Se întrebă ce să-i răspundă. Era o amenințare voalată? Senora vorbea oare despre frumoasa Marianna?

În sfârșit, ușa se deschise și servitoarea africană începu să strângă tacâmurile. Senora se ridică greoi în picioare și nici nu se obosi s-o privească pe Kate.

– Este vremea siestei. Rosa doarme deja și nu vreau să fie deranjată. Ne vedem la ceai. Și englezii au obiceiul ăsta, nu?

Kate se ridică, așteptă ca senora să iasă și se întrebă ce putea face. Putea pleca în oraș? Dar Lister spusese că va veni după-amiază și că vor discuta.

Nu găsi altă soluție decât să urce în camera sa, dar nu suporta mirosul, ca să nu mai vorbim de căldură. Trebuia să aibă răbdare, lucru cam greu pentru ea.

Capitolul 3

Singurul moment plăcut era când putea să stea pe balconul cu acea privesc minunată. Profită de ocazie pentru a-i scrie mamei. Îi era întotdeauna foarte ușor și plăcut să-i scrie, convinsă fiind că mama îi aștepta scrisorile cu nerăbdare. Începu așadar să aștearnă rândurile, dar se opri curând îngrozită după ce citi ce-i scrisese.

Povestea ei era despre o copilă cu rude posesive, nu prea evolute, care făcuseră ca sosirea ei să fie foarte diferită de ceea ce sperase. Chiar și Randel Lister fusese prea ocupat ca s-o prezinte familiei...

Reciti scrisoarea de câteva ori, apoi o rupse. Începu să scrie alta. Pe aceasta se strădui s-o facă mai atractivă, mai veselă, vorbi despre minunatul fiu al doamnei McCormack, mult mai încântător decât îi spusese mama lui, apoi făcu referire la minunatul balcon în care se afla, la farmecul orașului, al micuței Rosa...

Sări deodată în picioare auzind zgomotul făcut de niște tocuri de femeie pe coridor. Auzi o ușă deschizându-se și o voce profundă. Era a lui Randel Lister:

– Ce frumos arăți, Marianna!

Kate îngheță, ținându-și respirația. Auzi o voce de femeie:

– Randel, individul aia a și venit. Vocea părea a unei femei rănite în amorul propriu. Randel, nu te înțeleg, cum îmi faci una ca asta? O iubesc pe Rosa ca pe propriul meu copil și acum vrei s-o îndepărtezi de mine? Ah, Randel...

Se făcu tăcere și Kate își imaginează figura frumoasă a Mariannei privindu-l rugător pe Lister. Apoi Marianna probabil își pierde răbdarea, pentru că acesta nu reacționează așa cum ar fi vrut ea.

– Vrei s-o lași pe mâna acestei englezoaice de doi bani...

Neștiind ce ar fi trebuit să facă, rămase să asculte în continuare. Nu se putea mișca pentru a nu fi auzită de cei doi.

Lister vorbește în cele din urmă.

– Dragă Marianna, parcă am mai discutat problema asta de multe ori! Am crezut că-ai acceptat situația.

Kate simți că inima îi bate tot mai tare. Oare Lister se aștepta ca ea singură să rezolve problemele din familia lui?

Marianna vorbește din nou, dramatizând ca și prima oară.

– N-ai încredere în mine? Cum poți fi atât de crud, Randel? Am iubit-o toți anii aceștia pe Rosa ca pe copilul nostru, și este într-un fel copilul nostru. Este sănătoasă...

– Mult prea slabă și palidă, răspunse Lister, deja iritat.

– Randel! exclamă Marianna din tot sufletul. Cum faci o astfel de afirmație? Nu sunt toți copiii care cresc în clima

tropicală palizi și slabi? Cum poate sta în soarele ăsta puternic fără umbrelă? Ar face imediat insolație. Ne-ai reproșat că este prea liniștită și tăcută. Nu ți se pare o mare prostie? Este rău ca un copil să fie bine educat? Cred că voi englezii sunteți nebuni, așa cum se spune.

Lister părea că se amuză de vorbele Mariannei. Kate realizează că se obișnuise cu scenele ei și n-o mai lua în seamă.

– Micuța Rosa este fericită așa cum este acum, insistă Marianna.

Kate simți impulsul de a ieși din camera ei și a-i spune Mariannei că minte. Știa prea bine că fetița nu este fericită. Cum putea fi fericită dacă se temea la fiecare pas?

Vocea Mariannei se schimbă din nou; căpătă un tremur ușor și engleza i se deterioară. Poate așa i se părea că este mai atrăgătoare, se gândi Kate.

Kate era șocată de ce auzise și-i displăcu această Marianna, înainte de a o cunoaște.

– Totul este prea greu pentru Rosa, nu vei reuși nimic...

– Marianna, ce poate fi prea greu? În câteva zile o să te întrebi cum de n-am angajat-o mai devreme pe Kate. Vei fi liberă, așa cum dorești, vei putea ieși... Lister devenea deja sarcastic. Apropo, vrei s-o chemi pe Kate?

Lister vorbea de parcă lucrurile ar fi fost deja stabilite și nu mai avea ce discuta pe această temă.

Kate se îndoia că lucrurile vor fi atât de simple. O auzi pe Marianna spunând disprețuitor:

– Individa aia doarme. Este prima zi de muncă și deja a obosit. Mi s-a spus să n-o deranjez...

Kate abia se abținu să nu deschidă ușa. Ce minciună!

– Nu ai inimă, Randel, continuă Marianna. Nu înțelegi că toată lumea va râde de mine? Dacă mi-ai fi spus că vrei s-o crești pe Rosa ca pe un copil englez, așa aș fi făcut. Îți spun asta, dragul meu Randel....Marianna făcu o pauză și auzi râsul amuzat al lui Lister. Nu ai inimă de loc, insista Marianna. Ai venit aici, dar nu ca să mă vezi. Cândva, după mine veneai aici, pe mine mă iubeai. Acum vrei s-o vezi pe englezoaică; foarte bine, las-o să doarmă și între timp noi o să discutăm...

– Uite ce este, Marianna, sunt foarte ocupat și am venit doar ca s-o văd pe Kate Williams.

– Te rog, Randel. Nu ți-am cerut prea mult...

Kate auzi o ușă care se închise și se făcu tăcere. Ea se întoarse iar pe balcon să privească marea, de data asta nervoasă. Ce fel de bărbat era acest Randel Lister dacă Marianna îl întorcea după bunul ei plac? Mai bine trebuia să se întrebe ce fel de femeie era această Marianna. James îi spusese că era foarte frumoasă....

Kate se gândi nefericită că n-o aștepta nimic bun în acest loc. Dacă Marianna îl putea influența atât de ușor pe Lister totul va fi mult mai greu pentru ea aici. După cum spusese doamna Kelly, familia Dominguez n-o va primi cu inima deschisă și o va privi ca pe un obstacol care trebuia îndepărtat. Dacă Lister ar fi fost de partea ei, poate s-ar fi descurcat, dar așa...

Kate oftă. Acum, slujba nu mai avea nici un farmec pentru ea. Lister îi va plăti drumul spre casă. Dar ce va face cu fetița? O altă Kate va trebui să vină în acel loc sordid, s-o transforme pe Rosa într-un copil normal, fericit.

Începu să-și perie părul lung, blond, își aplică rujul, apoi se privi în oglindă pentru ultima oară. Nu era frumoasă, dar avea un ten foarte proaspăt. Arăta ca o guvernantă care inspiră încredere. Doar pentru asta o angajase Lister. Nu se uita la ea ca la o femeie atrăgătoare.

Ieși pe coridor și se trezi față în față cu Lister.

– Nu dormeam, domnule Lister, vă așteptam.

Randel era îmbrăcat într-un costum închis la culoare, cu o gardenie la butonieră. În urma lui venea Marianna.

Cum putea Kate să-l convingă că fetița lui avea nevoie de ea? Cum putea orice bărbat să pună la îndoială buna credință a Mariannei o dată ce se uita în ochii ei migdalați, cu acele gene incredibile, cu acea gură pasională, provocatoare? Înaltă și bine făcută, era greu de descris în cuvinte.

Nu era de mirare că James și oricine altcineva se întreba cum putea să-i reziste Randel. Iar Kate ce șanse ar avea să-l convingă pe Randel că este bine s-o păstreze dacă avea de ales între ele două?

– Kate, te-ai aranjat în camera ta? Sper că-ți place! zise Randel.

Poate Marianna îl convinsese s-o pună la o perioadă de probă, o lună sau doar o săptămână. Kate era conștientă că veneau timpuri grele pentru ea, mai ales dacă Randel era sub

papucul Mariannei și că singurul lucru pe care-l putea face era să câștige simpatia Rosei.

Lister i-o prezintă Mariannei.

– Ea este Kate Williams, sunt sigur că-ți va fi de mare ajutor. Kate, ea este Marianna Dominguez, sper că vă veți împrieteni.

Kate îl privi pe Randel, apoi pe frumoasa portugheză, în ochii căreia citi suspiciunea care se vedea probabil și în ochii ei și pentru o clipă simți simpatie pentru acea tânără frumoasă. Dacă Marianna îl iubea cu adevărat pe Lister, va face totul s-o elimine de aici.

James îi spusese că Marianna era foarte egoistă și că Randel știa asta și din această cauză ezita. În clipa următoare, Kate nu mai simți nici un pic de simpatie față de Marianna care spuse cu duritate:

– Două femei care vin din lumi diferite nu pot fi prietene. Avem standarde diferite de viață.

Kate roși de mânie dar observă cât de rapid interveni Lister.

– Sigur că aveți, națiunile diferă între ele. Apoi el se întoarse spre Kate; ai cunoscut-o pe Rosa?

Marianna vorbi în locul ei, pentru a nu-i da răgaz să răspundă.

– Din păcate, întâlnirea lor n-a fost un succes, zise ea luând un aer de disperare falsă.

Kate roși de indignare.

– Cum putea un copil să mă îndrăgească la prima vedere? Mă consideră o străină!

Lister o ascultă încruntat.

– Este ciudat, aș fi crezut că...

Kate observă că Marianna triumfa. Cât și-ar fi dorit ca această creatură să dispară imediat! Cum îl putea face pe Lister să înțeleagă gravitatea situației cu ea de față? Fără ca el s-o sprijine în vreun fel?

Kate trase aer adânc în piept.

– Domnule Lister, zise ea cu toată demnitatea unei tinere de nouăsprezece ani. Trebuie să înțelegeți că nu este ceva ușor pentru mine. Rosa m-a văzut acum, nici n-am avut timp să schimbăm câteva cuvinte. Cum să pot face ceva în câteva minute? Observă că Marianna voia să intervină și de aceea ridică vocea: cum credeți că mă pot împrieteni cu fetița, când nici măcar nu mi se oferă timpul necesar să discut singură cu ea?

Lister o privea de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

– Dar asta este...

– O prostie? zise Kate cu obrajii arzând de indignare. Nu este o prostie, domnule Lister. Când am sosit, Rosa era plecată.

– Rose, zise el iritat.

Kate își mușcă buzele, uitându-se la Marianna.

– Rose, da, aveți dreptate; era plecată. Când s-a întors am văzut-o câteva clipe și...

– Și Rosa a fugit țipând, interveni Marianna, cu malițiozitate.

Randel se uită de la una la alta, încruntat. Pentru o secundă, lui Kate îi fu milă de el. Dar și mai milă pentru Rosa. Ea spuse:

– Așa este. I s-a spus ceva care a speriat-o. Eu am apucat să-i spun doar: „bună ziua, Rose“ și fetița a fugit țipând. Am

vrut să mă duc după ea să-i vorbesc, dar nu mi s-a îngăduit. Nu ia masa cu noi, iar după masă cineva, Anna pe nume, a dus-o la culcare. De atunci, n-am mai văzut-o. Nu mă puteți acuza că n-am apucat să mă împrietenesc cu ea.

Kate observă că ar fi fost mai bine să nu fi spus toate acestea.

Marianna îl prinsese de braț pe Lister și se sprijinea de el zâmbind superior. Iar Lister o privea pe Kate cu dispreț, așa cum i se păru ei.

– Cred că din cauza oboselii ți-ai cam pierdut cumpătul, zise el rece. Este o versiune diferită de ceea ce mi s-a spus până acum. El îi întinse o carte de vizită. Aceasta este adresa biroului meu. Te aștept mâine, la unsprezece; acolo vom putea discuta pe larg. Cred că trebuie să-ți cumperi haine mai subțiri... vocea i se mai îmblânzise.

Kate simți că-i pierde pământul de sub picioare. Lister n-o crezuse! Nici nu avea intenția s-o facă! El acceptase deja minciunile Mariannei, iar ei nu-i dădea șansa să se dezvinovățească. Kate luptă cu lacrimile care voiau să izbucnească, dorindu-și ca mama să-i fie aproape. Dacă ar fi fost așa, ce i-ar fi spus? “Luptă până la capăt, draga mea, și nu-i lăsa să vadă că te-au rănit.”

– Ai o cameră confortabilă? o întreabă Lister.

– Da, mulțumesc, priveliștea este minunată.

Lister răsuflă ușurat. Kate avu impresia că el știa de fapt adevărul și că-i era rușine de asta. Poate că nici pentru el nu era ușor, mai ales când iubea o femeie ca Marianna.

– Bine, ne vedem mine la birou. Poate Rose se va obișnui cu tine și...

El se opri, pentru că Marianna îi luase mâna, ducând-o la obrazul ei, repetând:

– Randel, Randel al meu...

Începură să vorbească în portugheză și felul lor de a vorbi i se păru minunat lui Kate, de parcă ar fi fost niște declarații de dragoste. Sau poate asta și erau...Marianna o privi triumfătoare pe Kate, apoi se întoarse din nou spre Lister:

– Am știut că vei fi de acord, iubitele. Spune-i mamei mele, miss, că voi întârzia în seara asta.

Kate îi urmări cum pleacă.

Spusese mai înainte că este foarte ocupat, dar acum plănuia ceva cu Marianna despre o ieșire seara.

Într-o stare mizerabilă, Kate se întoarse în camera sa, își scoase rochia și se întinse pe pat, cu ochii plini de lacrimi. Se simțea epuizată. Totul era diferit de ce se așteptase ea. Ce ar fi spus mama în situația asta?

Era evident că Lister nu locuia la familia Dominguez. Kate își îngropă fața în pernă, dorindu-și ca Lister să nu fi apărut niciodată la domnul Stowe, să nu-l fi cunoscut...

Apoi și-o aminti pe Rosa și-i păru bine că se întâmplase așa.

Capitolul 4

Când se trezi, Kate auzi muzică. Se îmbracă în grabă și luându-se după muzică o găsi pe senora stând singură și brodând, ascultând radioul. Întoarce o figură întunecată, tăioasă spre Kate:

— Da, miss?

Kate repetă mesajul Mariannei și văzu că figura femeii se însufleți dintr-o dată.

— A, așa da! Apoi, figura ei redeveni placidă. Nu mă îndoiesc că vei găsi ceva care să te intereseze.

Kate o privi lung, apoi îndrăzni:

— Unde este Rose, pardon Rosa?

Senora se aplecă asupra lucrului de mână. Nici măcar nu se mai obosi s-o privească atunci când îi spuse:

— La plimbare, ca de obicei.

Kate așteptă ca senora să mai zică ceva, dar acest lucru nu se întâmplă și cealaltă femeie lăasă liniștea să devină jenantă, apăsătoare.

În cele din urmă, Kate părăsi încăperea, furioasă și neputincioasă. Cum putea să le țină piept acestor femei potrivnice? Nici măcar n-o lăsau să vadă copila...

Începu să privească dezamăgită marea, apoi îi veni o idee. Se întoarse la senora și-i spuse că se va duce la plimbare. O porni spre holul de la intrare unde o văzu pe tânăra care scria ceva într-un registru. Când o văzu pe Kate, ea îi zâmbi.

– Eu sunt Natala Viera, zise ea politicos.

– Iar eu, Kate Williams, zise Kate. Mă bucur că pot schimba o vorbă cu cineva.

Kate citi înțelegere și compasiune pe figura tinerei.

– Miss Williams, mă tem că lucrurile nu vor fi prea simple pentru dumneata.

Kate trase aer în piept și reuși să zâmbească.

– Ai dreptate, așa va fi. Te rog să-mi spui pe nume. Voi face și eu la fel. Ai un nume foarte frumos.

Tânăra roși, încântată.

– Mulțumesc foarte mult. Voi fi fericită să-ți pot spune pe nume, Kate. Și eu sunt foarte singură, adăugă tânăra.

– Dar de ce? Ești tânăra și...

Natala făcu un gest de deznădejde.

– Oamenii mă privesc cu reținere, le este milă de mine, sau rușine cu mine... sunt o sursă de jenă...

– Pentru mine nu, o liniști Kate. Ai mult curaj și te admir pentru asta. Am fost instruită ca asistentă pentru bolnavi ca tine și am ajutat mulți copii cu astfel de probleme. Știu cât de greu îți este.

Natala bătu fericită din palme.

– O, ce bine este să știi că poți vorbi cu cineva despre asta! Lumea din jurul meu vorbește despre mine doar în șoaptă. Se uită la mine, dar apoi mă evită de parcă aș avea lepră.

– Cred că sunt oameni de proastă factură, zise Kate. Nici un om educat sau măcar inteligent nu refuză cooperarea cu un bolnav ca tine și știe ce mult curaj îți trebuie să trăiești. Ar trebui să te admire. Eu am nevoie de o prietenă, Natala, ce zici? Accepți prietenia mea?

– O, Kate, îți mulțumesc, sigur că abia aștept să devenim prieten! exclamă fata îmbujorată.

Mai discutară, evitând însă să aducă în discuție slujba lui Kate. Natala era plină de tact, așa că tot Kate deschise subiectul.

– Rosa este la plimbare, așa că nu pot să stau singură în camera mea toată ziua. Cred c-o s-o sun pe doamna McCormack. A fost atât de bună cu mine pe vas!

– Cred că este ușor pentru oameni să fie buni cu tine, zise ea.

Kate îi zâmbi.

– Aș vrea ca și alte persoane să gândească așa ca tine, Natala.

I se păru grozav să audă glasul doamnei McCormack și să se simtă ca acasă. Porni spre casa acesteia aflată pe o străduță cu trotuarele umbrite de coroanele bogate ale copacilor.

Vila Paradis, așa se numea locul în care locuia familia McCormack. Kate se lăsă fermecată chiar de la început de straturile vesele de flori, așa cum își imaginase că ar arăta casa acestei doamne.

Nici nu apucă să sune că femeia deschise și Kate se trezi strânsă la piept.

– Draga mea, exclamă doamna McCormack, n-am sperat să am vești atât de curând de la tine!

Era o casă frumoasă, cea în care se afla. Camerele erau spațioase, aerisite, cu draperii frumos colorate, pline de vase cu flori înmiresmate. Covoarele erau de calitate.

Kate nici nu se gândise la ce-i va spune doamnei McCormack, deși nu intenționa să-i spună chiar tot adevărul, dar doamna respectivă era una dintre acele femei care află totul imediat, fără nici un efort.

– Trebuie să admit, zise doamna McCormack că m-ai uluit! Am crezut că acest Lister este un bărbat adevărat, cu discernământ. Consider că s-a comportat reprobabil cu tine. Indiferent ce treburi presante avea, trebuia să te prezinte familiei Dominguez și fiicei lui. Asta ar fi lămurit punctul lui de vedere chiar de la început.

– Avea o întâlnire foarte importantă, îl scuză Kate.

– Și tu erai la fel de importantă, Kate, mai ales că urma să te ocupi de copilul lui. Și mai trebuia să știe că familia Dominguez nu te va primi cu brațele deschise.

Doamna McCormack vru să afle despre fetiță și se arătă șocată.

– Este evident că Rosa are nevoie de tine, Kate, zise ea, dar trebuie luată încet, după cum ai spus. Dar cine știe? Poate că noi, femeile, exagerăm ca de obicei. Dar acest Randel Lister se pare că nu vede mai departe de lungul nasului. Când te vei duce la biroul lui, să fii mai incisivă, Kate. Ea îi zâmbi fetei din fața ei care părea obosită, dezamăgită, diferită de Kate cea veselă de pe vapor. Draga mea, știi că nu este ușor ca la nouăsprezece ani să rezisti unui bărbat sarcastic. Totuși, nu uita, va trebui să fi puternică; altfel, familia Dominguez te va strivi.

– Ce-aș mai putea face acum? întrebă Kate, descumpănită.

– Trebuie să-ți stabilească sarcinile. Fă-l să înțeleagă că familia Dominguez nu te-a primit chiar cu brațele deschise. Cere-i să le lămurească rolul tău aici. Insistă pe faptul că el și-a dat seama de rolul tău important când te-a angajat.

Mai apoi, Kate se pregăti de plecare; află acum că Randel Lister locuia la hotelul Aziz și nu avea o casă pentru că voiaja foarte mult.

– Am aflat de la fiul meu că următoarele șase luni le va petrece la Lourenco Marques și ar putea închiria o vilă. Astfel, tu și fetița ați putea locui cu el.

– Ar fi minunat, spuse Kate entuziasmată, lucru care nu scăpă ochiului atent al doamnei McCormack. Apoi Kate roși și spuse: locuiesc într-o cămăruță sărăcăcioasă, iar cu familia Dominguez nu mă înțeleg, așa că ar fi o schimbare în bine. Apropo, adăugă Kate, am văzut-o pe Marianna, este foarte frumoasă.

– Așa zice și James. Descrie-mi-o, te rog.

Kate încercă s-o descrie, dar nu-i fu prea ușor. Marianna era de o frumusețe sălbatică, seducătoare, avea o voce profundă, mlădioasă, un fel fermecător de a fi, iar lui Lister i se adresa posesiv, pentru ca mai apoi să arate că vrea să se transforme în sclava lui.

– Este îndrăgostit de ea? se miră doamna McCormack.

– Nu știu, zise Kate, dar de ce mă miră? Oricine ar fi! Este de o frumusețe ieșită din comun. Dar foarte arogantă, plină de sine. Când mă privește, mă simt ca un șoarece.

Doamna McCormack n-o aprobă.

– Arăți așa cum ești, o tânără drăguță și bine educată.

Kate zâmbi trist.

– Ce plictisitor sună! Cred că este grozav să arăți ca Marianna!

– Poate, zise doamna McCormack, dar amintește-ți că Lister te-a angajat pe tine să ai grijă de copila sa.

Kate se întoarse la Pensao Fadora cu mult curaj. Era adevărat. Lister o angajase pe ea.

Natala nu se mai afla în holul casei și lui Kate îi păru rău, iar încrederea de sine insuflată de doamna McCormack i se mai risipi. Când trecu pe lângă salon, auzi glasul senorei:

– Te rog să intri aici puțin, miss.

Vorbele ei sunară ca un ordin. Kate se așeză pe un scaun și așteptară ca servitoarea care le adusese cafeaua și prăjiturile să iasă. Kate mănca o prăjitură în timp ce senora se înfruptă cu patru.

Se auzi un glas de copil. Kate se ridică, decisă să nu piardă ocazia de a-i vorbi copilei.

– Rosa! Rosa!

Senora o opri.

– Stai jos, miss, ascultă ce-ți spun.

Kate se așeză, cuprinsă de neputință. Cum să lupte împotriva acestei femei?

– Lasă copila în seama Annei. Este mai bine așa. De data asta, vocea senorei părea mai puțin furioasă, de parcă ar fi fost uimită că se supusese imediat. Cu Anna s-a obișnuit, dumneata ești o străină.

Kate trase aer în piept și găsi curajul să protesteze.

– Dar... senora... dacă nu încep să stau cu Rosa, cum să mă cunoască?

Senora o privi fix.

– Va veni și asta cu timpul, zise ea batjocoritor.

Kate încercă să se controleze. Ce însemnau vorbele senorei? Că va fi concediată? Sau că vor face totul să-i demonstreze lui Lister că nu era o guvernantă bună? Că nu era acceptată de copilă? Sau voiau s-o facă să plece singură?

Kate zâmbi politicos.

– Aveți dreptate, spuse ea supusă.

Voi avea de luptat, se gândi ea. Și o voi face de dragul Rosei.

Seara părea să nu se mai sfârșească, dar în cele din urmă senora îi spuse că era timpul să facă baie și să se schimbe pentru cină.

Din fericire, apa era caldă și se bucură de o baie prelungită. Se îmbracă încet, fără grabă, vrând să afle în ce cameră dormea

Rosa, deși știa că nu poate face nimic. Cină doar cu senora, care devoră totul cu o poftă nebună, în timp ce ea abia se atinse de mâncare, din cauza emoțiilor.

Deși încerca să pară supusă, în interior se răzvrătea, făcea planuri, număra orele până-l va vedea pe Randel Lister.

Dar tocmai când renunțase la ideea că o va mai vedea pe Rosa, i se ivi o ocazie nesperată. După masă, pe când se îndrepta spre camera ei, auzi o melodie stranie și intui că Anna îi cânta fetei un cântec de leagăn, probabil. Bătu la ușă și intră.

Imediat ce pătrunse în încăpere, Rosa exclamă speriată:

— Anna!

Servitoarea africană numită Anna o privi cu teamă pe Kate, apoi se apropie de Rosa de parcă ar fi vrut s-o protejeze împotriva ei.

Kate rămase în prag dezamăgită, regretând că intrase. De ce nu mai avusese răbdare?

— Am venit să-ți spun noapte bună, Rosa. Te rog să mă înveți să spun asta în portugheză, zise Kate, străduindu-se să zâmbească.

— Boa noite, zise Rosa cu vocea tremurată, cu teamă în priviri.

— Mulțumesc, zise Kate, luptând cu impulsul de a izbucni în plâns; voia să plângă de milă pentru copila aceea. Boa noite, Rosa. Obrigado, boa noite. Când ieși, o văzu cu coada ochiului pe Rosa aruncându-se la pieptul servitoarei.

În seara aceea, Kate rămase mult timp în balcon până când începură să apară țântarii. Intră apoi în încăperea fără aer, cu o căldură insuportabilă și miros de mucegai, simțind gustul amar al înfrângerii.

Dar tinerețea o ajută să învingă și somnul o cuprinse destul de repede, iar dimineța când se trezi și văzu apele oceanului, și auzi cântecul păsărilor, se mai liniști. Își aminti spusele doamnei McCormack, referitoare la îngrijorarea lui Lister față de starea fetei sale și-și spuse încrezătoare că-l va face să înțeleagă că rolul ei era foarte serios în educația fetei.

O salută veselă pe Anna care așeza masa, iar aceasta o privi ciudat, așa că se întoarse în camera sa.

Cu o zi în urmă se afla pe alte meleaguri. I se părea incredibil că experimentase atâtea emoții, mizerie, deznădejde, teamă, nesiguranță, într-o singură zi. Nu era totuși prea devreme să se considere înfrântă? De ce dramatiza totul? Poate era din cauza căldurii...

Auzi gongul care chema familia la masă și descoperi cu stupeoare că era singura care lua micul dejun. Restul familiei plecase la Coventry. Mâncă fără poftă bucata rece de carne de vită cu sosul acela imposibil, apoi șunca și ouăle, bău cafeaua cu ochii ațintiți pe peretele din față, mai nefericită ca oricând.

Nu trebuia să-i lase pe cei din familia Dominguez să vadă că era afectată de cele întâmplare. Se duse în camera Rosei, dar aceasta nu era acolo. Se uită prin încăperea cu draperiile acelea închise la culoare, care nu lăsau razele soarelui să

pătrundă, cu mobila neagră, mai potrivită pentru o femeie în vârstă decât pentru o copilă. Cu ochii minții, schimbă totul de la mobilă până la draperii, înveselind atmosfera, apoi se duse în camera ei să se pregătească pentru întâlnirea cu Lister.

Când ieși pe coridor se lovi de Marianna, care avea bigudiuri în păr, nemachiată, îmbrăcată într-un capot transparent vechi, cu un chip total diferit, pământiu și se întrebă ce reacție ar avea Lister dacă ar vedea-o așa.

– Sper c-ai dormit bine, miss, zise ea pe un ton foarte mios.

– Da, mulțumesc, așa a fost, răspunse ea cu politețe, dorindu-și ca atât Marianna cât și mama ei să nu i se mai adreseze cu acel “miss” pe care-l prelungeau nefiresc, parcă pentru a-i da o tentă batjocoritoare.

– Eu n-am prea dormit, pentru că senor Lister m-a adus târziu acasă. Am dansat toată noaptea, Lister nu mai voia să mă lase să plec.

Kate îi spuse:

– Mă bucur că v-ați distrat atât de bine. Kate știa prea bine care era situația dintre Lister și Marianna, dar nu lăsa să se vadă asta.

– Eu și Lister ne cunoaștem de multă vreme, continuă Marianna, suntem fericiți împreună și foarte apropiați, zise ea după ce făcu o pauză pentru a-și aminti cuvintele potrivite.

– Înțeleg, zise Kate, întrebându-se de ce se străduia Marianna să-i explice ce era între ea și Lister. Dar își aminti spusele doamnei McCormack că Lister o angajase pe ea să aibă grijă de fiica lui și nu pe Marianna.

Reuși să treacă de aceasta și se întâlni cu Natala, care o salută cu căldură și-i spuse cum ajungea în centru. Îi dădu chiar și niște bani portughezi.

Iar când Kate era gata de plecare, Natala îi spuse că-i va ține pumnii, pentru ca totul să iasă așa cum își dorea ea.

– Mulțumesc, Natala, zise ea grăbindu-se să prindă autobuzul, întrebându-se de unde știa Natala de întâlnirea ei cu Lister.

Găsi imediat stația de autobuz și chiar se bucură de călătorie putând să vadă orașul, să sesizeze particularitățile acestuia. Când coborî, o luă pe strada principală, unde se aflau multe magazine de lux și găsi cu ușurință adresa dată de Lister. Văzu imediat numele Randel Lister sub numele companiei Africo America.

Se uită la ceas și văzu că mai avea câteva minute până la ora întâlnirii. Luă liftul până la etajul treisprezece al clădirii, unde o tânără foarte drăguță o întrebă care era scopul vizitei ei.

În timp ce aceasta se duse să întrebe dacă Lister o putea primi, își aminti sfaturile date de doamna McCormack. Trebuia să definească foarte exact care erau sarcinile ei, iar familia Dominguez trebuia făcută să înțeleagă că de acum înainte Rosa era în grija ei.

Tânăra aceea frumoasă se întoarse și o invită în biroul lui Randel.

Acesta nu ridică ochii din actele pe care le avea în față.

După ce așteptă câteva secunde, acesta ridică în sfârșit privirea. Kate tresări, respiră adânc, și-și strânse la piept poșeta, încercând să nu-l lase să vadă ce efect avusese privirea lui.

Era absurd, căci Lister era angajatorul ei. O vedea doar ca pe o tânără englezoaică obișnuită, care trebuia s-o facă pe Rosa să intre în lumea reală.

– Bună dimineată, domnule Lister, zise Kate.

El se ridică, o invită să ia loc, apoi își aprinse o țigară și venind mai aproape de ea îi zâmbi. Dar era un zâmbet rece, studiat. Kate simți că Marianna discutasese cu el despre programul Rosei, sau poate chiar mai mult, despre concedierea ei, înainte de a fi avut ocazia s-o cunoască pe Rose.

Kate aflate că în cazul unui interviu este mai înțelept să lași cealaltă persoană să vorbească. Poate Lister știa și el acest lucru pentru că între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare. Kate oftă și capitulă.

– Domnule Lister, zise ea formal, trebuie să discutăm despre situația în care mă aflu.

El se sprijini de spătarul scaunului și zâmbi.

– Ei bine? zise el.

Kate nu se simți prea încurajată nici de vocea, nici de zâmbetul lui. Trase din nou aer în piept.

– Domnule Lister, sunt într-o situație dificilă, încep eu apoi realizez că se repeta și tăcu.

El zâmbi și Kate realizează că avea cel mai frumos și dezarmant zâmbet.

– Kate, te înțeleg, pentru că nici situația mea nu este mai ușoară. Familia Dominguez a fost foarte bună cu Rosa și cu mine, n-am realizat că aducerea ta aici îi va afecta atât de mult. Dacă aș fi știut...

– Înțeleg, zise ea. Este bine să mă întorc în Anglia.

Kate fu uimită de violența cu care protestă Lister.

– Nici vorbă! exclamă el. Sau regreti cumva că ai acceptat slujba?

– Nu, desigur, nu regret, aș vrea să rămân... să am grijă de fiica dumneavoastră, dar nu știu de ce am senzația că v-ați răzgândit, sau că vreți ca familia Dominguez să...

– Ce te-a făcut să crezi asta?

Kate nu se mai temu de el.

– Vreți să vă spun adevărul?

– Da, chiar te rog, fără să ascunzi ceva.

Fără a-l privi, Kate îi relatează felul accidental în care o cunoscuse pe Rosa, cum aceasta fusese apoi îndepărtată de ea, că se temea de ea din cine știe ce motiv, cum senora insistase ca Rosa să fie lăsată în grija Annei. Cel mai mare obstacol era teama Rosei față de ea.

– Vedeți, domnule Lister, nu este ceva ce se poate rezolva în câteva ore. Fiica dumneavoastră nu cunoaște decât familia Dominguez și pe Anna. Eu sunt o străină... cred că i s-a spus că viața alături de mine va fi foarte grea...

– Rosa se teme de tine? Întrebă Lister. Poți demonstra asta? Kate ezită. Era o situație foarte ciudată.

– Domnule Lister, înțeleg că nu este ușor pentru senora să mă aibă în casă, oamenii bătrâni se obișnuiesc foarte greu cu persoane necunoscute. Iar Anna crede probabil, că vreau să-i iau locul. Mi se pare foarte atașată de Rosa.

– De ce continui să-i spui Rosa? O cheamă Rose.

Kate îl privi uimită.

– Dar până acum i s-a spus numai așa. Cum s-ar simți dacă i s-ar spune dintr-o dată Dick, de exemplu?

Lister începu să râdă.

– Nu va fi ușor pentru mine, domnule Lister. Doar dacă familia Dominguez va vrea să coopereze, să mă accepte. Deocamdată mă simt ca o intrusă. Înțelegeți așadar cât de greu este pentru mine să câștig încrederea Rosei. Kate văzu că Lister devine dintr-o dată foarte grav.

– Numai eu sunt vinovat de această situație, murmură el. N-am realizat până acum felul în care iubesc ei acest copil. Oricum, intenționez s-o trimit pe Rose la un internat când plecăm în Anglia. De ce mă privești așa? Ți-am spus doar că te angajez numai pentru șase luni!

Kate încercă să se controleze; știa că pe figura ei se poate citi foarte ușor ceea ce simte. Apoi își adună curajul.

– Îmi părea rău pentru Rose, atâta doar, zise ea. Așa cum se va obișnui cu mine, va trebui să se obișnuiască apoi cu o altă viață. Internatul este o soluție pentru unii, dar ea...

– Ciudat că deși n-ai schimbat decât patru vorbe cu fiica mea te interesează ceea ce simte!

Vorbele lui o înfuriează pe Kate.

– Sigur că mă interesează! Orice persoană decentă ar gândi ca mine! Este o biată copilă fără mamă, care abia își vede tatăl, care face totul să-i mulțumească pe adulți, apoi trebuie să se schimbe brusc, să treacă prin alte metamorfoze. Este adevărat că am fost foarte afectată văzând-o pe Rose atât de speriată de mine. Nu m-a privit niciodată un copil astfel. Aș da orice s-o văd fericită.

Se lăasă tăcere, timp în care Kate își suflă nasul și încercă să-și recapete cu greu calmul.

– Îți mulțumesc, Kate, îl auzi pe Lister. Va trebui să facem totul pentru a pune capăt acestei situații nefericite de amploarea căreia nici eu n-am fost conștient. Crede-mă, vreau ca fiica mea să devină un copil normal, să râdă, să fie fericită. Iar Dominguez îngreunează situația, este adevărat. Ce este de făcut, Kate?

Lister îi cerea ajutorul, așadar!

Ea trase aer în piept, apoi începu:

– Primul lucru este s-o faci pe senora să înțeleagă că vrei ca eu să mă ocup de acum de copil.

– O voi face. Iar Anna va pleca.

– O, nu!

El se încruntă.

– Dar te-ai plâns de ea....

– Nu de ea, în special. Vreau să mă ocup de Rose împreună cu Anna, să luăm masa împreună, să facem plimbări, iar ea să

mă învețe cum să mă apropii de Rose. Nu va fi ușor, domnule Lister, dar dacă am răbdare, le pot face pe Rose și pe Anna să înțeleagă că vreau să le fiu prietene. Le pot spune că primesc ordine doar de la dumneavoastră? Kate făcu o puază. Nici unul nu rostise numele Mariannei. Kate oftă. Cum spera c-o poate anihila? Promit că voi da dovadă de foarte multă diplomatie, continuă Kate.

Lister îi zâmbi din nou.

– Știam că mă pot baza pe tine, Kate. El se uită la ceas. Dragă Kate, n-am avut idee... el scoase portmoneul și-i întinse niște bancnote. Te rog să-ți cumperi niște rochii adecvate. Te rog să le consideri ca uniformă, așa că poți cheltui cât vrei pe ele. Trebuie să-ți cumperi rochii din materiale foarte subțiri. Aș vrea să te întorci pe la douăsprezece și jumătate pentru ca să te duc acasă, să vorbim cu senora, să punem lucrurile la punct.

Kate era impresionată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

– Știu că nu va fi ușor, zise ea.

El începu să râdă din nou.

– Câtă dreptate ai, Kate! Eu n-am curajul tău. Spune-mi, cum poți fi atât de incisivă?

Kate îl privi uimită.

– Chiar așa par? Cred că uneori nu realizez că fac prea mult zgomot; altfel, nu mă ascultă nimeni.

Lister o conduse până la lift.

Kate plecă, simțindu-se aproape fericită. Lister înțelesese situația, dar bățalia nu era pe deplin câștigată. Dacă i-ar putea face pe Dominguez s-o accepte! Dar ea trebuia să facă tot ce era important. Poate și doamna McCormack o va ajuta. Și Natała.

Kate mai zâmbea încă, în clipa în care ieși în soarele fierbinte al zilei. Porni spre zona cu magazine dar în clipa aceea o opri un bărbat înalt, cu tenul măsliniu. Kate se încruntă, dar apoi își aminti că-l văzuse la Pensao Fadora.

– Vom bea cafeaua împreună, o anunță el.

Kate ridică privirea spre locul în care se afla biroul lui Lister și pentru un moment avu senzația că îl văzu la fereastră. Se întoarse spre tânărul cel înalt și-i spuse cu hotărâre:

– Îmi pare rău, dar mă grăbesc. Am multe cumpărături de făcut, apoi o întâlnire.

El păru surprins.

– Nu ne ia mult să bem o cafea...

– Îmi pare rău, dar nu beau cafea, zise ea.

– Poate altă dată? insistă omul.

Capitolul 5

Kate se simți foarte bine, cumpărându-și hainele adecvate pentru clima tropicală în care urma să rămână șase luni, la Lourenco Marques. După cum îi spusese Lister, vânzătoarele erau foarte amabile, vorbeau engleza, iar timpul trecu atât de repede încât constată cu părere de rău că trebuia să se întoarcă la biroul lui.

Lister apăru grăbit ca de obicei, adresându-i câteva vorbe secretarei frumoase, iar în lift abia i se adresă lui Kate.

Era un bărbat ciudat, se gândi ea.

Ajunseră la familia Dominguez, unde găsi o senora total diferită de ceea ce știa ea.

— Da, am înțeles, senor. Vreți ca Rosa să fie mereu în compania lui miss și a Annei. Dacă asta doriți...pentru noi va fi... femeia ridică din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună că nu se putea opune. Englezii sunt atât de diferiți....va fi totuși așa cum doriți, senor, întotdeauna...

După ce ieșiră pe coridor, Lister îi zâmbi lui Kate.

– Sper că lucrurile se vor mai aranja de acum.

Kate îi zâmbi și ea.

– Sunt sigură că așa va fi.

Imediat fură aduse Rosa și Anna. Ba chiar luară masa împreună.

Rosa o urmărea cu ochii ei mari de copil în timp ce mânca, iar pe Anna o simțea ostilă. Kate se hotărî să se comporte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

După masă, îi spuse Rosei:

– Din balconul meu se deschide o priveliște minunată spre ocean.

Fu uimită când fetița îi răspunse:

– Urăsc oceanul; este plin de rechini.

– Adevărat? zise Kate. Pare atât de grozav, încât nici nu m-am gândit la rechini!

Rose o privi lung.

– Te mănâncă imediat ce intri în apă.

Kate se așeză pe marginea patului, disperată de căldura din încăpere. Anna o învelise pe micuță cu un cearșaf până sub bărbie. Cel puțin dacă ar fi avut un ventilator!

– O, Rosa, chiar crezi că sunt mulți rechini în ocean? Ce mult mi-ar fi plăcut să înot!

– Știi să înoți? o întrebă Rosa. Nu te îneci?

Kate scutură din cap.

– Nu, am învățat să înot destul de bine. Este grozav să poți pluti pe apă. Stai pe spate cu ochii spre cer și-ți miști mâinile puțin.

Rosa nu se arătă impresionată.

– Mi-e frică de rechini, insistă ea.

Kate îi zâmbi. Biată copilă, ți-e frică de orice, se gândi ea.

Mai târziu, ieșiră la plimbare în trei. Anna mergea la câțiva pași în spatele lor. Pentru a putea începe o conversație cu Rose, Kate o întrebă denumirile portugheze ale diferitelor obiecte. Rosei păru să-i placă să învețe un adult și chiar începu să râdă dacă Kate făcea vreo greșală.

Prima noapte fu destul de dificilă. Kate asistă la baia pe care i-o făcu Anna Rosei. Așteptă ca aceasta să fie culcată, o sărută pe frunte, spunându-i:

– Noapte bună, vise plăcute, draga mea, zise ea, și se grăbi să iasă din încăpere.

În seara aceea, Kate îi scrisese mamei o scrisoare lungă, vorbindu-i despre munca ei. Recitind-o realizează că menționase de prea multe ori numele lui Lister. Scrisese despre el că trecea prea ușor de la o stare la alta, dar că i se părea un om bun, în general.

Pe măsură ce treceau zilele, Kate începu să simtă că făcea progrese. Rosa nu mai tresărea speriată când intra în camera ei și nici nu se mai agăța de brațul Annei. Numai plimbările mai erau o problemă. Anna părea că abia așteaptă să scape de ele. Erau o procesiune ciudată ea și Rose mergând în față cu Anna urmându-le la câțiva pași.

Într-una din zile, Anna începu să spună o poveste. Trebuia să fie ceva foarte simplu pentru ca Rose să-i poată înțelege engleza. La un moment dat, ea se opri, iar Rose întrebă:

– Și fetița ce-a făcut? A început să plângă?

Kate pretinse că n-a auzit vorbele Rosei și continuase povestirea.

Mai apoi când traversaseră strada, Rose se agăță de mâna ei. Kate se gândi că era cel mai important progres pe care-l făcuse, că Rose începuse să se obișnuiască să fie cu ea.

Într-o zi, chiar îi spuse Rosei:

– Biata Anna, nu-i place să se plimbe!

Rosa ridicase privirea spre ea și-i încredințase un secret:

– Dar îi place să vorbească!

– Să mergem să vorbim cu ea? sugerase Kate.

Ochii Rosei începură să strălucească.

– Da, să mergem!

Servitoarea africană spuse ceva în limba ei, ceea ce aparent Rose înțelese, apoi zâmbi arătându-și șiragul alb de dinți, după care se duse să stea de vorbă cu un grup de africani.

Doamna McCormack, pe care Kate o vizita mereu, se arătă încântată de progresele făcute de Kate în relația cu mica ei elevă.

– Cred că și Lister este mulțumit, nu?

Kate nu-l mai văzuse din acea zi în care se dusesese la biroul lui.

Doamna McCormack se arătă surprinsă:

– Vrei să spui că nu vine zilnic să-și vadă fetița? Dar pe tine cum te tratează familia? Mai bine?

– Da, dar în felul lor ciudat. De fapt, mă ignoră. Câteodată mă întâlnesc cu Marianna, dar nici nu mă observă. Nu mă deranjează. Nu avem nimic în comun.

Dar lui Kate îi păsa. Nimănui nu-i place să fie ignorat, iar Marianna nici măcar nu încerca să fie politicoasă. Atitudinea ei spunea: Kate este o servitoare ca și Anna, așa că nu este cazul să-i vorbesc.

Când familia Dominguez avea musafiri, Kate primea un bilet de la senora care-i cerea să rămână în camera ei, întrucât familia voia să fie singură cu invitații.

Kate rupse furioasă primul bilet de acest gen și se întreba ce gândeau acești oameni. Oare credeau că ea vrea să se autoimpună?

Într-o zi însă doamna McCormack îi sugeră lui Kate s-o aducă și pe Rose în vizită.

— Aș vrea s-o cunosc, îi explică ea.

Kate ezită.

— Nu știu dacă pot găsi înțelegere la familia Dominguez.

— Dacă te îndoiești, nici nu încerca, draga mea, spuse doamna McCormack.

Kate îndrăzni totuși s-o ducă pe Rose la familia McCormack. O luă și pe Anna, care vorbi tot timpul cu servitoarea familiei.

Kate se întreabă cum va reacționa Rose, dar doamna McCormack, care știa cum să se poarte cu copiii, o luă imediat pe fetiță pe genunchi și începu să-i recite poezioare hazlii, pe care Rose nu le înțelese în totalitate și ceru să-i fie repetate, lucru pe care doamna îl făcu bucuroasă. Ea aduse și o cutie foarte mare cu bile colorate de diferite mărimi și forme, pe care Rose le găsi încântătoare.

– Fetița asta are nevoie de multă dragoste și trebuie făcută să râdă, conchise doamna McCormack, după ce o studie pe Rose. Buna doamnă îi dăruie lui Kate o carte cu versuri pentru copii, cu scopul de a o ajuta pe Rose să învețe englezește mai repede.

Kate descoperi că prietena ei avusese dreptate și micile poezioare o ajutară să se împrietenească mai repede cu Rose. Fetița i le spunea apoi Annei, care chicotea, amuzându-se în felul ei.

Iar Kate simți și ea că norocul începe să-i suradă, dar asta nu dură prea mult, pentru că într-o zi, Anna fu internată în spital pentru probleme digestive, iar senora îi spuse lui Kate pe un ton foarte dezagreabil că Rosa nu va ieși singură cu ea la plimbare.

Kate ripostă, iar senora o puse imediat la punct.

– În țara asta, o tânără nu are voie să iasă pe stradă fără să fie însoțită de servitoare.

– N-o să mă pierd, insistă Kate.

Senora ridică dictatorial din umeri.

– Să nu spui că nu te-am prevenit!

Dar Kate nu capitulă și o scoase pe Rose să viziteze mai întâi o catedrală apoi merseră la Casa Radio, lângă care se afla un acvariu minunat, apoi la un muzeu unde îi explică tot ce vedeau fetei și văzu cum aceasta o ascultă cu mult interes.

Era o zi teribil de caldă; li se lipiseră rochiile de trup, iar transpirația le curgea pe față. Dar Rosa era într-o stare foarte bună, cu toată căldura de afară. O ținea pe Kate de mână și

punea întrebări când după ce așteptară cam mult să poată urca într-un autobuz care să le ducă spre casă, în fața lor apără Antonio Vidal, oferindu-se să le conducă.

Kate o privi pe Rose în ochii căreia citi teama și realizează că nu putea face altceva decât să accepte oferta lui Vidal.

Kate ținu fetița pe genunchi în mașină și observă că aceasta adormi imediat cu capul pe umărul ei.

Când ajunseră la Pensao Fadora, mașina lui Lister se afla deja acolo, așteptându-le, alături de Marianna. El aproape o smulse pe Rose din brațele ei întrebând:

— Este cumva rănită?

— Nu, este doar obosită. Autobuzele erau atât de pline încât am acceptat invitația domnului Vidal.

— Nu știi că ești angajată să ai grijă de fetiță, și nu să-ți dai întâlniri cu senor Vidal? Mama este foarte îngrijorată!

Kate vru să răspundă, dar nu apucă pentru că Vidal i-o luă înainte.

— Din păcate, n-a fost o întâlnire. Senorita aștepta autobuzul, iar eu le-am adus până aici ca să evite aglomerația.

Randel o privi lung pe Kate, fără a crede spusele lui Vidal.

— O voi duce acum la culcare. Pe viitor, s-o aduci la timp acasă. Iar senora așteaptă scuze pentru că i-ai făcut probleme.

Kate lăsă capul în jos, închipuindu-și ce încântată va fi senora când va trebui să se umilească în fața ei.

Acea noapte fu un coșmar pentru Kate. După cum îi povesti a doua zi doamnei McCormack, avu mult de suferit.

– Când m-am dus la Rose, aceasta a început să țipe văzându-mă. Marianna și senora erau acolo și a urmat o scenă teribilă în care Rose țipa disperată și nimeni n-a putut s-o oprească. Am încercat să-i vorbesc, dar Marianna m-a îmbrâncit. Senora mi-a spus că sunt incompetentă, i-a dat Rosei niște calmante iar pe mine m-a trimis în camera mea.

– Nu înțeleg de ce Rosa a avut acest comportament.

Kate oftă.

– Nu știu, fetița asta are reacții ciudate. În mașină a adormit cu capul pe umărul meu, dar când a coborât mi-a spus că s-a distrat bine, pentru ca mai apoi...

– Asta înseamnă că altceva i-a produs această reacție, zise doamna McCormack. Cred că familia Dominguez o face deliberat să se teamă de tine.

– O, nu cred că pot fi atât de crude!

Curând Kate plecă spre casă, după ce-i promise doamnei McCormack o altă vizită.

Natala o aștepta la intrare.

– O, Natala, i se plânse Kate, cred că m-am angajat la o luptă prea grea pentru mine! Nici nu știu ce să fac!

Natala ascultă ce-i spuse Kate, apoi o liniști.

– Marianna este geloasă pe tine, din cauza lui Antonio Vidal. Trebuie să recunoști că este un tânăr chipeș.

– Antonio mă place? Nu cred...Mie mi se pare prea îndrăzneț.

– Kate, trebuie să înțelegi că este firesc să se uite astfel la tine, cu îndrăzneală. Ești englezoaică. Aici fetele de familie bună sunt păzite, nu ies pe stradă decât cu servitoare, căsătoriile lor sunt aranjate.

– A, deci eu pot fi insultată după bunul lor plac, conchise Kate.

– Nu cred că Antonio vrea să fie prea îndrăzneț, numai că știe că se poate comporta oricum cu tine, pentru că ești străină. Dar Antonio este un bărbat foarte amabil; mie îmi place mult.

– O, Natala! exclamă Kate. Și el te place?

– Nu, pe Marianna o iubește, iar pe tine te consideră încântătoare.

Kate simți că-i ard obraji.

– Iar Marianna?

Natala ridică din umeri.

– Antonio este bărbat. Pentru ea, toți sunt interesați. De asta te urăște. Mai întâi, Lister te-a angajat să ai grijă de fetița lui, iar Antonio te place... Marianna îți va face rău, dacă va putea.

Kate simți nevoia să schimbe subiectul și o întrebă pe Natala de ce locuia familia Dominguez într-o astfel de casă sărăcăcioasă. Natala îi spuse că Marianna voiaja foarte mult, că senora nu-și putea permite o servitoare, iar Anna stătea din dragoste pentru fetiță.

– Nu te înțeleg, Kate, zise Natala, revenind la subiectul inițial al discuției. Dacă Antonio m-ar privi așa cum te privește pe tine, aș fi atât de fericită...

Biata Natala, se gândi Kate. Merita și ea pe cineva...

Kate urcă în camera ei și îi mai scrisese mamei o scrisoare, povestindu-i despre vizita de la muzeu și rezultatul nefericit. I se păruse că dăduse mult înapoi în relația cu Rosa, care începuse să se contureze pentru ea.

A doua zi se duse la biroul lui Lister și ceru să fie primită.

Lister îi spuse că este foarte ocupat, și-i ceru să fie concisă. Lui Kate i se păru greu acum să-i vorbească deschis, să-i spună adevărul.

– Am considerat că engleza ei se va îmbunătăți mergând la muzeu. Eu îi ceream să mă învețe cuvintele portugheze, iar eu pe cele englezești. Vorbind, Kate deveni brusc conștientă de faptul că în prezența acestui bărbat se simțea foarte ciudat; simțea că vibrează, că trăiește cu adevărat. Cu el viața era probabil grozavă, se gândi ea. Rosei i-a plăcut vizita, domnule Lister. Este o fetiță inteligentă. Până acum a dus o viață de plantă, a mâncat, a dormit, a ascultat-o pe Anna... la muzeu i s-a părut ceva deosebit, dar am întârziat cam mult...

– Și aveai întâlnire cu Vidal, zise Lister rece.

Kate simți că va exploda de furie.

– Este o minciună! Nu-l suport pe acest bărbat! Rosa era obosită, autobuzele erau foarte aglomerate și de aceea am acceptat invitația lui.

– Înțeleg, zise Lister. Dar Rose a avut un coșmar în seara aceea.

– Da, a plâns mult, iar familia Dominguez nu mă mai lasă să mă apropii de ea.

– Cum? răcni Lister.

Se lăsă tăcere apoi Randel începu să bată nervos cu degetele în birou.

– Situația este foarte dificilă pentru noi toți, zise el într-un târziu. Acum înțeleg că ar fi trebuit să gândesc lucrurile cu mai multă atenție. Știi Kate, realizez că nu-ți este tocmai ușor, iar familia Dominguez îmi spune că ești foarte dificilă. Senora este bătrână și vede lucrurile în felul ei, nu-i înțelege pe tineri. Iar Marianna a îngrijit-o pe Rose ca pe copilul ei. Nu vreau să le rănesc cumva.

Kate îl privi în ochi în timp ce-i vorbi:

– Cred că o uitați pe Rose. Ea este cea mai afectată. Iar pentru mine cred că este mai bine să mă întorc în Anglia. Rose este ca un os aruncat unor câini care trebuie să lupte pentru el. La ea trebuie să ne gândim, are nevoie de o atmosferă destinsă, liniște, afecțiune, nu de acest război fără sens.

Lister se ridică și veni mai aproape de ea. Privi chipul acela tânăr cu ochi în care se citea eșecul și nefericirea, și-i puse mâna încet pe umăr.

– Kate, nu se poate așa. Trebuie să găsim o cale. Du-te acasă acum și fii liniștită. Voi telefona familiei Dominguez și Rose va fi iar în responsabilitatea ta.

– Dar acum se teme de mine, din nou, se confesă Kate disperată. Iar eu nu suport situația asta.

– Nu cred că este speriată. Ieri am vorbit cu ea despre tine și mi-a spus că ai început să înveți portugheza. O prinse din nou după umeri: trebuie să plec la Johannesburg pentru o săptămână, iar la întoarcere vom mai vedea cum stau lucrurile. Iar dacă nu se comportă așa cum trebuie, vom face alt plan, da?

El îi zâmbi și Kate se simți mai bine și-i răspunse și ea cu un zâmbet. Prin acest plan de care vorbea, Lister înțelegea c-o va duce la vila lui pe ea și pe Rose? Aceasta ar fi soluția perfectă la toate problemele.

– Așa că mai îndură o săptămână, Kate!

Ea fu de acord, desigur, și plecă încrezătoare că problemele se vor rezolva.

Capitolul 6

Pentru Kate, săptămâna în care Randel Lister fu plecat trecu foarte greu dar avu și părți bune. Kate avu de luptat cu Rose pentru că în pofida asigurărilor date de Lister că fetița nu se temea de ea, avea impresia că aceasta devine nervoasă în prezența ei. Sau poate doar ușor iritabilă, să spunem.

Pe de altă parte, Marianna era și ea plecată și Kate se întreabă dacă se dusesese cu Randel la Johannesburg, dar Natala care părea că le știe pe toate, îi spuse că se dusesese la o prietenă la St. Maurițius.

– Este la o familie franceză foarte bogată, îi spuse Natala, se ocupă cu trestie de zahăr. Marianna se duce acolo pentru un bărbat anume, dar tipul este foarte dibaci și nu cred că-i va merge Mariannei așa cum vrea.

– Chiar este îndrăgostită de el? întreabă Kate cu naivitate. Am crezut că...

– Nu știi prea multe despre viață, Kate! Marianna se iubește doar pe sine!

Kate spera ca Marianna să fie tot plecată la întoarcerea lui Lister, dar nu fu așa. Află de întoarcerea lui numai când acesta o sună.

Avea o voce foarte destinsă.

– Cum merg lucrurile, Kate?

Era greu să spună adevărul, conștientă fiind că era ascultată de multă lume.

– Nu prea rău, răspunse ea ezitând.

Kate realizează încă o dată că simțea ceva ciudat doar la auzul vocii acestui bărbat.

Lister îi mai spusese că organiza o petrecere la Polana, la care era și ea invitată. Se întreba cine va fi partenerul ei. Mai apoi spusese că era sigură că acesta va fi Antonio.

Kate se înfurie.

– O, nu, te rog!

Ce naiba îl făcuse să i-l aleagă pe Vidal ca partener, când ea îi spusese clar că-i displace? Apoi găsi singură răspunsul: Marianna. Kate trase aer adânc în piept.

– Domnule Lister, dacă vă este indiferent, l-aș prefera pe James McCormack.

– James McCormack? Mi se pare cunoscut numele. Unde l-ai cunoscut?

Pentru un moment, Kate fu tentată să-i răspundă că nu era problema lui. Apoi, se mai gândi și anticipă răspunsul lui.

– Am călătorit pe același vapor cu mama lui. Îi vizitez frecvent, sunt singurii mei prieteni de aici.

Randel făcu o pauză apoi zise:

– Mă îndoiesc.

Kate își aminti criticile doamnei McCormack pentru că Lister n-o prezentase pe Kate cercului de englezi din oraș.

– O mai cunosc și pe Natala, adăugă Kate.

– Da, Marianna spunea ceva despre ea. Are o malformație, nu?

Kate se înfurie din nou.

– Nu este deformată, are probleme de coordonare a mișcărilor. Ar trebui tratată, dar n-are bani pentru asta. Și mama ei este bolnavă și trebuie s-o întrețină tot ea.

– Înțeleg, zise Randel, poate din cauza asta nu este o persoană prea plăcută.

– Natala este foarte plăcută, începui eu, dar renunță. Dacă Marianna o defăimase pe Natala, cuvintele ei n-ar mai fi contat oricum. Ce rost avea să se străduiască să-l facă să creadă contrariul?

Petrecerea a fost minunată. James a acceptat invitația ei și se distrară foarte bine în acel hotel minunat, luxos. Își cumpărase o rochie nouă din șifon bleu, iar James îi trimise o orhidee pe care și-o prinse pe umăr.

Apoi, o văzu pe Marianna și se întrebă de ce cheltuise banii pe acea rochie când toate privirile se concentrau asupra ei.

Marianna era îmbrăcată într-o rochie simplă, pe corp, care-i sublinia toate formele și se desfăcea la fiecare pas, expunându-i pielea măslinie, trupul fără defecte. Fiecare mișcare era îndelung studiată pentru a fi provocatoare.

Kate oftă dezamăgită.

– Eu cred că tu ești mult mai frumoasă ca ea, auzi vocea lui James, care o invită la dans.

– O, James, exclamă Kate, îți mulțumesc, vorbele tale mă fac să mă simt mai bine.

– Pentru mine tu ești mai frumoasă, insistă James. Privindu-l în ochi, Kate observă aceeași bunătate și afecțiune care se putea citi în ochii mamei lui. Îmi placi foarte mult, Kate, zise el. Marianna este provocatoare, tu ești naturală.

Randel nu vedea lucrurile la fel ca James, își spuse Kate, fără să știe de ce cu oarecare tristețe. Randel era mereu în preajma Mariannei, o privea ca un îndrăgostit, iar Kate nu-l putea învinui pentru asta. Toți bărbații roiau în jurul Mariannei, ca fluturii în jurul unui bec.

Kate avea în fața ochilor o nouă Marianna, veselă, care vorbea, râdea, își arunca mereu capul pe spate expunându-și gâtul lung ca de lebedă.

Kate fu chiar surprinsă când Randel o invită la dans.

Se simți dintr-o dată foarte încordată și avu senzația ciudată că i se lungiseră picioarele în mod nefiresc. Randel observă că era foarte încordată și-i spuse:

– Relaxează-te Kate, nu ți se va întâmpla nimic!

Ea îl privi surprinsă.

– Cred că este înfiorător să dansezi cu mine după ce ai dansat cu Marianna!

Randel o privi uimit.

– Asta este o prostie. Mariannei îi place să se atârne de gâtul meu și este destul de grea.

Kate îl privi cu ochii strălucindu-i.

– O, mulțumesc, acum mă simt mai bine. Nu-i venea să creadă! Randel îi spusese că dansa mai bine ca Marianna!

– Acum te rog să te liniștești și să ne bucurăm de acest dans, îi spuse el.

Dansară liniștiți. Kate își aminti muzica din „My Fair Lady” și mai ales melodia” Aș fi putut dansa... până în zori de zi...

Când Randel o conduse la masă, Marianna discuta cu James.

Randel îi oferi o țigară lui Kate și începură să discute despre obiceiurile portugheze pe care le aflate de la Natala.

Kate constată cu surprindere că Randel nu cunoștea prea multe despre țară și obiceiuri, iar el recunoscuse faptul că pusese munca înainte de toate.

La un moment dat, Kate se simți privită, mai bine zis avu pentru prima oară senzația că Randel o privea ca pe o femeie. Începură să discute despre Rosa, dar discuția se desfășură greoi, pentru că ea nu putea spune adevărul. Kate nu putea trece peste faptul că avea aceste rețineri față de el din cauza Mariannei, pe care el o iubea. Situația era destul de complicată și Kate nu vedea cum putea să-l facă să înțeleagă

adevărata stare de lucruri pe un bărbat îndrăgostit de o femeie ca Marianna, care profita de un copil inocent, pentru a-l ține aproape.

Mai dansară și Kate se miră că Marianna nu reacționează în vreun fel.

Când o conduse înapoi la masă, Randel spuse:

– Marianna nu realizează că ți-a monopolizat partenerul. Nu te deranjează, Kate?

Kate îl privi uimită.

– Să mă deranjeze? Nu, deloc. Dacă ar fi fost iubitul meu, poate, dar nu este, așa că poate face orice. Oricum, nu mi-aș face probleme, pentru că pe Marianna n-o interesează. Îi acordă atenție doar pentru că este bărbat și-i place să colecționeze bărbații precum indienii scalpurile.

– Ai pus punctul pe i, Kate, exact asta face Marianna.

Lui Kate i se păru că Randel spusese acest lucru aproape cu mândrie și se simți foarte afectată.

Orchestra începu să cânte din nou. Randel se uită spre masa la care Marianna atingea foarte provocator mâna lui James cu degetele ei lungi. Randel se uită la Kate.

– Este melodia mea preferată, zise el. Mai vrei să dansăm?

Kate îl privi fără a apuca să-i răspundă. O făcu însă cu privirea.

– O, sigur că da, zise ea.

Dar după câteva dansuri, muzica încetă, semn că petrecerea se terminase.

James o conduse pe Kate spre casă.

– Ți-a plăcut cum am procedat? Am atras-o pe Marianna pentru ca tu să poți discuta cu Randel. Ai reușit?

– O, James, oftă Kate, Randel dansează excepțional, dar pe mine m-a văzut doar ca pe un substitut al Mariannei, din păcate.

– Eu n-aș fi prea sigur, zise James. După cum te privea, nu s-ar putea spune că nu-i făcea plăcere să danseze cu tine.

– Adevărat? Cred că se simte vinovat față de mine; probabil a vrut să mă facă să uit asta.

James opri mașina în fața clădirii sordide în care locuia Kate.

– Ești prea modestă, asta este problema ta, Kate.

Și mama lui îi spusese același lucru și nu o singură dată. Și-i repetă acest lucru când, după câteva zile, Kate o duse pe Rosa în vizită la familia McCormack.

– James spune că trebuie să ai mai multă încredere în tine, Kate.

Pe Kate o durea capul, iar doamna McCormack, după ce-i dădu o aspirină, o rugă să se întindă pe o canapea. O luă pe Rose pe genunchi și începu să-i povestească din isprăvile fiului său, de pe vremea când era copil. Când ajunse la o întâmplare de pe vremea când se aflau la Londra, Rose care până atunci stătuse liniștită la pieptul amplu al doamnei McCormack, începu să tremure și păli.

– La Londra se moare foarte des, zise Rose.

Doamna McCormack o strânse în brațe pentru a se simți protejată, dar Rose continuă: li se taie capetele.

Rose plecă încet capul și făcu un gest cu mâna spre spatele gâtului. Ochii îi erau larg deschiși și era teribil de speriată.

Doamna McCormack o strânse din nou la piept.

– Asta este o minciună, draga mea. Sau mai precis, se făcea lucrul pe care-l spui tu cu multe sute de ani în urmă. Eu am locuit la Londra. La fel și James și Kate. Și nici unul nu și-a pierdut capul.

Rose era încă speriată. Deodată, o prinse pe doamna McCormack strâns după gât și-i șopti speriată:

– Kate o să mă ducă la Londra, să mi se taie capul.

Mai târziu, doamna McCormack îi povesti îngrozită la rându-i acestea lui Kate. Ea îi spusese fetei că tatăl ei nu va permite să i se întâmple asta, iar Kate, care o iubea foarte mult, nu va lăsa pe nimeni să-i facă rău. Fetița m-a întrebat de ce o iubești. Eu i-am spus că ții foarte mult la ea pentru că-ți dorești o fetiță care să-i semene.

– Să semene cu mine? Întrebare Rose.

– Da să fie exact ca tine, i-am spus, iar fetița a părut mulțumită de răspuns și mi s-a cuibărit din nou la piept. Mi-a mai spus că nu crede că tu ai vrea să-i faci vreun rău, ci că așa i s-a spus. Cred că știi cine i-a spus asta.

Kate oftă.

– Nu-mi vine să cred că această familie este atât de ticăloasă. Biata Rose... nu este de mirare că țipă când mă vede. Doamnă McCormack, nu știu cum să-ți mulțumesc pentru că m-ai ajutat să înțeleg ce se întâmplă.

– Voi face în continuare tot ce este posibil pentru a te ajuta, Kate, zise buna doamnă.

Acum când Rosa căpătase încredere în ea, Kate se decise să treacă la măsuri mai drastice și se gândi s-o atragă și pe Natalia de partea ei în această acțiune.

Natalia avu rolul de a o aduce pe Rose în camera ei, unde Kate îi arătă fetei câteva lucruri noi pe care i le cumpărase.

– Sunt pentru mine? întrebă Rose cu ochii strălucind de fericire. Dar...

– Tatăl tău vrea să devii o domnișoară ca acelea de la Londra, așa că m-a rugat să-ți cumpăr rochițe englezești, dar bunica ta s-ar putea să se opună, așa că să nu-i spunem deocamdată.

Rosei îi plăcu ideea. Ca toți copiii se bucura să facă un lucru fără știrea adulților.

Cine o mai cunoștea acum pe Rose? Arăta ca o o fetiță englezoaică purtând o rochiță deasupra genunchilor, cu șosete albe și sandale colorate.

– Mă simt atât de bine astfel îmbrăcată! exclamă ea.

Cu timpul, Kate mai făcu și alte schimbări.

Când o duse prima dată la plajă, Rosei nu-i veni să creadă. Ridica nisipul în pumnii ei mici apoi îl lăsa să i se scurgă printre degete. Ridică împreună cu Kate castele de nisip și culese scoici.

Câteodată, Kate își spunea că Randel și familia Dominguez erau orbi dacă nu vedeau cum se schimbase Rose. Sau poate nu aveau ochi pentru asta.

Rose nu era apropiată de tatăl său. Când îi vorbea o făcea cu teamă. El era mereu ocupat, nu-i plăcea să audă copiii jucându-se sau punând întrebări. Toate acestea îi fuseseră spuse desigur de Marianna.

Marianna! În ultimul timp aceasta ieșea foarte des, așa că nu mai avea timp să-i mintă Rosei. Atât Marianna cât și senora o lăsau mai mult timp pe Rosa cu Kate, în speranța că aceasta se va plictisi de copilă.

Kate nu avea nici o clipă singură, pentru că Anna era la spital. Cu toate acestea, se bucura de fiecare clipă petrecută alături de Rose.

Doamna McCormack și James remarcară imediat schimbarea Rosei.

– Este un alt copil, zise James, luând-o pe Rose pe genunchi. James le însoțise la plajă și o învățase pe Rose să înoate.

Când se întoarseră de la plajă, Kate era pe jumătate adormită.

– Leneșo, o necăji James. Apoi i se adresă Rosei: s-o îngropăm în nisip.

Râzând, ei începură s-o acopere cu nisip pe Kate, dar Randel care apărui pe plajă, le opri jocul pentru un moment. De lângă el, Mariana îi privea cu ostilitate.

– Ați venit să vă jucați cu noi? îi invită James.

Randel își privea fiica.

Kate nu putea interpreta ceea ce citea pe chipul lui. Ea se întreba dacă Randel și-ar fi dorit ca soția lui Candida s-o vadă

în aceste momente pe fiica lor. Rose purta un costum de baie verde, pălărioară de pai, cu flori de mac la boruri, era frumos bronzată și se amuza de minune cu Kate.

Când își văzu tatăl, fetița păru dintr-o dată speriată, dar James o ridică pe umerii săi puternici.

– Trebuie să fim atenți pentru că fetița ar putea fi afectată de soarele ăsta puternic, zise Marianna.

Randel o privi lung.

– Câteodată îți place să spui lucruri la care nu gândești, Marianna... În Anglia, toți copiii stau la soare. Consideră că așa trebuie să se întâmple. Știu că ție nu-ți place să stai la plajă. Te voi suna pe seară.

Cu aceste vorbe, el se întoarse spre Kate.

– Cum merg lecțiile de înot ale Rosei?

– Destul de bine, răspunse James în locul lui Kate.

Kate o urmărea pe Marianna, care străbătea furioasă nisipurile cu tocurile înalte și din fiecare mișcare se putea citi că nu este în largul ei.

În cele din urmă, Kate se apropie de Lister. El o privea ciudat. Kate se simți nefiresc.

– Ei bine, cred că-mi datorezi o explicație, zise Lister.

Kate își umezi buzele nervoasă:

– Nu cred că înțeleg mesajul.

Lister îl urmărea pe James care se juca în nisip cu Rose. În ochii lui era greu de citit ce gândea. Kate avu impresia că era invidie în ochii lui.

– James știe să se poarte cu copiii, zise el.

– Este adevărat, dar James știe să se poarte cu toată lumea, este un om minunat.

Lister se încruntă.

– Credeți că dacă i-aș fi cerut acordul senorei s-o iau pe Rose la plajă l-aș fi obținut? S-ar fi strâmbat chiar dacă ar fi văzut hainele noi pe care le poartă Rose. Sunt rochițe englezești, dar senora nu le va accepta.

– Consideri că mi-am neglijat copilul, nu, Kate?

Vorbele lui o uimiră pe Kate care, descumpănită, nu știu ce răspuns să-i dea.

– Eu...Kate se opri, privindu-l. Simțea cum roșește. Nu te învinuiesc, cred că este greu pentru un bărbat să se ocupe de un copil. Rose n-ar trebui să trăiască în casa aceea întunecată, să se hrănească așa ca acum. Nu i se dau deloc fructe sau legume. Nu este un mediu propice pentru o fetiță.

Randel îi evita privirea. Apoi ridică ochii spre locul în care Rose se juca în nisip cu James.

Spre uimirea ei, Randel începu să-i vorbească despre familia Dominguez, și faptul că nu-i cunoscuse decât la moartea soției sale.

– Candida lucra la Londra ca translator. Era o femeie deosebită. Ne-am căsătorit la o lună după ce ne-am cunoscut și la un an s-a născut Rose. Nașterea fetiței a coincis cu o deplasare pe care a trebuit s-o fac aici, iar Candida a fost foarte fericită că Rose se va naște pe aceleași meleaguri ca ea. Dar Candida a avut un sfârșit tragic...

Pe chipul lui Randel se putea citi o durere sfâșietoare, care-l va urmări probabil toată viața.

Kate simți nevoia să-l consoleze, să-i alunge durerea din priviri.

– Am fost la un pas de a-mi pierde mințile, continuă el. Nu știam ce să fac cu fetița. Atunci a apărut în scenă senora Dominguez, aducând-o și pe Marianna și amândouă erau sfâșiate de durere...

Kate îl privi ciudat, pentru că senora îi spusese o altă versiune... După ea, petrecuse ore întregi la căpătâiul Candidei, care-i încredințase copila s-o îngrijească.

– N-au văzut-o pe soția ta înainte?

Randel scutură din cap.

– Candida se certase cu familia ei. Portughezii nu admit ca fiicele lor să umble singure prin lume. Candida m-a lăsat să înțeleg că este orfană, așa că-ți imaginezi ce uimire când i-a apărut familia! Și ce scene! Știi că Mariannei îi plac scenele!

Kate nu știa cum să reacționeze. Cât trebuie să-și fi adorat soția! Ce noroc avusese Candida!

Deodată, Randel o uimi cu o întrebare:

– Crezi că Rosa este normal dezvoltată pentru vârsta ei?

Kate îl privi descumpănită. Era o idee inculcată de Marianna?

– Este dezvoltată normal, numai că se cunoaște că a trăit departe de lumea civilizată, așa cum obișnuim noi englezii să spunem. Poți crede că n-a auzit de Albă ca Zăpada, sau de

Cenușăreasa? La vârsta ei? Că n-a fost la grădina zoologică, la circ, n-a văzut florile crescând? N-a văzut un elefant, nu are un animal preferat...

— Și aceste lucruri sunt vitale? o întrebă Randel.

— Nu sunt doar importante, zise ea. Sunt esențiale.

Seara târziu, după ce văzu dejucat planul Mariannei de a-i face probleme cu Lister, Kate rămase în balcon, admirând liniștită acea priveliște minunată. Marianna obținuse contrariul prin purtarea ei nesăbuită.

În timp ce discuta pe plajă cu Randel Lister, lăsând-o pe Rose să se joace cu James, Kate se confruntase cu un alt fel de bărbat, unul care voia să facă exact ce trebuia făcut și avea nevoie de îndrumare. Iar când James urmărit de Rose apăruseră pe neașteptate Lister considerase că este normal să accepte invitația la ceai.

— Mama abia așteaptă să te vadă, zisese James, cu zâmbetul lui prietenos. Desigur, o adoră pe Rose. Iar Marianna nu-și va face probleme știind că fetița este cu tine, adăugă el.

Kate observă că între cei doi bărbați se înfiripa o relație normală și nu putu să nu se mire. Era conștientă că Randel vedea limitele Mariannei, cu toate că o mai credea uneori.

Invitația în casa familiei McCormack fu un succes incontestabil.

Kate observă că Lister fu impresionat de plăcerea cu care venea fiica sa în vila familiei McCormack; Kate roși din cauza complimentelor fără număr pe care i le făcea doamna, în fața lui Lister.

James propuse ca unul din ei să facă tot ceea ce era necesar pentru ca amica lor Kate să fie admisă în clubul englezilor, iar Randel abia atunci realizează că ignorase acest lucru, care era datoria lui de fapt.

Kate ezită privind-o pe Rose, iar James care-i citi gândurile, făcu o precizare:

– Desigur, o poți lua pe Rose cu tine, sunt mulți copii acolo, au terenuri de joacă, leagăne, case pentru păpuși. Cred că Rose are nevoie de prietene de seama ei, nu, Randel?

Lister încuviință, iar Kate observă că era cam îngândurat. Ar fi dat orice să afle care era motivul.

După vizită, Randel le conduse la Pensio, o văzu și pe senora, căreia îi spuse că i-a cumăprat Rosei câteva rochițe, că pe viitor fetița putea merge la plajă, la club, sau...

– La club? repetă senora, căreia nu-i venea să creadă. Miss Williams face și ea parte din club? întrebă bătrâna.

Kate se întrebă dacă sesizase corect ezitarea din glasul lui Lister când răspunsese că și Kate va fi membră a clubului de acum încolo.

Kate își spuse că petrecuse o zi minunată, așa cum nu sperase că se va întâmpla vreodată, pe aceste meleaguri. Rămase să se bucure de frumusețea peisajului, să privească

luna suspendată deasupra capetelor lor, siluetele palmierilor, șiragul de lumini care însoțea contururile golfului. Undeva, în apropiere, o pasăre mișcă frunzele unui copac.

Cine știe ce rezultate putea aduce această zi minunată? O auzise pe doamna McCormack susținând ideea că un copil este bine să crească într-o casă decentă, cu grădină și animale. Iar Lister o susținuse în privința hainelor Rosei împotriva protestelor Mariannei care nu mai scosese o vorbă de indignare. Fără îndoială, Randel o dusesse undeva la cină mai apoi pentru a o împăca.

Intră în cameră, lăsa plasa pentru țântări și începu să mai scrie o scrisoare mamei. Câteodată, Kate își făcea procese de conștiință că nu-i scria mamei mai des, că nu simțea un dor sfâșietor de casă, așa cum ar fi trebuit.

Era conștientă că mamei nu-i era tocmai ușor să-și ducă viața așa cum era imobilizată în scaunul cu roțile, chiar dacă era ajutată de prieteni și vecini. Cu toate acestea, scrisorile mamei erau pline de bucurie, de optimism, iar Kate nu putea face altceva decât să răspundă cu lungi misive, încercând să-i transmită că totul era perfect. De data asta îi scrisese o scrisoare de zece pagini, încheind cu următoarele cuvinte:

„Mi s-a părut ciudat să-i văd împreună pe James și Lister. Sunt atât de diferiți! James este în esență un om foarte bun; trebuie doar să-l privești ca să simți căldura și siguranța. Poate este puțin cam plictisitor... sau mai bine să-i zicem previzibil. Știi întotdeauna cum va reacționa. Este, desigur, un prieten minunat.

Lister este exact opusul lui. Niciodată nu știi care-i va fi pasul următor, nu știi cum va reacționa. Este foarte schimbător. Câteodată l-aș lovi pentru prostia de care dă dovadă; alteori îmi pare rău încât îmi dau lacrimile. Nu are habar despre educația unui copil. M-a întrebat chiar dacă Rose este un copil normal.

Marianna mă sperie adeseori, pentru că nu face altceva decât să uneltească.

Mă simt bine acum când știu că pot să-i cumpăr lucruri frumoase Rosei. I-am cumpărat și jocuri care o ajută să citească și să socotească. Lister a remarcat că engleza ei s-a îmbunătățit și că nu mai arată ca un copil al nimănui.

Mamă, este o slujbă minunată! Uneori însă, încep să tremur când surprind privirea răutăcioasă a senorei asupra mea. Oare mă comport prosteste?

Mai sunt îngrijorată și din cauza prietenei mele, Natala. N-am văzut-o de trei zile și nu știu ce este cu ea; poate este bolnavă. Îmi este atât de dragă și cred că sunt singura care-i înțelege nefericirea. Natala locuiește doar cu mama ei bolnavă.

Mamă iubită, ai grijă de tine, peste șase luni mă voi întoarce“

După ce semnă, Kate oftă. Ce se va întâmpla la capătul celor șase luni? Se vor întoarce în Anglia, iar Lister, după ce-i va plăti îi va mulțumi, o va trimite pe Rose la internat iar pe ea o va da uitării?

Kate realizează că dacă s-ar întâmpla acest lucru nu i-ar fi prea ușor. Înțelese acum că era disperat de îndrăgostită de Randel Lister.

Dar asta era o prostie, căci Randel o avea pe Marianna. Cum să se mai uite la altă femeie?

Dar era mai bine să nu se mai gândească la Randel Lister, măcar o vreme.

Dimineața se duse să întrebe despre Natala și află că aceasta plecase, fiind concediată. Insistând să afle motivul, intendentă o lămuri:

– Din cauza ta. Natala a fost o fată foarte cuminte până ai apărut. După asta au început minciunile, insultele și a fost concediată. Femeia refuză să-i dea adresa Natalei.

Kate se simți șocată și îndurerată. Pe când se întorcea în cameră, se lovi de Marianna care o anunță:

– O iau pe Rosa cu mine.

Kate se opri.

– Știi de ce a fost concediată Natala? o întrebă ea.

Kate observă triumful din ochii portughezei.

– Sigur că știu. A fost obraznică!

Kate îi întoarse spatele. Ce putea face sau spune pentru a obține rezultat? O îmbracă pe Rose în tăcere, o sărută și-i șopti că se vor vedea curând, dar fu uimită de reacția fetei. Aceasta se agăță cu disperare de gâtul ei.

– Kate, te rog să nu mă părăsești, o imploră ea.

– N-o voi face. Iar acum du-te cu Marianna și fii fetiță cuminte.

După plecarea Rosei, Kate rămase descumpănită, neștiind cum să reacționeze. Ce putea face? Oare Randel o putea ajuta? Abia atunci își aminti că el pleca la Durban câteva zile.

Se decise să iasă din casă, luă autobuul, cu gândul să meargă la catedrală să-și limpezească gândurile.

Ce se putuse întâmpla cu Natala? Nu va fi ușor pentru ea să obțină altă slujbă. După cum spunea și ea, oamenilor nu le plăcea să aibă în fața ochilor o handicapată. Simți dintr-o dată nevoia să bea ceva rece și luă loc într-una din acele cafenele care se aflau la tot pasul pe trotuar. Din nefericire, se auzi strigată de o voce de bărbat:

– Miss Williams! Ce noroc să vă întâlnesc!

Fu nevoită să asculte complimentele lui Antonio Vidal. La un moment dat, își luă inima în dinți:

– Senor Vidal, mi-ați putea da adresa Natalei?

Omul rămase cu gura deschisă.

– Natala! repetă el. Să uităm de ea! Prietenia noastră este cea mai importantă!

Kate roși.

– Sunt îngrijorată din cauza Natalei. Vreau să știu unde este și...

Cineva se opri la masa lor. Era James. Plină de recunoștință, Kate făcu prezentările:

– O, James, l-ai cunoscut pe domnul Vidal?

James îl privi destul de rece pe tânărul portughez, iar Kate pufni în râs. Acesta se comporta ca un puști căruia îi fusese smulsă de sub nas cartea preferată.

Antonio Vidal susținea că nu știe adresa Natalei, din nefericire. Mai spuse că nu era cazul să-și facă probleme pentru ea pentru că era o bună contabilă și-și va găsi imediat alt serviciu.

– Nu cred că astfel se va întâmpla, zise Kate. Natala are probleme mari. Nu va avea cu ce să-și întrețină mama bolnavă.

James se uită la ceas.

– Mama vrea să te vadă, Kate. Vrei să te conduc? Sunt sigur că senor Vidal va fi de ajutor și va afla unde s-a mutat Natala, văzând cât de îngrijorată ești.

Kate observă licărul din ochii lui Antonio.

– Ca prieten de familie al domnișoarei Williams, sunt și eu interesat și aș aprecia orice ajutor pe care ni l-ați putea da, continuă James.

James o conduse la Pensio.

– Kate, cred că vei avea nevoie de ajutor, îi spuse James. Te cam joci cu focul. Chiar dacă ai impresia că poți controla un bărbat ca Vidal, trebuie să fii foarte atentă.

Kate îl privi lung.

– Sunt conștientă de acest lucru, James. Și sunt foarte atentă. Întâmplarea a făcut să ne întâlnim. Iar Natala este îndrăgostită de el, ceea ce m-a făcut să cred că el știe unde se află.

– Bine, o să vedem ce se mai întâmplă. O să te anunț dacă vor lua legătura cu mine.

Marianna o aduse acasă pe Rose foarte târziu. Marianna era prost dispusă.

– Rosa nu mai este copilul bine educat de altădată. Este chiar grosolană. Tu ai învățat-o să fie așa! Nu-mi place ca Rosa să stea în compania altor copii englezi, obraznici și prost crescuți! îi reproșă ea.

Kate o prinse pe Rose în brațe.

– Fetița nu este obraznică, protestă ea.

– Tu n-ai cum să înțelegi asta, pentru că și tu ești foarte obraznică, insistă Marianna. I-am spus asta lui senor Lister și a fost de acord. Și el a spus că toate englezoaicele sunt obraznice în felul lor. Iar bărbaților le plac femeile manierate. De aceea, englezilor le plac portughezele.

Cu aceste cuvinte, Marianna trânti ușa.

Mușcându-și buzele pentru a nu merge după ea să-i dea răspunsul cuvenit, Kate se dedică Rosei, care era obosită și tracasată. Noaptea avu coșmaruri. O strigă pe Kate, iar când apărură și Marianna fetița începu să țipe.

Marianna cu o voce furioasă îi ceru lui Kate s-o oprească, pentru că o deranjează țipetele fetiței.

După ce Marianna ieși, Rose se opri din plâns. Kate rămase în patul Rosei, ținând-o în brațe să adoarmă.

Dimineața, fetița îi spuse:

– Kate, să nu mă părăsești niciodată! Te rog!

– Îți promit că nu te voi părăsi niciodată, Rose, zise ea, deși se întrebă imediat dacă făcuse bine să-i promită un lucru pe care nu-l va putea respecta.

În zilele care urmară, Kate încercă să afle din ce motiv începuse Rose să se teamă din nou. Doamna McCormack le invitasese foarte ceremonios la masă. Ea se purtase protocolar cu senora, ba chiar cu toată familia Dominguez. Pe senora o invitasese la o partidă de bridge, iar aceasta se arătase impresionată și pusese o mulțime de întrebări despre James, ce vârstă avea, cu ce se ocupa. Kate începu să se gândească amuzată că poate avea în vedere avantajele unei eventuale căsătorii a Mariannei cu James, comparându-l cu Randel.

Kate l-ar fi ales tot pe James. Acesta era bun și înțelegător, o fire veselă, iubea copiii. Cu toate acestea, în privința ei, Kate știa că inima începe să-i bată mai tare doar când aude pașii sau glasul lui Randel.

Câteodată, o iubire nepotrivită, neașteptată, este greu de îndurat, dar Kate simți o mare bucurie. Poate era din cauză că nu spera, ci doar visa. Iar visele erau libere. Putea să viseze nestingerită că ar avea o casă mare, cu o grădină frumoasă, iar Randel se va întoarce acasă obosit după o zi de muncă, Rose și ea îi vor ieși în întâmpinare și... se oprea. Era doar un vis frumos.

Randel n-o considera decât o tânără cu care-i făcea plăcere să discute, să-și lase fiica în grija ei. Cu toate acestea, multe lucruri o despărteau de el. Câteodată el o făcea să-și piardă cumpătul, lucru care se și întâmplă imediat ce se

întoarce de la Durban. Randel o invită la clubul englez, pe o terasă, sub palmieri, unde o muzică foarte plăcută se auzea în surdina. Rose, care primise o păpușă nouă, se juca alături de masa lor.

Kate îl privea pe Randel cu încântare.

– Kate, îi spuse el cu răceală în glas, întrerupând-o din visare. Nu vreau să te plictisesc, dar Marianna îmi spunea că...

Kate ridică imediat capul, pregătită de atac.

– Ce-ți spunea Marianna? Apoi, privind spre Rose, zise: vom discuta altădată.

La câțva timp după aceea, o fetiță o invită pe Rose să ridice un castel de nisip la scuarul copiilor.

– Ei bine, ce-a mai decretat Marianna? Întrebă Kate pusă pe harță, după ce încuviință cererea Rosei de a merge la scuar. Randel ezită o clipă.

– Am observat că Rose ți-a cerut permisiunea de a merge la scuar, în timp ce Marianna se plânge că Rose este prost educată.

Kate numără până la zece și începu mândră că-și păstrase calmul:

– Poate că eu și Marianna avem educații diferite. Poate pentru ea buna creștere a unui copil se manifestă prin faptul că stă ore întregi retras într-un colț, în timp ce adulții stau de vorbă. Important este să nu-i întrerupă pe cei maturi. Rosa s-a schimbat. Îi place să aibă prieteni de vârsta ei, să discute. S-a deschis către lume. De aceea este Marianna disperată. Nu

putem continua în acest mod. Nu vreau să se distrugă tot ce fac. Nu vezi, sau nu vrei să vezi... că Rose are nevoie de dragoste, de înțelegere...de încurajare, de laude... Nu s-a simțit niciodată sigură. Marianna îmi reproșează că Rose se ține de poala mea. Cândva, se agăța de poala Annei. Dar acum sunt eu tot timpul alături de ea. În mine are încredere.

Kate nu îndrăzni să-l privească în ochi pe Lister, de teamă să nu-și piardă curajul.

– A avut un singur coșmar, dar numai după ce a fost plecată o zi întreagă cu Marianna. Probabil era foarte obosită, pentru că Marianna nu cunoaște limitele unui copil. N-o să-ți vină să crezi că Rosei i s-a spus c-o voi duce la Londra unde oamenii sunt decapitați; de asta se temea de mine la început.

Kate observă că Lister nu mai era furios, ci o privea de parcă n-ar fi crezut ce i se spunea.

– Decapitați? Dar este ridicol!

Kate oftă.

– Poate i-a citit cineva Prințesa din turn... sau despre regele Henry...

Lister o privi gânditor.

– Nu cred că i-a citit cineva vreo poveste până ai venit tu.

Kate nu mai știa ce să creadă, era supărat, nervos? Nu citea nimic pe figura lui.

Lister îi oferi o țigară și i-o aprinse. Astfel îi dădu răgazul de a se calma. Schimbară discuția, apoi Lister ceru să fie adusă Rose.

Pe drumul spre Pensio, el mărturisi:

– Am început să înțeleg câte ceva, Kate. Te rog, oricum, să continui munca începută. Cred că va trebui să mă educi și pe mine.

Kate urcă în fugă scările, de parcă ar fi avut aripi la picioare.

Când ajunsese la primul etaj, Kate se lovi de Antonio Vidal.

– Voiai s-o vezi pe Natala. Te sun în cincisprezece minute, zise el și dispăru.

Kate se încruntă. De ce atâta grabă? Sau cumva Natala nu se simțea bine? Se schimbă repede, îi spuse senorei că iese, dar deodată avu o reținere. James o prevenise în privința lui Vidal. Din instinct, sună la familia McCormack, dar James nu era acasă. Nici pe Vidal nu-l putea decepționa sau măcar să-l lase să înțeleagă că se îndoia de el, pentru că, avea un fel foarte schimbător de a fi și poate ar refuza s-o mai ajute.

Capitolul 7

Kate se așeză la masa aflată într-un colț al încăperii pline de fum, privind în jur cu teamă. Vidal îi spusese că se afla în clubul Matador. În jur se aflau doar bărbați beți, care discutau în grupuri, ridicând privirea suspicioși de câte ori se deschidea ușa de la intrare.

Kate dansase de două ori cu Antonio, apoi invocase o durere cumplită de cap. Îi displicuse teribil să danseze cu el, iar acum stăteau față în față, iar el părea decepționat.

– Ciudate femei sunteți voi, englezoaicele, constatase Vidal.

Kate roși de furie și neputință. Oare nu cumva acest individ ajunsese la concluzia că se hotărâse să iasă de acum cu el? Ea făcuse asta doar pentru a ajunge la Natala!

– Unde este Natala? îl întreabă Kate, care-și cam pierduse răbdarea. Nu cred că frecventează un asemenea local!

Kate se uită din nou în jur, îngrozită. Nu mai suporta fumul de țigară. Deodată, cineva strigă ceva ce ea nu înțelege și o sticlă ricoșă în perete.

Kate nu făcu nici o mișcare, îngrozită de atmosfera din jur. Ar fi vrut să se ridice și să plece imediat, dar îi era teamă s-o facă pentru a nu fi direct implicată. Se uită la Antonio și observă că acesta se amuza pe seama ei.

– Unde este Natala? insistă Kate.

Vidal se aplecă spre ea, privind-o insistent.

– Dacă te porți cum trebuie cu mine, o să-ți spun. Dacă nu... ți-ai pierdut timpul degeaba.

Kate își mușcă buzele furioasă. Cum se lăsase păcălită de acest individ josnic? O atrăsese într-o capcană, făcând-o să iasă cu el. Iar ea marșase din dorința de a o afla pe Natala. Iar tot timpul cât dansaseră sau stătuseră de vorbă, el privise mereu în jur de parcă ar fi așteptat să apară Natala.

– Are un prieten cu care vine aici în fiecare seară, îi spusese el lui Kate.

Ea încercase să și-o imagineze pe Natala în acest loc, dar îi fusese imposibil.

Acum, Kate nu știa ce să facă. Antonio o privea triumfător, iar ea nu-și mai putea ascunde dezamăgirea. Se afla pe teren străin și nu știa cum să procedeze pentru a scăpa de insistențele lui Antonio Vidal. Nu avea altă soluție decât să plece singură. Doamna McCormack i-ar fi spus că este foarte periculos, pentru că în aceste locuri, la fiecare colț te pândește câte un răufăcător. Poate o spusese doar ca s-o sperie, dar ea ținuse minte.

– Antonio, începu ea disperată.

Antonio îi luă mâna. Kate luptă cu dorința de a-și trage mâna, iar în clipa aceea, se întâmplă totul...

O masă fu răsturnată, doi bărbați începură să se insulte, ceilalți săriră în picioare. Unii se luară la bătaie, iar alții începură să-i încurajeze de pe margine.

Kate sărise și ea în picioare, speriată de moarte. Antonio era și el alb, ca o coală de hârtie. Și dintr-o dată, ca prin farmec apărură James, care o prinse în brațe și o smulse din învălmășeala aceea. Cu ochii în lacrimi, Kate observă că în urma lui venea Randel, care-l prinse Antonio pe de braț; acesta părea pierdut în mâinile lui Lister.

Urcară toți într-o mașină, dar drumul dură foarte puțin; Kate se trezi așezată într-un scaun, iar Lister după ce-l aruncă și pe Antonio alături de ea, îi spuse:

– Cred că toți avem nevoie de ceva de băut. Kate, bea asta, ordonă Lister.

Băutura aceea tare o arse pe gât. Îl privi pe Antonio care părea cam speriat. James o privea cu ochii lui blânzi, iar Randel era furios ca de obicei.

Randel Lister i se adresă primul:

– Când am aflat că ai ieșit să dansezi cu individul ăsta, am refuzat să cred că este adevărat. Mi-ai spus că...

– Știu, zise Kate repede. Din nou Marianna! Dar poate că de data asta fusese bine că-i spusese lui Randel, altfel n-ar fi avut cum s-o găsească. N-am ieșit să mă distrez cu el.

James începu să râdă, pe măsură ce ea le povesti sub ce pretext o atrăsese Vidal.

– Kate, tu crezi chiar tot ce ți se spune? Cum ai făcut prostia asta?

– N-am avut timp de gândire, am încercat să te caut la telefon...

Randel se încruntă și mai tare.

– I-ai telefonat lui McCormack? Poate se gândise că ar fi trebuit să-l sune pe el. Iar ea nu se gândise la această variantă.

Kate îl privi pe James apoi pe Randel, derutată, realizând că deși pe Randel îl iubea, nu apelase la el pentru ajutor.

– O puteam găsi cu ajutorul poliției pe fata asta, continuă Randel impacientat. Ai făcut o mare prostie să ieși cu o brută ca asta.

– Este prietenă cu Natala, o salvă James.

Randel se încruntă din nou.

– A fost o întâmplare fericită că m-am întâlnit cu McCormack. Nu mi-a plăcut ideea că te-ai încurcat cu un astfel de individ. McCormack gândea la fel.

– Kate a sunat-o pe mama, iar ea mi-a transmis că i s-a părut ceva ciudat în glasul ei. Mama mi-a lăsat un bilet pe noptieră, iar eu am decis că trebuie făcut ceva, zise James la fel de vesel ca întotdeauna, de parcă ar fi făcut cel mai natural lucru din lume. Știi, Lister, noi ținem foarte mult la Kate.

Randel făcu o grimasă.

– Da, am constatat și singur...

James se îndreaptă spre Antonio îl ridică de guler, apoi îi zâmbi lui Kate:

– Voi obține adresa care-ți trebuie în cinci minute. Măine îți vom găsi prietena.

– O, James ești atât de bun! exclamă Kate fericită.

Randel Lister consideră că era cazul să intervină.

– Kate, mă îngrijorezi, intri prea ușor în pericole. Ai avut totuși noroc; putea fi mai rău.

– Îmi pare rău, mă tem că am acționat înainte de a gândi. Dar eram atât de îngrijorată din cauza Natalei, iar el mi-a promis...

– Nu trebuie să crezi chiar tot ce-ți promite un bărbat, zise Randel la fel de încruntat. Kate realizează că Lister era realmente îngrijorat. Poți ajunge în situații foarte dificile.

James se întoarse spre ea.

– Te voi duce eu să-ți vezi prietena, Kate. O voi ajuta să-și găsească o slujbă.

Kate începu să aplaude entuziasmată, cu ochii strălucind.

– James, nu știu ce m-aș fi făcut fără tine!

Cei doi bărbați începură să-și dispute întâietatea de a o conduce acasă. Ea așteptă liniștită să vadă care dintre ei cedează, așa că în cele din urmă îi spuse noapte bună lui Randel și urcă în mașina lui James. Acesta o conduse până pe treptele casei.

– James, nu știu cum să-ți mulțumesc!

– Atunci, n-o face, îi spuse el zâmbind, iar Kate avu pentru moment senzația că James o va săruta. Cu toate acestea fu fericită că el n-o făcu. Nu voia să fie sărutată de James. Ținea mult la el, dar ca la un prieten.

Ziua următoare o găsiră pe Natala. Buna fată se află într-un fel de colibă foarte umilă, iar când deschiseră ușa îi izbi căldura, umezeala și mirosul imposibil de acolo. Înăuntru se aflau două paturi. Într-unul se afla Natala cu o privire speriată, iar în celălalt o femeie slabă, bolnavă.

– Kate ! strigă Natala și izbucni în hohote de plâns, cu toate că ea o luă după umeri încercând s-o consoleze.

Aflară că Natala căzuse și acum nu se mai putea mișca, mama ei făcuse un efort deosebit s-o urce în pat, apoi avusese un atac de inimă și acum nu mai aveau nici măcar o coajă de pâine în casă.

James acționează imediat. Chemă o ambulanță, care le duse pe cele două femei la spital. Le liniști spunându-le că va suporta el toate cheltuielile, dar văzând că ea protestează le spuse:

– Îmi veți înapoia banii când veți avea. O voi ajuta pe Natala să-și găsească o slujbă, mai întâi, imediat ce se va putea ține pe picioare.

– Ești un om atât de bun! exclamă Natala.

– Natala, ești prietena lui Kate, deci și a mea!

– Vom veni la spital să vă vedem, le promise Kate celor două femei când fură urcate în ambulanță. Lacrimile începură să-i curgă nestăvilit.

– De ce plângi, Kate? o întrebă James. Acum problemele lor încep să se rezolve.

– Dar era posibil să n-o fi găsit niciodată pe Natala, iar ea să moară de inaniție...

James o conduse înapoi la Pensio.

– Da, Kate dacă n-ai fi căutat-o pe Natala, ar fi murit sigur de foame...

– O, James, ce perspectivă sumbră!

– Aceste femei nu aveau prieteni, vecini. Mă voi duce eu mai târziu la ele la spital.

Rose era trează când Kate urcă în camera ei. Stătea liniștită în mijlocul patului. Când o văzu pe Kate străbătu într-o clipită distanța care le despărțea și se aruncă la pieptul ei.

– Am crezut c-ai plecat... pentru totdeauna, scânci Rose.

Kate o strânse la piept.

– Ți-am promis că nu mă voi despărți de tine, micuța mea.

Rose nu se lăsă până ce n-o scoase pe Kate la plimbare.

– Kate, tu spui întotdeauna numai adevărul? o întrebă ea.
Crezi că este rău să minți?

Kate o privi nedumerită.

– Eu spun întotdeauna adevărul, este foarte rău să minți.

Rose o privi lung.

– Marianna spune că va fi mama mea, este adevărat?

Kate o privi dezamăgită, incapabilă să articuleze un răspuns satisfăcător. Apoi se gândi că Marianna n-ar îndrăzni să-i spună fetei acest lucru, dacă n-ar fi adevărat.

– Nu știi, draga mea, murmură ea în cele din urmă. Nu pot spune ce vor face alți doi oameni. De ce nu-l întrebi pe tatăl tău?

Rose scutură din cap violent. După câteva clipe de tăcere, fetița îi spuse:

– Kate, de ce nu-i spui tatei să se însoare cu tine? Astfel tu ai fi mama mea.

Impresionată de candoarea fetei, Kate uită că se aflau într-un parc public, că mai era lume în jur. Îngenunche în fața Rosei, își apropie obrazul de al ei spunându-i cu toată sinceritatea:

– Draga mea fetiță, nici nu știi cât mi-aș dori ca acest lucru să fie posibil! Nimic nu mi-ar aduce mai multă bucurie decât să-ți fiu mamă!

– Chiar așa? se auzi o voce răutăcioasă venind de undeva din spatele lor.

Kate sări realmente în picioare speriată și o văzu pe doamna Kelly. La început nu mai știa de unde o cunoscuse, dar după câteva clipe realizează că era femeia cu care venise pe vapor, care o examinase cu multă atenție din cap până în picioare de cum o văzuse, femeia față de care doamna McCormack avea înțelegere.

Privind în ochii femeii, Kate realizează că aceasta era bolnavă; era lividă, mâinile îi tremurau. Kate încercă să se comporte natural.

– Îmi pare bine să vă văd, doamnă Kelly. Luați loc aici, alături de noi.

Kate o prinse de braț și o conduse spre locul în care se afla Rose și o ajută să se așeze lângă ea. Fetița o privea curioasă.

Doamna Kelly avu nevoie de câteva minute pentru a-și reveni. Apoi se forță să zâmbescă dar zâmbetul ei fu mai mult

o grimasă care o înspăimântă pe Kate și o făcu să se uite la rându-i la Rose, să-i vadă reacția. Dar Rose se depărtase de ele, ducându-se spre un mic eleșteu cu pești viu colorați.

Kate păstră tăcerea câteva clipe realizând că avea lângă ea o femeie bolnavă dar fu uimită s-o audă pe doamna Kelly spunându-i:

– Rose s-a schimbat foarte mult; este alt copil. Cunoscând-o, dar mai ales cunoscându-te pe tine, mi-am spus că așa cum ești firavă, foarte tânără, nu vei avea puterea să faci prea mult pentru această biată copilă. Dar ești mai curajoasă și mai puternică decât am crezut. Te felicit.

Kate roși.

– Sunt fericită să primesc complimentele dumneavoastră, doamnă Kelly.

Dar zâmbetul femeii pieri imediat.

– Acum o să-ți dau niște sfaturi care n-o să-ți placă. Ia-ți gândul de la Randel Lister, nu este pentru tine.

Kate trase aer în piept emoționată; era ultimul lucru pe care se aștepta să i-l spună doamna Kelly.

Femeia continuă cu mare greutate:

– Am fost foarte bolnavă, dar tot am primit informații. Familia Dominguez este cam ciudată...lumea vorbește urât despre ei... femeia scutură din cap de parcă ar fi vrut să alunge gândurile negre. Am auzit că te urăsc și nu vor ezita...

Biata femeie! își spuse Kate. Probabil suferea cu nervii și făcuse o fixație pe familia Dominguez. Nici ei nu-i plăceau, dar nu simțea nici o primejdie. Era desigur o exagerare a doamnei Kelly.

Doamna Kelly îi puse o mână pe braț, iar Kate tresări pentru că deși era foarte cald, mâna femeii era ca de gheață.

– Te previn, fetițo. Familia Dominguez îl vrea pe Randel Lister, așa că te va înlătura cumva. Dacă ții la viața ta, lasă-l în pace, arată-le că nu te interesează. Nu cumva te-ai îndrăgostit de el?

Obrajii lui Kate începură să ardă.

– Eu...

Doamna Kelly se ridică, mișcările îi erau nesigure și după ce făcu patru cinci pași se întoarse spre ea, spunându-i:

– Dacă de tine nu-ți pasă, gândește-te la fetiță. Ar putea fi și ea implicată.

Cu aceste vorbe, doamna Kelly se depărtă, iar Kate se gândi că era bine să se fi dus după ea s-o ajute. Dar nici pe Rose n-o putea lăsa singură iar doamna Kelly părea că se ține mai bine pe picioare după ce rostise acele vorbe lipsite de sens. Dar oare chiar așa era? Fără să vrea, Kate își aminti vorbele Natalei privind reputația rea a familiei Dominguez...

Dar nu putea fi adevărat. Kate se ridică și se duse lângă Rose, unde se bucură împreună cu ea de peștișorii colorați.

În seara aceea, James veni s-o ia acasă la el pentru că doamna McCormack voia s-o vadă. El fusese la spital s-o vadă pe Natala, iar medicii îi spusese că, din nefericire, căzătura fusese destul de gravă și că nu-și va reveni prea repede.

– Vor încerca o nouă metodă de tratament, îi spuse el. Iar mama ei se simte foarte rău. De fapt, cred că Natala a simțit că mama ei nu va mai rezista mult după acest atac de cord.

Discutară foarte mult în seara aceea, ca doi prieteni adevărați, dar tot timpul Kate nu putu să uite întrebarea Rosei despre Marianna nici semnalul de alarmă tras de doamna Kelly.

James începuse să-i povestească despre felul în care se lansase tatăl lui în afaceri.

Kate îl întreabă dacă el moștenise toată averea acestuia, iar James explodează:

– Kate, am sperat că măcar tu nu-mi vei pune această întrebare! Doar nu te interesează să vezi dacă sunt demn de a fi luat de bărbat!

– Nu, nu te întreb în acest scop, numai că senora mi-a pus alaltăieri întrebarea asta și n-am știut să-i răspund.

James o privi nedumerit.

– A, da, este de înțeles, Marianna vrea să se mărite! Și cu un bărbat cu avere!

– Am auzit că ești milionar! insistă Kate râzând.

– Da, într-un fel, sunt. Tata mi-a lăsat totul, știind că mă voi îngriji de mama cu toată dragostea. Mama este o femeie foarte generoasă, dar ar fi risipit averea imediat.

– James, îl întrerupse Kate, crezi că Lister se va însura cu Marianna?

James o privi lung, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

– Nu știu, Kate, zise el. Eu consider că Marianna a cam intrat în criză de timp și este cam disperată să se mărite. Știi, îmi pare rău pentru ea... Este cam târziu pentru ca să mai poate face o partidă bună, fetele de aici se mărită foarte tinere.

Iar mama ei nu-i poate aranja o căsătorie bună pentru că nu face parte din cercurile corespunzătoare. Asta înseamnă că trebuie să se orienteze asupra unui străin. În prezent sunt trei plantatori cu bani; Lister, eu și încă unul. Așa că eu cred că te înșeli în privința lui Lister. Fiind o comunitate mică, știm fiecare ce bani are celălalt. O să te dezamănesc, dar eu sunt favoritul.

– Este îngrozitor! exclamă Kate, oripilată. Pe aici, lumea îți urmărește fiecare pas, îți programează căsătoria... dar Randel crezi că vrea să se însoare cu Marianna?

– Nu știu, Kate, bărbații sunt creaturi foarte curioase. Nu pot înțelege cum atunci când știi că o femeie este insensibilă, necivilizată, egoistă, dură, tot te lași prins în mrejele ei. Nu ajungi să te întrebi ce șansă la fericire ai cu o asemenea femeie? Te convingi de câteva ori că nu este pentru tine, și totuși insiști... de parcă nu poți trăi fără ea.

– Te rog, du-mă acasă, zise Kate dintr-o dată lipsită de orice entuziasm. Mă simt foarte obosită.

Obosită sunt? se întrebă ea, sau descurajată?

Capitolul 8

Viața lui Kate intră într-un ritm foarte plăcut. Se ducea des la club, unde discuta cu celelalte englezoaice, sau o urmărea pe Rosa jucându-se cu ceilalți copii. O vizita des pe Natala la spital și se liniști în privința ei pentru că sănătatea ei se îmbunătățea.

Din nefericire, Natala se învinuia pentru starea precară în care se afla mama ei, spunându-și că dacă ea nu s-ar fi îmbolnăvit mama n-ar fi fost nevoită să se ridice din pat.

Kate fu luată prin surprindere de invitația lui James de a participa la o petrecere dată pe iaht. Kate îl privi cu ochii mari; nici nu știuse că avea unul!

Kate, Rose, Randel și Marianna, James și mama sa, aceștia erau invitații. Kate simți chiar milă pentru Marianna care fu de-a dreptul uimită de invitație. Când văzu că Marianna era printre invitați, Natala îi spuse:

– Nu vezi? Asta înseamnă că mama lui James a acceptat-o. Nu este ușor pentru o fată ca ea să fie acceptată în astfel de cercuri.

Pentru Kate, vorbele ei nu aveau sens în acel moment. Pentru ea era doar o invitație ca oricare alta. Dar nici nu apucase să cunoască obiceiurile portugheze.

Iahtul era superb, se gândi Kate. Avea patru cabine frumos mobilate și decorate. Porniră într-o zi foarte caldă, cu un cer albastru fără nori.

Kate cu Rose pe genunchi, stătea alături de doamna McCormack, urmărindu-i pe Randel și James care se comportau ca niște puști.

Marianna se afla între cei doi bărbați, cu trupul ei zvelt, cu capul dat pe spate, cu părul în vânt, uitându-se de la unul la celălalt. Doamna McCormack oftă:

– Știe cum să se pună în valoare, constată ea.

– Are și ce să arate, confirmă Kate, observând că Randel îi acorda foarte multă atenție.

Rose era fascinată de ceea ce vedea, cu toate că-i era puțină teamă că iahtul se va scufunda și vor fi devorați de rechini!

Kate îi arată vestele de salvare, spunându-i că atât James cât și tatăl ei înotau foarte bine. Fetița se agăță de mâna lui Kate, ca de obicei. După masă, toată lumea, cu excepția lui Kate, se retrase să-și facă siesta. Ea se duse pe punte unde se simțea briza și urmări fermecată cum iahtul despica valurile oceanului.

Fiind o femeie foarte energică, nu simțea nevoia să se odihnească după-amiază, cu toată căldura de afară. Se așeză pe un șezlong.

Nici nu observă când Randel apăru și se așeză lângă ea.

– Cred că este incomparabil mai bine să te afli sub cerul liber decât să muncești într-un birou, zise Kate visătoare gândindu-se la viața ei de la Londra, la orele în care trebuia să muncească la slujbă, apoi acasă, serile de singurătate. James spune că i-ar plăcea să trăiască pe o insulă pustie.

– Lui James îi este ușor să vorbească, zise Randel. Când te naști milionar este foarte ușor. Banii sunt importanți doar pentru cei care nu-i au.

– Sunt banii chiar atât de importanți? întrebă Kate relaxată, adresându-i-se de parcă n-ar fi fost anagajatorul ei sau bărbatul de care era îndrăgostită.

Kate fu uimită de povestirea lui Randel despre tinerețea sa. Kate absorbi toate informațiile abia respirând pentru că nu știa nimic despre el. Spera doar să nu apară nimeni care să-l întrerupă. Tatăl lui Lister avusese un accident grav de mașină și murise la câțva timp după aceea. Mama se descurcase așa cum putuse cu cei trei fii, dar din nefericire murise și ea pe când Randel se afla încă la școală.

– Doctorul mi-a spus că sunt destul de mare pentru a putea munci. Mama a murit de foame, mărturisi el. Mi-am spus că trebuia să renunț la școală și să-mi iau o slujbă pentru a-mi ajuta mama. Dar ea săraca nu voia să mă lase fără învățătură. Nu aveam niciodată haine, lucram în vacanțe pentru a ne cumpăra câte ceva. Eu am cunoscut adevărata sărăcie, Kate. Poate asta mă face să doresc ca fiicei mele să nu-i lipsească nimic. Voi investi tot ce câștig pentru ca ea să nu aibă probleme financiare.

Privindu-l, Kate și-l imaginează așa cum probabil fusese în copilărie, un puști marcat de moartea părinților, cu gândul numai la banii pe care-i va câștiga în viitor. Dar oare avea dreptate? Asta era mai important pentru Rose? Un viitor financiar sigur, sau prezența tatălui ei?

– Dar tu, Kate, ai cunoscut vreodată foamea? o întrebă el cu glasul tremurat.

Kate aproape că-l urî când auzi întrebarea. Așa îi vorbea și Mariannei? Kate încercă să-și imagineze cum suna glasul lui încărcat de dorință...

Oftă.

– Noi am fost o familie fericită. N-am fost bogați, dar nici foarte săraci. Mama s-a îmbolnăvit de poliomielită, dar am tratat-o și se poate descurca relativ bine singură. Nu și-a pierdut niciodată umorul, iar tata, care o adora, a murit anul trecut. Nu ne-a fost prea ușor, dar aveam ceva bani puși deoparte și... numai că ne lipsește teribil... Kate avea lacrimi în ochi. Abia acum realizez ce copilărie fericită am avut.

– Așa este. Mi-aș fi dorit ca și Rose să fi avut copilăria ta.

Kate îl privi lung. Dintr-o dată, deveniră foarte apropiați, împărțind o stare de intimitate. De aceea, avu curaj să spună:

– Nu te-ai gândit să te recăsătorești?

Lister o privi lung. Apoi zâmbi îngăduitor.

– Nu este chiar atât de simplu, Kate. N-aș putea încheia o căsătorie doar de dragul lui Rose, pentru că n-ar merge. Trebuie să existe dragoste între parteneri, dragoste adevărată.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, se auzi vocea Mariannei.

– Randel, mi-ai promis să-mi arăți iahtul! Marianna arăta superb, îmbrăcată într-un sort alb care-i pune în evidență pielea măslinie. Gata, las-o pe Kate, să ne distrăm! zise ea și-l smulse pe Randel de lângă Kate.

Randel îi zâmbi lui Kate de parcă s-ar fi scuzat, se ridică și porni mână în mână cu Marianna pe punte... După ce se depărtară, Marianna întoarse capul pentru a vedea reacția lui Kate, căreia îi zâmbi batjocoritor.

Kate oftă și continuă să privească oceanul.

Poate că-l judecase greșit pe Randel. Poate că purtarea lui se datora copilăriei și tinereții nefericite. Era evident că se îndrăgostise de Marianna, sora primei sale soții.

Mai apoi, într-o discuție cu doamna McCormack despre viață și dragoste Kate auzi comentariile acesteia:

– Kate, cât pot fi de proști bărbații?

Kate începuse să râdă.

– Cred că depinde și de cât este tentația de puternică, îi răspunse ea. Se simțise foarte bine, mulțumită că se putuse expune soarelui, că fusese alături de Randel pe iaht. Observase desigur eforturile Mariannei de a-i atrage pe toți bărbații alături de ea.

Ce femeie putea concura cu o frumusețe ca Marianna?

– Sper că James nu este și el îndrăgostit de Marianna, murmură doamna McCormack.

Kate îi zâmbi pentru a o liniști, apoi se uită în direcția în care se afla James cu Marianna. Acesta avea zâmbetul calm și sigur dintotdeauna, sorbind-o din priviri pe Marianna, care-și pune în valoare nurea, ca de obicei.

– Nu știu, zise Kate îngrijorată, amintindu-și o discuție avută cu James pe această temă. Chiar nu știu.

– Sper ca James să nu-și piardă mințile și să facă vreo greșală, draga mea, zise doamna McCormack, în glasul căreia se citea o reală îngrijorare. Kate, draga mea, îmi ești foarte dragă, iar James mi-a spus că ține mult la tine, că ești o fată foarte frumoasă și... Kate, ție îți place James?

– Foarte mult, răspunse ea cu sinceritate. Consider că este un bărbat minunat, cel mai grozav bărbat pe care l-am cunoscut.

Nici nu apucă să termine aceste cuvinte că Randel se așeză lângă ea. Oare auzise spusele ei? Dar el nu o privea, ci se aplecase să adune niște fotografii decupate de Rose, căreia îi adresă câteva cuvinte destul de nervos, ca de obicei, lucru care-i plăcu teribil lui Kate. Cu toate că îl înțelegea acum știind că viața lui nu fusese prea ușoară, nu-l putea lăsa să streseze copila.

Ziua următoare ancorară într-un mic port și toți cei de la bord, cu excepția doamnei McCormack, se îmbrăcară în costume de baie, pornind spre plaja cu un nisip extrem de fin.

Kate și Rose adunară scoici de forme aparte care se găseau din abundență sau iarbă de mare de diferite culori.

– Kate! Kate! o striga Rose fericită, ori de câte ori găsea ceva care-i atrăgea atenția. Kate, o întrebă fetița oprindu-se deodată din culesul scoicilor: ce este o pacoste? Ce înseamnă asta?

Era ciudat ca un copil să cunoască un astfel de cuvânt. De aceea, Kate ezită un moment neștiind dacă era cazul să i-l explice cu adevărata lui semnificație.

– O pacoste este ca un fel de obligație pe care nimeni n-o acceptă de bunăvoie.

Kate privi în jur. Marianna se afla ca de obicei, în compania celor doi bărbați, James și Randel.

– Rose, unde ai auzit acest cuvânt? o întrebă Kate.

– Marianna i-a spus cuiva că sunt o pacoste și că mă urăște din acest motiv, mărturisi fetița.

Kate simți că nu are aer.

– Draga mea, cred că n-ai înțeles bine. Tu nu poți fi o pacoste pentru nimeni. Noi toți te iubim.

Rose prinse o scoică în mâinile sale mici, apoi îi dădu drumul și o privi cu multă gravitate pe Kate:

– Marianna nu mă iubește și nici eu n-o iubesc, acesta este adevărul. O urăsc.

Kate oftă. Cum putea să îndrepte lucrurile? Dacă Randel se căsătorea cu Marianna era foarte important să câștige și dragostea fiicei lui. Cum o putea face pe Rose s-o iubească pe Marianna?

– Draga mea, eu cred că Marianna nu este obișnuită să îngrijească un copil. Neștiind cum s-o facă, nu are răbdare și poate că face greșeli, dar nu trebuie s-o judeci prea aspru pentru asta.

– Fetelor, veniți să înotăm! se auzi vocea lui James.

Cele două îl ascultară, alăturându-i-se.

James îi zâmbi lui Kate.

– Tu nu-ți pierzi niciodată răbdarea, fată dragă?

Ea începu să râdă.

– Aici mă simt ca în rai, răspunse Kate fericită, cu ochii strălucind. Kate întâlnește privirea lui Randel. Știi mi se pare că vremea este minunată aici, în comparație cu ceața noastră de la Londra...

Marianna o privi lung.

– Te-ai cam încins, Kate. Chiar atât de rea este clima din Anglia încât o detestați toți? Mi se pare chiar lipsă de patriotism să faci afirmația asta! Anglia este patria ta și ar trebui să-i fii devotată.

Kate o privi descumpănită.

– Este adevărat că în Anglia clima nu este prea grovază și cu toții facem glume pe seama ei. De fapt, Marianna, noi englezii suntem gata să ne mândrim și cu clima asta șocantă în care suntem obligați să trăim.

– Mi se pare ciudat, insistă Marianna. Sunteți gata să vă dați viața pentru Anglia voastră, dar îi batjocoriți clima!

– Pentru noi, englezii, interveni James, nimic nu este sacru, nici politica, nici clima... zise el râzând.

– Abia aștept să vizitez Anglia, zise Marianna. Am fost în America, în Germania, dar în Anglia n-am ajuns.

James râdea încă.

– N-o să-ți placă, Marianna. Bărbații sunt prea conservatori și se tem de nevestele lor, nu te-ai simți bine acolo, ai fi ca un pește pe uscat.

– De ce spui asta? se simți Marianna ofensată. De ce Kate poate să trăiască acolo, și eu nu?

– Nu te văd trăind într-o ceață permanentă, Marianna, înotând prin zăpadă, ploaie, stând la rând să iei autobuzul, înghesuindu-te în metrou. Kate este obișnuită cu asta.

– A, deci eu nu sunt cum spuneți voi, o femeie adaptabilă?

– Nu lua lucrurile în tragic, Marianna, nu văd de ce nu te-ai putea adapta, interveni Randel. Te și văd făcându-ți intrarea la operă... ce mult mi-aș dori să te duc să vezi bijuteriile Coroanei, să văd cum le privești cu frumoșii tăi ochi. Să te duc la o terasă de lux... Cred că-ți va plăcea Anglia, Marianna.

Kate își întorse privirea pentru că nu suporta să vadă cum Randel îi explica toate astea Mariannei prinzând-o cu dragoste după umeri. Iar Marianna, cu gâtul ei lung ca de lebedă, cu ochii ei mari, frumoși, pasionali, îl sorbea din priviri.

– Rose, de ce nu-i dăruiești tatălui tău acele scoici frumoase pe care le-ai găsit? sugeră Kate.

– Tată, uite îți fac un cadou, zise micuța întinzându-i scoicile lui Randel.

Kate observă cum se luminează figura lui Randel.

– Fetița mea, sunt minunate! O să le păstrez întotdeauna!

– Întotdeauna? repetă Rose.

Kate realizează că Randel era impresionat de încercarea fiicei sale de a se apropia de el.

Marianna însă interveni pentru a împiedica apropierea dintre tată și fiică.

– Rose, sunt niște scoici obișnuite, ce să faci Randel cu ele? Kate lăsa să-i scape o exclamație.

Rose se închise în sine din nou, iar Randel o privi ciudat. Numai Mariana își întoarse capul de parcă nici n-ar fi auzit ce se spusese.

Imediat ce se întoarseră la Lourenco Marques, Kate avu senzația că acea minunată călătorie cu iahtul parcă nici nu avusese loc vreodată.

Viața reveni la ritmul obișnuit, iar Kate aproape că nu-l mai văzu pe Randel Lister. Și asta nu din cauză că el ar fi neglijat-o pe Rose, pe care o scotea acum la plimbare în fiecare duminică, ci pentru că Marianna ieșea mereu cu el, aruncându-i lui Kate un zâmbet malițios.

Asta însemna desigur, că ea era liberă să-și petreacă ziua cu familia McCormack, ceea ce-i făcea plăcere. Dar stresul prin care trecea Rose în aceste duminici, o făcea pe Kate să se teamă de ele, sau poate doar să le aștepte cu o strângere de inimă.

Și asta nu pentru că Rose ar mai fi avut coșmaruri, dar luni dimineata era foarte tăcută, aruncându-i priviri pe sub gene lui Kate, de parcă ar fi avut întrebări de pus, dar nu avea și îndrăzneala necesară.

Într-o zi, Rose o întrebă:

– Dacă tot trebuie să te măriți cu cineva, Kate, de ce nu te măriți cu tata?

Kate scurta niște rochițe pentru una din păpușile lui Rose, și chiar se înțepă auzind întrebarea.

– Dar nu mă mărit cu nimeni, draga mea, îi răspunse lui Rose.

Rose era foarte sobră.

– Marianna spune că ești în căutarea unui soț. Dacă este așa, te rog, Kate, mărită-te cu tata! Nu vreau ca Marianna să fie...

Kate o strânse la piept. Ce mai pusese Marianna la cale?

– Există desigur un bărbat cu care aş vrea să mă mărit, Rose. Fetiţa o privi cu ochii ei foarte mari aşteptând continuarea: şi acela este tatăl tău. Dar, draga mea, adăugă Kate imediat, conştientă de speranţa care se aprinsese în ochii copilei; tatăl tău nu vrea să se însoare cu mine. Pentru a te căsători cu cineva trebuie să-l iubeşti foarte mult.

Rose nu prea înţelegea sensul cuvântului iubire.

– Tu îl iubeşti pe tata, Kate? o întrebă ea.

Kate oftă.

– Da, îl iubesc, recunosc eu.

– Şi atunci, el de ce nu te iubeşte? Dacă pe mine mă iubeşte cineva îl iubesc şi eu.

– Dragă mea, zise Kate, sărutând-o. Bărbaţii sunt altfel, gândesc altfel. Tu va trebui s-o iubeşti pe femeia pe care o iubeşte tatăl tău, pentru că oricine va fi ea, te va iubi.

Dar Kate citi pe figura Rosei că lucrurile nu i se păreau normale astfel.

– Marianna nu este mai bună cu tine acum? o întrebă Kate.

– Numai când tata este de faţă, răspunse fetiţa.

Draga de tine! se gândi Kate. Nu ştia cum s-o facă pe Rose s-o placă pe Marianna, care părea să facă totul pentru a-i fi nesuferită Rosei.

Discută această problemă cu doamna McCormack.

– Biata doamnă Kelly, abia a ieşit din spital, a avut o cădere nervoasă, zise ea. Kate nu-i spusese de întâlnirea din parc cu doamna Kelly. Femeia asta susţine peste tot că Randel şi Marianna s-au logodit în secret.

– De ce?

– Pentru că-i face plăcere să se știe că este foarte bine informată. Dacă ar fi așa, Randel ți-ar fi spus s-o pregătești pe Rose.

– Aș vrea să știu cum aș putea face asta, murmură Kate.

Curând o părăsi pe doamna McCormack și se duse la spital la Natala, dar acolo se confruntă cu o tragedie. Mama Natalei murise, iar aceasta era într-o stare foarte grea, de suferință. James, care venise și el în vizită o conduse înapoi la Pensio după ce încercară amândoi să-i aline suferința Natalei.

– O, James știu ce înseamnă să-ți pierzi un părinte. Iar când mă gândesc că Natala se va întoarce curând în acea cameră mizerabilă, îmi vine să plâng.

– Kate, zise James am discutat cu mama despre Natala și am decis că va locui la noi.

– James, sunteți niște îngeri! exclamă Kate și-l prinse pe James cu brațele după gât, sărutându-l fericită.

În clipa în care întoarse capul, observă că în spatele lor se afla Randel Lister. Kate se întrebă de cât timp stătea acolo și cât auzise din discuția lor. Consideră că trebuia să-i spună de ce fusese atât de exuberantă.

– Mama Natalei a murit, iar ea va locui în casa lui James, nu este grozav?

El o privi cu indiferență.

– Da, este un gest frumos din partea lor, zise el.

Urcară treptele în tăcere. Ce repede trecuse vremea de când venise aici! Mai era puțin și trebuia să se întoarcă în Anglia, să iasă definitiv din viața lui Randel. Nici nu știa care erau planurile lui, dacă voia s-o trimită pe Rose la internat.

Rose era îmbrăcată și aștepta în camera ei. Când își văzu tatăl, figura i se însenină.

– Voiam să merg cu Kate la muzeu, zise fetița.

– Vă puteți duce, nu este nici o problemă. Eu am venit doar ca să-ți aduc asta. Lister îi întinse un pachet pe care fetița începu imediat să-i desfacă.

Rose ridică ochii fericită spre ei. Găsise acolo o cutie muzicală, frumos sculptată, iar când ridicase capacul, se auzi o muzică de orgă, care o încântă teribil.

– Este minunată! exclamă Kate.

Rose își îmbrățișă tatăl fericită, mulțumindu-i pentru dar.

– Este un dar minunat, zise Kate, de fiecare dată când va ridica capacul își va aminti de tine.

– Nu de James? întrebă Lister.

Kate încercă să aplaneze situația.

– Este adevărat că pe el îl vede mai des, zise ea, de parcă și-ar fi cerut scuze. James o învață să înoate, se joacă des cu ea...

– Nu mă surprinde, spuse Randel. Întrucât petreci foarte mult timp cu James, este firesc ca Rose să-l vadă mai mult pe el.

Kate se uită îngrijorată spre Rose, dar aceasta nu asculta conversația, fiind absorbită de cutia muzicală.

– Eu.. ai vreo obiecție?

Randel ridică din umeri.

– Ce drept așa avea să obiectez? Este viața ta. Dar ești convinsă că este bine ce faci? Ești prea tânără...

Kate se revoltă.

– Nu sunt atât de tânără încât să nu știu ce fac!

Dar conversația lor se opri aici pentru că se auziră pași și apărură Marianna, exotică, cu pletele în vânt.

– Eram atât de singură și tristă! Te-am sunat de multe ori, dar nu erai la birou, Randel. Am venit acasă dezamăgită și iată-te aici! Ce bucurie!

Văzând cutia muzicală din mâinile Rosei, Marianna se încruntă.

– Randel, de ce ai dat atâta bani pe o astfel de prostie? Este absurd! O s-o strice imediat!

Rose exclamă, revoltată.

– N-o s-o stric! N-o s-o stric! Ai auzit că n-o s-o stric?

Kate o opri.

– Linștește-te, draga mea, știm că n-o vei strica.

– Vezi, Randel, este așa cum ți-am spus, insistă Marianna. Fetița asta este prost crescută, iar Kate o încurajează să fie așa.

Kate vru să proteseze, dar Randel o opri.

– Văd că ești cam prost dispusă, Marianna, este mai bine să te duc undeva să te mai distrezi. La revedere, Rose, Kate, zise el și plecă la braț cu Marianna.

Kate îi zâmbi fetei.

– Rose, îmi schimb rochia și mergem imediat la muzeu, îi promise ea.

Seara o văzu încuind cutia în dulap. Kate nu comentă dar o duru să vadă zilele următoare că Rose se temea cu adevărat pentru că lua cutia muzicală cu ea oriunde mergea, sau i-o dădea ei s-o păzească.

Veni o vreme foarte frumoasă, ideală pentru plajă.

Rose și Kate își făcură un obicei din a merge zilnic la plajă, luând și o gustare cu ele. James le dăruie o umbrelă mare cu dungii, pe care o înfigeau în nisip, apoi își petreceau vremea ascultând cutia muzicală sau citind.

Kate era tot mai îngrijorată că nu putea asigura hrana adecvată Rosei, care trebuia să mănânce mai multe fructe și legume, dar întrucât nu ea hotăra ce trebuia cumpărat.... își făcură o groapă în nisip, unde se ghemuiau fericite discutând, râzând. Kate îi spunea încă o dată Rosei povestea lui Peter Pan. Personajul preferat al Rosei era Tinkerbell, iar Kate o învățase să se folosească de o oglinjoară pentru a face la fel ca el. Plaja era doar a lor, numai strigătul pescărușilor îi mai întrerupea când și când povestea. Și deodată, Kate adormi.

Când se trezi, n-o mai găsi pe Rose.

Ar fi trebuit să fie un vis, dar nu era așa; coșmarul era real. Fugi cu inima la gură aproape de apă, dar nu se vedea nimic, nici măcar în depărtare.

Oare Rose se urcase pe stânci? se întreabă Kate, cu mâna streșină la ochi. Se întoarse în fugă la locul în care stătuseră. Nu se afla acolo decât cutia muzicală pe care Kate o luă, întrebându-se cum de o uitase Rose.

Deodată i se făcu teamă, încât uită și să mai respire. Picioarele începură să-i tremure. Teama o împiedica să raționeze. Rose n-ar fi plecat niciodată singură de lângă ea...

Văzu sandalele ei mici, ciorăpeii albi... dacă Rose ar fi vrut să se plimbe, s-ar fi încălțat. Nu suporta să fie văzută cum ar fi spus Marianna...

Kate închise ochii. Marianna!

Marianna trebuie să fi făcut asta, s-o sperie; probabil a urmărit-o, a văzut c-a adormit și apoi a luat-o pe Rose ca s-o sperie pe ea.

Se îmbracă repede și alergă la Pensio. Marianna era acolo.

– Ce este? întrebă ea. Nu cumva ai pierdut-o pe Rose? Cred că ești nebună! Cum ai pierdut-o?

Kate fu nevoită să recunoască faptul că adormise pe plajă.

– Ți-am spus eu că nu e bună de nimic, o auzi pe Marianna spunându-i lui Randel la telefon. Ce facem? O căutăm pe plajă? Asta a adormit...

Randel, care sosi imediat, o chestionă cu ochi reci.

– Nu te înțeleg! zise el. Am sunat la poliție și vom merge toți pe plajă s-o căutăm.

– Nu cred c-a plecat singură, zise Kate, a lăsat până și cutia muzicală. L-am sunat pe James, dar este plecat, termină ea într-o stare deplorabilă.

– Cred că măcar de data asta ne putem descurca fără el, zise Lister batjocoritor.

Curând, apăru și senora care începu să-și ducă mâinile disperată în sus repetând cuvântul "incompetanta".

Kate și Randel se duseră să mai caute pe plajă, dar nu găsiră nici măcar un semn.

– Să nu începi să plângi și tu, îi spuse Lister. Îmi ajung două femei isterice pe cap.

Într-un târziu, renunțară. Sosi poliția și Kate le arătă locul unde poposiseră.

– Poate Rose s-a dus la senora McCormack, zise Randel.

Se duseră cu toți la Villa Paradis, așa se numea casa doamnei McCormack. Aceasta era șocată. Nu, Rose nu venise la ea.

Natala apăru și ea șchiopătând.

– Kate, îi spuse ea, nu te-ai gândit că Rose a fost răpită?

– Cine să răpească un copil? se răsti Randel.

Doamna McCormack întări spusele Natalei.

– Este foarte posibil...

Kate începu să tremure la gândul că Rose va fi din nou speriată, ca atunci când o cunoscuse, că va trece prin momente foarte neplăcute.

– Era speriată la început, dar acum a început să capete încredere în oameni... începu Kate.

– Iar unii ar face orice pentru bani, continuă Randel. Uite ce este Kate, ne întoarcem la Pensio să vedem dacă nu sunt vești. Apoi merg din nou la poliție.

– Randel, zise Kate, apoi făcu o pauză realizând că-i spusese pe nume, dacă faci asta s-ar putea... n-ar fi mai bine să te duci la hotel și să aștepti acolo să fii căutat? Vor cere recompensă...

– Sună cam melodramatic, constată el.

Kate plecă singură spre Pensio. Randel se duse la hotel.

Abia intră Kate în holul casei că Marianna o și întâmpină, cu obișnuitul ei zâmbet sarcastic.

– Văd că n-ai găsit-o! începu ea.

Kate scutură din cap. Era foarte obosită și nefericită, ar fi vrut să se ascundă undeva, să stea o vreme liniștită. Cum să suporte cele ce se petreceau cu Rose?

Porni spre camera ei dar Marianna o urmă îndeaproape, acuzând-o că a neglijat copila.

Ajunse în cele din urmă în camera ei și cu satisfacție îi închise acesteia ușa în față, apoi se trânti pe pat în hohote de

plâns. O, de ce oare adormise? Ea, care niciodată nu putea să doarmă după-amiază. Ea, care se trezea la cel mai mic zgomot. Iar Rose plecase fără ca ea să simtă!

Probabil căzuse într-un somn foarte adânc, ca provocat de somnifere. Dintr-o dată, avu o revelație. Dacă i se dăduseră somnifere? Cafeaua de dimineață fusese foarte amară.

Se ridică din pat luptând cu starea de oboseală. Se duse la baie și se privi în oglindă. Se îndreptă spre termosul cu cafea și observă cu stupeoare că fusese spălat, lucru neobișnuit pentru această casă, în care nu exista o servitoare permanentă, ci una care venea la două zile, iar între timp vasele rămâneau nespălate. Ce putea să însemne asta? Familia Dominguez se afla în spatele celor întâmplare peste zi?

Dar cine ar crede-o?

Capitolul 9

Acea seară fu un coșmar prelungit. Randel sună de câteva ori, iar Marianna o informă că senor voia ca ea să rămână în apartament, pentru că poliția îi va pune întrebări. Marianna se ducea să-l ajute pe senor la căutări.

Era foarte cald, se anunța chiar o furtună. Kate făcu duș, se îmbrăcă de noapte, încercând tot timpul să nu se gândească la Rose. Din momentul în care fusese sigură de implicarea familiei Dominguez se mai liniștise. Nu-i vor face rău fetei.

Deodată, auzi un geamăt. Inima începu să-i bată mai tare și deschise ușa de la camera Rosei.

Aceasta se afla pe pat, în costumul de baie plin de nisip, îmbujorată din cauza soarelui.

Kate îngenunche lângă patul fetei, cuprinsă de bucurie și rosti încet:

– Încearcă să dormi, Rose, n-ai de ce te teme. Nu voi pleca de lângă tine decât pentru a-l anunța pe tatăl tău că ești aici.

Era evident acum că persoana care pusese somnifere în cafeaua ei pusese ceva și în laptele Rosei, așa că o putuse răpi fără ca aceasta să protesteze în vreun fel. Chiar și acum Rose era sedată. După ce închise încet ușa de la camera fetei, Kate se duse la telefon, formă numărul lui Randel și nu spuse decât:

– Rose este aici, în camera ei. Este plină de nisip, așa cum au luat-o de pe plajă. Cred că a fost sedată, ca și mine, de altfel. Te rog, domnule Lister, continuă Kate, văzând că el nu spune nimic. Te rog, adu un medic să vadă ce s-a întâmplat. Rose nu și-a revenit nici acum.

Oare Marianna se aflase în spatele acestei răpiri? Dar nu-i putea sugera asta lui Randel, el nu s-ar îndoi de bunele intenții ale Mariannei. Ascultă instrucțiunile pe care Lister catadicsi să i le dea, într-un târziu, apoi închise, după ce insistă că Rose a fost sedată.

Când puse receptorul în furcă, observă că senora îi ascultase convorbirea, sau parte din ea.

– Rose este bine acum. Senor va veni imediat și va aduce un medic.

Bătrâna o scrută cu ochii ei mici și răi.

Kate se duse repede în cameră, își schimbă rochia, apoi reveni în camera Rosei. Senora se afla acolo, o certa în portugheză, reproșându-i că era rușinos să stea atât de sumar

îmbrăcată, sau... poate nu voia decât s-o facă pe Rose să fie foarte agitată la venirea doctorului, poate pentru a demonstra că avea probleme psihice...

Lui Kate îi trecură prin minte numai gânduri negre.

O împinse pe femeie și luă fetița în brațe. Apoi i se adresă senorei cu duritate:

– V-am spus că nu trebuia să treziți fetița!

– Eu sunt bunica ei, tu ce drept ai să vorbești? exclamă senora înaintând amenințător spre Kate.

Randel și Marianna intrară tocmai în mijlocul acestei scene și culmea! Randel se răsti la Kate, pe care o considera sursa tuturor relelor!

– Ți-am spus s-o lași să doarmă!

– Iar eu i-am transmis acest lucru senorei, care...

– De ce n-ai oprit-o?

– Când am revenit în camera Rosei, aceasta fusese deja trezită brutal și țipa!

Doctorul asista neputincios la situația ciudată, care se derula sub ochii săi. Era portughez, iar Kate se întrebă ce credea de ceea ce vedea. Când Rose se mai calmă, el începu s-o examineze.

– Fetița a fost sedată, se pronunță el în final, vă pot spune și cu ce anume.

Randel îl privi ciudat.

– Dar de ce să fi fost sedate amândouă? De ce a fost răpită fetița? De ce?

– Îi voi administra ceva să se liniștească, zise doctorul, dar aștept s-o spălați de nisip, mai întâi.

Rose se agăță de brațul lui Kate; era speriată.

– După ce o spăl, o voi lua să doarmă cu mine, decise Kate.

– Așa să faceți, o aprobă doctorul.

– Kate, nu trebuie să exagerezi situația, interveni Randel, nu trebuie să sperii copila și mai tare.

Privindu-l lung Kate se întrebă dacă el observase disprețul din ochii ei.

– Răul a fost făcut deja. Autoarea este senora.

A doua zi, când Rose se trezi mai destinsă, o duse la doamna McCormack.

– Kate, știu că nu-ți place doamna Kelly, dar ieri m-am întâlnit cu ea și mi-a spus că trebuie să te previn din nou. De ce din nou, Kate?

Kate îi povesti despre prima lor întâlnire din parc, moment în care apărură și Natala.

– Natala muncește atât de mult, încât mă îngrijorează, începu doamna McCormack.

– Aș fi capabilă să muncesc zi și noapte, pentru a-i mulțumi astfel lui senor James, zise ea. Dar acum sunt fericită că Rose este bine; pentru tine mă tem, Kate. Vezi tu, senor Lister a plătit atâția ani întreținerea familiei Dominguez, care de felul lor sunt foarte săraci. Iar acum, când el va duce fetița în Anglia, nu vor mai profita de banii lui. Din ce vor trăi? Marianna

trebuie să se mărite și crede că senor Lister ezită din cauza ta. Te consideră un dușman de temut. A încercat să-l convingă pe senor că nu ești bună pentru slujba asta, pentru a scăpa de tine. Atunci toți banii lui senor vor fi pe mâna ei. Mai discutară o vreme, apoi Rose și Kate plecară înapoi la pensio, unde izbucnise un mare scandal.

Antonio Vidal fusese arestat. El luase copila de pe plajă, fusese văzut făcând asta. Marianna susținea că omul se răzbunase pentru că fusese refuzat de Kate.

După câteva zile, James le invită împreună cu Marianna și Randel, la o coridă.

— Nu te bucuri, Randel? întrebă Marianna. Mergem la Costa de Merico, James a și luat biletele!

James, care o privea lung pe Kate, îi spuse:

— Știi că nu ești prea atrasă de astfel de manifestări, Kate, dar aici ele nu se desfășoară ca în Spania. Taurul nu este omorât, lupta cu el este mai interesantă. După aceea, el continuă să pască liniștit, nu există manifestări violente.

Marianna are dreptate, Kate, nu cred că te-ai bucura de un asemenea spectacol, de aceea cred că este mai bine să rămâi aici cu Rose.

Kate trase aer în piept și-l înfruntă curajoasă.

— Consider că James are dreptate. Nu mă voi întâlni curând cu un asemenea spectacol și este bine să profit acum, cât mă aflu aici. De ce să nu-l văd? Îmi voi aminti de el toată viața! După ce rosti aceste cuvinte, Kate le regretă imediat convinsă că nu va rezista la o astfel de manifestare de sălbăticie. Mai

apoi ea regretă și mai mult că mersese. Randel avea ochi numai pentru frumoasa și eleganta Marianna, care era în elementul ei, înconjurată de Randel și James.

Arena era plină de oameni, care se manifestau zgomotos. Nu era nici un pic de umbră și foarte curând, Kate simți că se sufocă.

James veni să-i explice din ce se compunea costumul matadorului, brodat cu fir de aur.

– Matadorul poate să sară în spatele acestor garduri de lemn, îi explică el, dacă taurul se înfurie prea tare.

Începu muzica. Picadorii intrară în arenă pe niște superbi cai albi, la fel de mândri ca și călăreții lor. În spatele lor veneau bandorilleros, cu pene de păun la pălărie, cu pantalonii strânși pe picior, cu jachete până în talie. Mulțimea începu să strige fericită. Apoi se făcu o liniște mormântală, iar matadorul intră în scenă. El făcu o plecăciune în fața publicului.

Marianna îi trimise bezele, entuziasmată.

– Este un bărbat superb! exclamă ea.

Dar începu lupta și totul se transformă într-o atmosferă sadică, de cruzime. Taurul intrase foarte vesel în arenă în aplauzele celor prezenți și-și arătase pieptul lat, mișcându-și nonșalant capul de la stânga la dreapta, cu demnitate chiar. Dar imediat ce picadorii începură să-l alerge, acesta își pierdu calmul, neștiind ce se întâmpla. Se duse de la un capăt la altul al ringului surprins. Picadorii îl făcură să alerge; bandorilleros

apărură ca să-l enerveze, fluturându-i capele roșii prin fața ochilor. Matadorul care apăsese din senin îi împunse gâtul, iar sângele țîșni, împrăștiind totul în jur.

Mulțimea începu să urle:

– Ole! Ole!

Taurul se înfuriase, dar bandorilleros care apăreau din fiecare colț al arenei, îl împungeau cu lăncile, iar bietul animal plin de sânge alerga disperat dintr-un colț în altul. Kate simți că i se va face rău. Nu mai auzea decât mulțimea aceea care urla fericită:

– Ole! Ole!

James o scoase de acolo, observând să se schimbase la față. Trecând pe lângă locul doamnei McCormack, aceasta îi spuse:

– James, Kate și Rose vor sta peste noapte la noi.

Natala nu înțelegea de ce Kate nu se bucura de spectacolul oferit de coridă.

– Este o ocazie pentru ca bărbatul să-și demonstreze curajul, îi explică ea.

– Dar bietul taur nu-ți stârnește milă? ripostă Kate.

Natala scutură din cap.

– Nu, pentru că taurul nu are sentimente, trăiri...

Kate realizează că era inutil să încerce să-i mai explice ce simțea ea. Acești oameni vedeau lucrurile dintr-un unghi diferit.

– Probabil că Marianna a gustat din plin spectacolul, îi spuse Kate doamnei McCormack.

– Nici mie nu-mi plac astfel de spectacole, recunosc doamna McCormack. Venim din lumi diferite, cu obiceiuri diferite, asta este. Cred că James a fost șocat de interesul Mariannei pentru acest gen de spectacol, pe care noi îl considerăm plin de cruzime.

Casa de vacanță a familiei McCormack era o construcție foarte cochetă, ascunsă printre sălcii plângătoare și palmieri înalți, cu o terasă mare în față, dincolo de care începea plaja.

Nu era o simplă casă de vacanță, era mai mult decât atât, o vilă arătoasă cu încăperi foarte mari, servite de foarte mulți servitori. Lui Kate i se păru un adevărat lux, după Pensao Fadora.

Rose se simți foarte bine acolo, foarte relaxată, după toate întâmplările nefericite prin care trecuse. De ea se ocupă imediat o servitoare de culoare, care se numea Beauty, pe care Rose o plăcu imediat.

– Kate, cred că ai nevoie de puțină odihnă, după toate cele petrecute, zise doamna McCormack. De aceea, am aranjat ca Beauty să aibă grijă de Rose, care astfel va fi în siguranță.

Kate îi zâmbi recunoscătoare.

– Aveți dreptate. Mă simt extenuată și disperată. Dacă Randel se însoară cu Marianna nu vor mai părăsi aceste

meleaguri, iar Rose nu va avea niciodată șansa de a trăi în Anglia. Oricum, până plec de aici va trebui s-o ajut să-și recapete încrederea în oameni.

– Acest Randel este un om cam ciudat, zise doamna McCormack.

Kate o aprobă pentru că și ea simțea la fel.

După două săptămâni, în care nu făcu altceva decât să se odihnească, să se bucure de peisajul minunat, Kate era cu totul alta. Nu mai era tensionată și parcă nici nu se mai temea de ce ar putea face familia Dominguez.

Natala, care însoțise familia în această vacanță, se schimbase și ea în bine. Nu-l scăpa din priviri pe James, pe care-l considera un fel de zeu.

Kate nici nu se miră când auzi veștile Natalei:

– Kate, James s-a hotărât să mă trimită în America! Acolo se fac tratamente moderne, iar doctorii l-au asigurat că m-aș putea vindeca! Este un om extraordinar, a încercat să-l ajute și pe Antonio!

Mai târziu, James îi explică lui Kate ce aflase despre cele petrecute cu Rose pe plajă.

– Ai avut dreptate, Kate. A fost mâna Mariannei. Vidal s-a speriat de moarte când s-a trezit la închisoare și a mărturisit totul imediat.

– Dar care era scopul Mariannei? Cum a putut să fie atât de lipsită de scrupule cu un copil?

James ridică din umeri.

– Bănuiesc că pentru ea nu este un act de cruzime, cum spui tu. Nu are habar ce înseamnă să iubești un copil, să-ți faci probleme pentru el. Cred că intenția ei a fost să-l convingă pe Lister că tu nu ești capabilă să ai grijă de Rose. Apropo, am făcut niște aluzii în privința celei care a organizat complotul în prezența lui Lister și am văzut că era capabil să mă și lovească. El a insistat pe ideea că Vidal a pus singur la cale totul pentru a se răzbuna pe tine pentru că l-ai refuzat. Imposibilă femeie, Marianna!

– James, se aventură Kate, eu am crezut că ești îndrăgostit de ea.

James o privi surprins.

– Eu, îndrăgostit de Marianna? Slavă cerului, nu sunt! Este foarte frumoasă, amuzantă chiar, până la un punct. Dar să mă fi îndrăgostit de ea, nu!

– Și cu Vidal ce s-a întâmplat? interveni doamna McCormack, vrând să salveze situația.

Kate se uită la Natala și James, care zâmbeau într-un fel anume.

– S-a mai întâmplat ceva ce eu nu știu? întrebă ea.

– Viața este plină de ironii, zise James. Dacă vrei să fii considerat minunat de către o fată trebuie să faci ceva pentru bărbatul pe care-l iubește aceasta. El le spuse că Vidal de felul său nu era un om rău, dar ajunsese în cercuri suspecte se apucase de băut, de jocuri de noroc și ce era mai rău, căzuse sub vraja Mariannei. Dar acum și el s-a cam lămurit, încheie James.

– Da, s-a lămurit, întări Natala. Dar spune-le și restul, James! insistă ea.

– Antonio o va însoți pe Natala în America, la tratament. Va avea o mulțime de responsabilități în afară de asta, va avea chiar ocazia să-și deschidă o mică afacere, acolo unde ei doi s-ar putea chiar și stabili!

– Ar fi minunat! exclamă Natala. Dar acum aș vrea să vă citesc scrisoarea unei prietene care cunoaște foarte bine familia Dominguez.

Nimeni nu cunoștea originile familiei Dominguez. Dintr-o dată însă au fost acceptați de senor Lister și au început să aibă grijă de fetița lui. Lumea a vorbit mult pe tema asta, s-a mirat, dar apoi bârfele au încetat.

– Cred că era familia fostei soții a lui Lister, zise doamna McCormack.

Kate găsi că era momentul să intervină.

– Lister mi-a spus că soția lui nu avea rude. Mai crezuse că ea a fugit de acasă. Poate că a plecat vrând să vadă lumea, lucru cu care familia n-a fost de acord. Oricum, el era convins că soția lui era orfană. Numai după moartea ei, când nu știa cum să se descurce cu fetița, au apărut aceste rude. Mi-a spus c-a iubit-o mult pe Candida și a fost disperat când a pierdut-o. Lister nu are rude. Părinții lui au murit, iar de la frați n-a mai primit vești de mult. De aceea, i s-a părut grozav când au apărut senora și Marianna. Ele i-au spus c-au aflat prea târziu de boala Candidei și că au sosit cât au putut de repede. Lui i

s-a părut ciudat că soția nu-i vorbise niciodată despre mama și sora ei, crezuse că s-au certat, sau că este orfană, dar era prea târziu să mai schimbe ceva.

Natala interveni:

– Prietena mea îmi scrie că toată lumea se teme de familia Dominguez. De aceea, Antonio a furat fetița. Nu este un om rău, ci foarte slab. Mai știi și că se teme de senora.

– Nici mie nu-mi este prea simpatică, zise Kate, mă îngrozesc la gândul că mă voi întoarce acolo.

– Nu-ți face probleme, Kate, cred că Lister e mulțumit că stai aici cu noi.

– Nu știi dacă să vă spun asta... începu Natala. Lumea vorbește că senora și Marianna nu sunt rude cu soția lui Lister.

– Marianna nu este sora Candidei? Întrebă Kate.

– Așa susține Marianna, dar poate demonstra asta?

James se încruntă.

– Natala, tu aduci o acuzație gravă! Vrei să spui că Lister a fost indus în eroare atâția ani? Bănuiesc că le-a cerut actele înainte de a le încredința fetița.

– Imaginați-vă în ce situație grea s-a aflat Lister! Soția i-a murit și l-a lăsat cu un copil bolnav în brațe, iar el a trebuit să se descurce și cu slujba. Știi cum se muncește la companiile mari, James. Cred că Lister a fost disperat. Ce era să facă? Să-și dea fetița la orfelinat? Și deodată au apărut senora și Marianna, mama și sora Candidei. Crezi că le-a mai cerut actele?

– Iar când Marianna și-a dat ochii peste cap în fața lui, credeți că i-a mai cerut certificatul de naștere?

– Dar cu ce s-a ales familia Dominguez până acum? Întrebă doamna McCormack, cu acea casă dărăpănată?

– Mamă, în toți acești ani, Randel a ținut cu bani toată familia, le-a plătit totul. Iar Marianna a călătorit mult în străinătate tot pe banii lui Lister. Asta ar putea explica multe lucruri, Kate, zise James. Te rog să nu te întorci la Pensio fără știrea mea.

– Crezi că aș fi în pericol acolo? Îl întrebă Kate.

– S-ar putea. Și oricum, trebuie să fii conștientă că te văd ca pe o piedică în continuarea unei vieți bune, confortabile. Nu este cazul să-i spun lui Lister ce cred. Dar nu pot să nu mă întreb până unde va ajunge cu dragostea față de Marianna.

James și Natala plecară spre Lourenco Marques, chiar a doua zi. Kate o sărută cu drag, dorindu-i însănătoșire grabnică.

Ochii Natalei străluceau.

– Chiar dacă nu mă voi însănătoși, voi fi fericită pentru că-l voi avea alături pe Antonio. Mă voi ruga, draga mea Kate, ca și el să mă iubească...

Primiră scrisoare de la James după o săptămână de la plecare. Doamna McCormack i-o aduse lui Kate, care stătea în hamac.

– Cred că niciodată nu voi mai putea munci din nou, zise Kate, am lenevit prea mult.

– Poate nici nu va mai trebui s-o faci, zise buna doamnă. James a avut o discuție cu Lister. Ne spune amănuntele în această scrisoare:

„Lister a venit furios la mine. Eu l-am privit ciudat pentru că de fapt, nu părea să caute o soluție la problema lui, ci voia să-i spun eu că are dreptate. Are probleme de conștiință. Se pare că o rudă îndepărtată de-a Mariannei a trecut pe la el. Era un bărbat îngrijit îmbrăcat, cu monoclu, care i-a cerut lui Lister să-i spună ce intenții are cu Marianna. Pe parcursul discuției omul și-a cam pierdut răbdarea și a insistat să se fixeze data căsătoriei.

– Am crezut că Marianna va acționa mai subtil, dar se pare că nu este așa.

– Lister l-a întrebat pe acest pretins unchi al Mariannei de ce se grăbește cu nunta, iar acesta i-a argumentat că se vorbește cam urât despre Marianna, că reputația îi este în joc. Iar Lister a izbucnit în râs, răspunzându-i unchiului că scopul Mariannei în viață este să fie în centrul atenției. Unchiul, după alte argumente, l-a amenințat cu judecata pe Lister. I-a spus că Marianna a refuzat multe partide bune din cauza lui, pentru că a trebuit să aibă grijă de Rose.

Lister mi-a spus toate acestea, iar eu n-am putut să nu mă amuz.

Lister, scria James, mi-a povestit o scenă teribilă cu Marianna. Ea a început să plângă cu lacrimi de crocodil, scuzându-se pentru acel unchi atât de insistent și obraznic,

spunând că înțelege situația lui Randel. I-a mai spus că este fericită să-și petreacă viața astfel, în solitudine, neîubită, dar să aibă grijă de fetița lui. Asta ar da farmec vieții ei. Și tocmai aceste cuvinte i-au dat de gândit lui Randel.

– Bietul Randel! Ce situație jenantă! exclamă doamna McCormack. Apoi continuă lectura scrisorii lui James: mi-au trebuit câteva ore să-l calmez pe Randel. Am încercat să-l fac să vadă că familia Dominguez a profitat mult de pe urma lui. Eu i-am sugerat să-i fixeze o dotă Mariannei și s-o lase să se mărite cu altcineva, dar soluția nu i s-a părut bună.

– Este și firesc! exclamă Kate. Bietul Randel, cum s-o lase liberă dacă o iubește?

– Am lăsat cea mai rea veste la sfârșit, adăugă doamna McCormack. James îi aduce pe cei doi în weekend.

– O, nu! exclamă Kate.

– Nu-l înțeleg pe James, este de obicei mai cumpătat. Eram atât de fericite aici, doar noi trei!

Kate încercă să zâmbească, dar nu reuși. Cum s-o mai suporte acum pe Marianna, a cărei apropiere îi făcea pielea de găină? Simțea și acum o teamă irațională. Iar dacă povestea Natalei era adevărată, acești Dominguez erau oameni fără scrupule, îi puteau face orice rău! Atunci își aminti de James. Dacă era aici, Marianna nu-i putea face nimic.

Marianna se dovedi o companioană foarte plăcută în prima zi; se purtă frumos chiar și cu Rose, care o evita vizibil. Astfel, prima zi trecu fără nici un incident, cu multă plajă, înot, dans seara pe terasă.

În cea de a doua zi, James le duse pe Rose și Kate să se plimbe la dunele de nisip, unde bătea totuși o briză ușoară, iar Kate fu nevoită să-și țină mereu mâna la pălăria mare, de pai. Kate se simți atât de fericită, încât făcu greșeala să exclame:

– O, James, sunt atât de fericită aici, aș putea trăi aici toată viața!

Spre uimirea ei, James o prinse de mână cu tandrețe și o privi cu dragoste:

– Și de ce n-o faci, Kate? Am putea sta aici jumătate din an. Știi doar că sunt îndrăgostit de tine!

– O, James, rosti ea încurcată. Abia putu să continue pentru că lacrimile începură să-i împânzească ochii. Îmi plăci foarte mult, dar...

– Ar fi trebuit să știu, zise el, lăsând privirea în jos. Am sperat, dar în tot timpul acesta am știut că este altcineva... Lister, nu?

– Din prima clipă în care l-am văzut, James.

El redeveni cel dintotdeauna, bun, amabil, zâmbitor.

– Nu-ți face probleme pentru mine, Kate, voi trece peste asta.

– Mi-aș fi dorit, o, nu știi cât de mult... ai fost atât de bun cu mine, James. Mă simt atât de bine în preajma ta; pe mama ta o iubesc...

– Știu, draga mea.

Se îndreptară în tăcere spre vilă, Kate cu lacrimi în ochi și în suflet. Dintre toți oamenii din lume tocmai pe James îl rănisese!

Situația se înrăutăți când Kate, ajunsă la vilă, observă că doamna McCormack o privea cu speranță, de parcă ar fi așteptat o confirmare.

Kate se retrase în camera ei iar Rose o urmă.

– De ce spui că l-ai rănit pe unchiul James?

– Da, chiar așa, de ce ai făcut-o?

Kate se întoarse speriată la auzul vocii tăioase a Mariannei. Marianna venise în spatele lor și o privea pe Kate cu ură nedisimulată.

– Spune-mi, insistă ea, de ce l-ai rănit pe unchiul James? o maimuțări ea pe Rose.

– Unchiul James vrea să se însoare cu Kate, o lămură Rose. Dar Kate se va mărita doar cu tata.

Kate nu apucă să spună nimic.

– A, deci asta era! Marianna îi atribui o denumire lipsită de politețe lui Kate, pe care însă, o rosti în portugheză. Apoi ridică mâna și o plesni violent peste obraz, lăsându-i o urmă roșie pe față. Pe Randel să-l lași în pace, ai auzit? Este al meu, al meu! strigă ea. Apoi parcă își aminti ceva: și pe James l-ai dus de nas? Mă miram de ce... așadar, tu ești cea care...

Marianna o lovi din nou. Kate era incapabilă să acționeze. Își duse mâna la față, fără a acționa, dar Rose începu să strige după ajutor.

Marianna ieși imediat. Rose o calmă pe Kate, îi alină durerea, repetându-i sentimentele ei.

Kate nu știa cum să reacționeze.

– Te mai doare? o întreba Rose mereu.

Kate scutură din cap și o rugă pe Rose să păstreze secretul.

Din fericire, dimineată, urmele lăsate de palmele Mariannei se mai estompară, așa că putu să coboare la micul dejun.

James o întâmpină cu obișnuitul său zâmbet.

– Ți-a trecut durerea de cap, Kate?

Marianna apărură și ea, dar nu-și ridică privirea din farfurie. Cu toate acestea, Kate simți vibrații negative venind dinspre ea, lucru care o împiedică să mănânce, să se comporte normal. Randel remarcase faptul că era schimbată și o privea curios.

– Am putea merge să înotăm astăzi? propuse Kate, pentru a rupe tăcerea.

– Sigur că da, în golful Komi, sugera Marianna. Am auzit că există acolo un restaurant cu o atmosferă foarte plăcută și am putea petrece o zi frumoasă.

– Este o idee bună, dar v-aș ruga s-o lăsați pe Rose cu mine, ca să nu mă simt singură, spuse doamna McCormack.

– Kate, dacă rămân aici, te vei descurca singură? întreba fetița.

Kate simți privirile celor de la masă atinse asupra ei, din diferite motive: Randel credea că o făcuse pe Rose dependentă de ea, Marianna o privea ciudat, iar James se amuza.

– Mă voi descurca foarte bine, draga mea, mă bucur că doamna McCormack nu va rămâne singură, răspunse ea.

Capitolul 10

Petrecură o zi minunată în golful Komi, deși era plin de vizitatori. Marianna, mai ales, se simți foarte bine pentru că locul era plin de salvamari, cu trupuri minunate, puternice, arse de soare, care-și expuneau bicepsii printre vizitatoare.

– Să nu treci de zona cu steaguri, Kate, o preveni Randel, eu mă duc la mal, mă cam doare capul.

Kate se întoarse în apă, foarte plăcută și calmă la acea oră. Deodată, observă ceva gri-cenușiu care țâșni din apă chiar lângă ea. O voce strigă:

– Rechinul!

Kate observă forma aceea amenințătoare înaintând spre ea. Începu să țipe pentru că se simți atinsă la un picior. Se împiedică și căzu. Lumea țipa îngrozită...

Deodată simți că este trasă afară din apă și purtată spre mal. Deși era aproape leșinată, văzu chipul lui Randel.

– Kate! Kate! repeta el. Ești bine?

– Nu, nu știu, spuse ea. Și acesta era adevărul, pentru că își pierdu cunoștința.

Mai apoi, după ce-și reveni, află că fusese văzută de pe mal de Randel, care de lângă Marianna observa lumea care se bucura de frumusețea zilei și de apa caldă. Marianna îi atrăsese atenția asupra unei bărci apărute la orizont când o voce ascuțită strigase:

– Rechini! Sunt rechini la mal!

O văzuseră pe Kate căzând, apoi forma aceea amenințătoare îndreptându-se spre ea, în strigătele tuturor. Randel pornise cu viteza luminii spre apă, urmat de James. Toți s-au speriat, apa mării era însângărată, au fost convinși că rechinul o atacase.

Kate se înfiorase.

– Și eu am crezut că pe mine m-a atacat.

– Din fericire, draga mea, tu ai scăpat, dar un biet băiat aflat pe aproape și-a pierdut piciorul.

O duseră la cabană, o culcară și Kate dormi o zi și o noapte, fără a se trezi.

– Spuneți că James se afla chiar în urma lui Randel, când acesta a fugit spre mine, începu ea, imediat ce se trezi.

– Da, Randel te-a salvat, dar s-a împiedicat și era să te scape din nou. James te-a luat din brațele lui, o lămuri doamna McCormack. Rechinul a apucat piciorul unui copil orfan, venit cu casa de copii la plajă. Ne-am gândit să-l adoptăm, bietul de el.

– James este un om extraordinar, zise Kate.

– Știi ce mai spune James? Că Marianna a văzut rechinul și tocmai de aceea le-a distras atenția, arătându-le barca aceea, pentru ca ei să nu vadă că rechinul te va ataca. Poți să crezi că femeia asta este atât de neagră la suflet?

Kate se înfioră.

– O cred capabilă de asta. Kate îi povesti doamnei McCormack cum o lovise Marianna. M-a lovit atât de tare, cu atâta putere de parcă ar fi lovit cu un cuțit.

Doamna McCormack o privea îngrozită.

– James a insistat că Randel este acum conștient că Marianna a văzut rechinul, dar că, în mod deliberat le-a atras atenția în altă parte.

– Probabil Marianna consideră că stau în calea fericirii ei cu Randel și va face totul pentru a mă înlătura. Poate data viitoare nu va mai da greș.

– Ia aceste pilule, Kate, și dormi bine ca să-ți treacă teama. Când te trezești vom mai discuta, zise doamna McCormack.

Kate nu putea și nici nu voia să doarmă. Totuși, pastilele își făcură efectul și adormi, trezindu-se pe înserat. Simți nevoia să se ridice din pat, să vorbească, să aibă o viață normală. Fu surprinsă însă să constate că îi cam tremurau picioarele. Deschise ușa de la camera ei, care dădea pe verandă.

În niște fotolii de pai stăteau Marianna, într-o superbă rochie de lame, mulată pe trup, James și Randel, iar Marianna spunea:

– De ce vă tot faceți probleme? O să-și revină. Poate mai greu, așa se întâmplă cu bolnavii de nervi. Kate este una din ei.

James le turna în pahare. Randel o sorbea din priviri pe Marianna. Kate hotărî să se întoarcă în cameră pentru că nu

avea sens să se tortureze urmărind cum Randel nu-și putea lua ochii de la Marianna. Dar ceva ce le spusese James o făcu să mai zăbovească o clipă.

– Mai ții minte cazul Fortescue, Lister?

– Nu, nu mi-l amintesc, zise Lister.

– Era cazul unui cuplu foarte îndrăgostit, care a ajuns la concluzia că nu se poate căsători.

Marianna privi uimită.

– De ce nu?

– Fata a crescut la orfelinat și abia și-a descoperit adevărații părinți. Iar acum a mai descoperit că viitorul ei soț este fostul soț al surorii ei. James pufni în râs, dar ceilalți nu se alăturară veseliei lui.

Marianna se încruntă, iar Randel o privea gânditor.

– Nu înțeleg, zise ea într-un târziu.

– Nici nu mă așteptam s-o faci, răspunse James sfidător, după cum i se păru lui Kate. Mai simplu spus, nu te poți căsători după legea engleză cu soțul surorii tale.

– Nu? întrebă Marianna.

– Din păcate, nu, întări James și plecă.

Marianna se duse aproape de Randel, îl sărută, iar Kate, care continua să urmărească scena auzi:

– Randel, iubitule, din cauza asta nu ne putem noi căsători?

– Marianna, discutăm din nou acest subiect?

– De ce nu? Randel, mă iubești. O știu eu, o știe toată lumea. Se vede când mă privești, ți se simte în glas. Toată lumea se miră că nu ne căsătorim. Dacă din cauza surorii mele nu mă iei de soție, îți voi dezvălui un secret.

– Despre ce este vorba, Marianna? Întrebă Randel.

Kate simți apropierea lui James.

– Randel, începu Marianna pe un ton dramatic, nu sunt sora soției tale.

– Ce spui? Randel sări în picioare.

– Nu te enerva, Randel. Eram disperate, muream de foame. Am auzit de moartea soției tale și mama s-a gândit că ți-am putea fi de ajutor. Iar tu nu ne-ai cerut nici o dovadă...

James o forță pe Kate să se ducă în camera ei, pentru că nu arăta prea bine.

– Lasă-l pe Randel să rezolve singur problema, zise James.

Kate se întinse în pat cu inima strânsă, din cauza lui Randel. Ce teribilă soartă! Așadar, povestirea Natalei era adevărată. Va trebui să-i scrie neapărat, să afle cum îi mergea în America. Kate adormi.

Dimineăta, doamna McCormack o anunță că Marianna plecase, iar Randel urma să plece după-amiază.

– Mi-a spus că tu și Rose mai puteți rămâne aici o lună. Până atunci, el va găsi o casă decentă pentru voi. Kate, draga mea, o fi adevărată versiunea că Marianna nu este cumnata lui Randel?

– Îmi pare rău pentru el, a suferit o nouă deziluzie!

Doamna McCormack plecă.

– Kate! auzi vocea lui Randel.

Ea se întoarse repede pentru a vedea că bărbatul îi oferea un frumos buchet de trandafiri.

– L-am cules împreună cu Rose, îi spuse el.

– Ce face Rose?

– Este îngrijorată din cauza ta.

– Îngrijorată? De ce? Nu are motive!

– Kate... începu Randel, cu acel zâmbet minunat, care pentru ea era cel mai frumos din lume. Kate, este adevărat?

– Ce să fie adevărat?

– Ce mi-a spus Rose. Că sunt singurul bărbat din lume cu care te-ai căsătorit!

Kate ar fi vrut ca în clipa aceea pământul s-o înghită cu totul, dar nu se întâmplă așa. Continua să-l privească, hipnotizată și jenată.

– Dacă este așa, sunt cel mai fericit om din lume, zise el, luându-i mâinile în palmele sale mari. O, Kate, cum am fost atât de orb? Atât de vrăjit? Am crezut că aceste femei se îngrijesc cum se cuvine de Rose, am considerat că le sunt dator. Acum aflu că a a fost doar o minciună, că s-au folosit de mine. Kate, chiar de la început te-am nedreptățit, nu te-am crezut, și nu te pot învinui dacă mă disprețuiești. Am crezut că ești îndrăgostită de James, pentru că el te iubește. Până acum când am aflat... Kate, n-ai glumit când ai spus că vrei să fiu soțul tău?

Kate își reveni cu greu, dar reuși să spună:

– Nu, n-am glumit!

Nu mai fu nevoie de alte cuvinte. El o prinse în brațe și o sărută, murmurând toate vorbele de dragoste pe care și le putea dori o femeie. Randel îi spunea c-o adoră... făcea planuri de viitor...

Ușa se deschise și apăru Rose. Ea o privi lung pe Kate.

– E bine? Totul este bine?

– Foarte bine, draga mea, spuse Kate și fetița se trezi îmbrățișată de ea și de tatăl ei.